

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Автор на Сънуват
ли роботите електроовце
и Човекът във високия замък

ФАНТАСТИКА

8

ФИЛИП К. ДИК

ВОЙНА НА
РЕАЛНОСТИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ФИЛИП К. ДИК
ВОЙНА НА РЕАЛНОСТИ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Ормузд и Ариман, две божества властващи над космическите сили, са вкопчени в титанична битка над едно малко градче в Апалачите, което дори не би трябвало да съществува. Схватка, чието бойно поле е вселената и която ще засегне самата тъкан на реалността. Завесата на космическия хаос е на път да се спусне, освен ако Тед Бартън не намери сили да ѝ попречи.

Само че в този град, Бартън е починал преди много години...

1

Питър Трилинг наблюдаваше мълчаливо как другите деца си играят в прахта край верандата. Вниманието им беше напълно погълнато от играта. Мери месеше замислено кафяви топчици глина и ги оформяше в най-различни фигури. Ноакс бършеше потта от челото си и отчаяно се мъчеше да ѝ подражава. Дейв и Уолтър бяха вече приключили. Мери преметна назад немирния кичур коса, изправи рамене и постави пред себе си миниатюрно глинено козле.

— Виждате ли? — запита тя настойчиво. — Къде са вашите?

Ноакс увеси нос, ръцете му бяха твърде бавни и несръчни за да се мерят с пъргавите пръсти на момичето. Мери вече бе смачкала глиненото козле и оформяше малко конче.

— Вижте какво направих — рече с хриплив глас Ноакс. Той вдигна пред себе си грубо оформен самолет и го завъртя като придружи полета му със съответното бръмчене от уста. — Харесва ли ви? Бива си го, нали?

Дейв презрително изсумтя.

— Скапана работа. Я виж това — той побутна напред своята глинена овца и я разположи внимателно до кучето на Уолтър.

Питър продължаваше да ги наблюдава мълчаливо. Седеше настрана от тях, на последното стъпало на верандата, обгърнал с ръце коленете си и ги следеше с големите си, влажни, кафяви очи. Сламеноруса коса се спускаше на кичури през широкото му чело. Страните му бяха потъмнели от горещото лятно слънце. Беше само едно малко момче, слабичко, с несъразмерно дълги крака, костелив врат и странно оформени уши. Не обичаше да говори, обичаше да седи и да наблюдава другите.

— Какво е това? — запита Ноакс.

— Крава — Мери дооформи краката на глинената фигура и я постави до самолета на Ноакс. Ноакс следеше с тревога движенията на момичето и се отдръпна, придръпвайки към себе си самолета. След това отново го вдигна във въздуха с нещастно изражение на лицето.

По стълбите на пансиона бавно слязоха доктор Мийди и мисис Трилинг. Питър се отдръпна да направи път на доктора като внимателно избягна допира с панталоните и черните лачени обувки.

— Хайде, Мери — подвижна доктор Мийди на дъщеря си, като хвърли поглед на своя позлатен джобен часовник. — Време е да се връщаме в Сенчестата къща.

Мери се изправи неохотно.

— Не мога ли да остана още малко?

Доктор Мийди прегърна с любов раменете ѝ.

— Трябва да тръгваме, малка скитнице. Влизай в колата — той се обърна към мисис Трилинг и заговори отново с професионален тон:

— Няма нищо тревожно. Най-вероятно причината са полени, от ракитовите храсти. Сега летят навсякъде.

— Тези жълтите неща ли? — мисис Трилинг потърка зачервените си очи. Лицето ѝ бе подпухнало, а клепачите — подути. — Но миналата година нищо ми нямаше.

— Алергията е странно нещо — опита се да обясни доктор Мийди. Той захапа пурата със зъби. — Мери, казах ти да влезеш в колата. — Доктор Мийди отвори предната врата и се намести зад кормилото. — Ако тези антихистаминови таблетки дето ви ги дадох не помогнат, обадете ми се. Всъщност, нали довечера ще дойда за вечеря.

Мисис Трилинг премигна със зачервените си очи, кимна на доктора и изчезна обратно в пансиона, връщайки се в знойната кухня при купищата неизмити от обедата чинии. Мери пъхна ръце дълбоко в джобовете на джинсите и промърмори разочаровано:

— Само ни развали играта.

Питър скочи от стъпалото, на което седеше.

— Аз ще те заместя — каза той тихо, вдигна от земята глинената топка на Мери и започна да я оформя.

Кипящото лятно слънце пръскаше огнени лъчи над разхвърляните по хълмовете ферми, над горичките от диви шубраци, сред които стърчаха тополи, кедри и лаврови дръвчета. И, разбира се, борове. Намираха се някъде на границата между областите Патрик и Керол. Шосето беше в ужасно състояние. Елегантният жълт пакард

кашляше задавено и се клатеше измъчено нагоре по стръмния път през Вирджинските хълмове.

— Тед, хайде вече да се връщаме — изпъшка Пеги Бартън. — Не издържам повече. — Тя се извърна и затършува на задната седалка за бира. Кутията беше топла. Пеги я запрати обратно в сака и се облегна нацупено на вратата със скръстени ръце. Едри капки пот се стичаха по челото ѝ.

— И това ще стане — отвърна Тед Бартън. Той се подаде през отворения прозорец и заоглежда наоколо с унесено изражение. Почти не чу гласа на жена си, цялото му внимание бе съсредоточено върху пътя и гледката, която се разкриваше от другата страна на хълмовете. — Още малко остана — добави той, след известна пауза.

— Ти и твоят проклет град!

— Чудя се, как ли ще изглежда? Знаеш ли, Пеги, изминали са осемнадесет години. Бях само на девет, когато семейството ни се премести в Ричмънд. Интересно, дали някой ще си спомни за мен? Старата учителка — мис Бейнс? Или пък негърът, който се грижеше за нашата градина? Доктор Долан. Толкова много хора ме познаваха.

— Сигурно са измрели — отвърна Пег и разклати яката на блузата си. Черната ѝ коса бе прилепнала по шията, струйчици пот се стичаха по бялата кожа между гърдите ѝ. За да се разхлади, беше свалила обувките и чорапите си и навила ръкавите. Полата ѝ бе измачкана и посивяла от прах. Около колата бръмчаха мухи, една от тях кацна на потната ѝ ръка и тя ядно се опита да я смачка.

— Що за ужасен начин да си прекараш отпуската! По-добре да си бяхме останали в Ню Йорк, да се печем на жегата. Но поне щяхме да имаме нещо за пиене.

Хълмовете отпред се издигаха стръмно нагоре. Пакардът се задави и отново подскочи напред, след като Бартън превключи на пониска предавка. На хоризонта блеснаха заснежените върхове на планини — приближаваха се към Апалачите. Бартън поглъщаше развълнувано тази гледка на познати от детството хълмове, клисури и долини, които не се бе надявал някога да зърне отново.

— Милгейт е на дъното на една малка долина — заобяснява той. — От всички страни е ограден с планини. Само този път води до него, освен ако, разбира се, не са построили и друг, откакто съм го напуснал.

Едно малко градче, скъпа. Като стотици други. Два универсални магазина, дрогерия, железария...

— А барове? Моля те, кажи че има поне един свестен бар!

— Не повече от няколко хиляди жители. Малко коли идват насам. Земята тук не е кой знае колко плодородна — твърде камениста е. През зимата падат големи снегове, а през лятото е горещо като във фурна.

— Без майтап? — озъби се Пег. Лицето ѝ бе побледняло, а устните ѝ бяха придобили сивкав оттенък. — Тед, май ми става лошо.

— Още малко и сме там — отвърна замислено Бартън. Той се провеси от прозореца и втренчи очи напред. — Божичко, ето я старата ферма! Точно както си я спомням. И отбивката — той зави по един малък страничен път. — Вече сме съвсем близо, отвъд този хребет е.

Пакардът набра скорост. От двете страни се занизаха изсъхнали ниви и срутени ограждения. Настилката на пътя бе напукана и тук-там обрасла с трева. Пътят бе тесен, с много остри завои.

Бартън се прибра вътре.

— Знаех си, че ще успея да намеря пътя. — Той бръкна в джоба на самото, порови и извади своя компас-медальон. — Ето кой ме доведе дотук, Пег. Тате ми го подари, когато станах на осем. Купи го от бижутерския, на улица „Сентрал“. Единственият бижутерски магазин в Милгейт. Знам, че винаги мога да разчитам на него. Винаги го нося със себе си и...

— Зная — прекъсна го уморено Пег. — Слушала съм го милион пъти.

Бартън прибра грижливо малкия сребърен компас. Той стисна здраво кормилото и впери поглед напред, а вълнението му нарастваше все повече с приближаването към Милгейт.

— Познавам всеки инч от този път. Знаеш ли Пег, спомням си веднъж...

— Даа, спомняш си. Божичко, защо поне веднъж не забравиш *нещо*. Толкова съм уморена да слушам всичките тия подробности за твоето детство, тези скъпи мигове от Милгейт, Вирджиния, че струва ми се, някой ден ще закрепя!

Пътят прехвърли билото на хълма и се спусна стръмно надолу. Бартън премести крак на спирачката.

— Ето я — каза той тихо. — Виж.

Някъде долу, в синята мараня се гушеше малка долина. Белезникава лента сред тъмнозелената растителност. Паяжина от криволичещи пътища. Рояк от къщи — самият Милгейт. Стръмни планински масиви, които ограждаха долината от всички страни. Сърцето на Бартън заблъска развълнувано. Неговият град — градът, в който е бил роден, в който е израсъл, където е прекарал детството си. Не се бе и надявал, че някога ще го види отново. Идеята възникна съвсем спонтанно — докато се скитаха из Балтимор, чудейки се как да прекарат отпуската. Малка отбивка до Ричмънд. За да го види отново, да види с какво се е променил...

Милгейт изскочи отпред. От двете страни на пътя се заредиха потънали в прах къщи и магазини. Пътни знаци. Бензиностанция. Кафене. Крайпътен ресторант, паркинги. „Златната мечка“. Пакардът профуча покрай дрогерия, пощенска станция с пожълтели стени и внезапно се озова в центъра на града.

Странични улички. Стари къщи. Паркирани коли. Барове и евтини хотели. Лениво пресичащи минувачи. Фермери. Магазинери в бели ризи. Чайна. Мебелен магазин. Два магазина за бакалски стоки. Голям супермаркет, до него магазин за плод и зеленчук.

Бартън спря на червено. После зави в една странична уличка и премина покрай двора на основното училище. Няколко деца играеха баскетбол на игрището от сгурия. Още къщи, по-големи и по-добре построени. В един от дворовете пълна жена на средна възраст поливаше цветя. Чифт коне.

— Е? — настоя Пег. — Кажй нещо де! Как ти изглежда?

Бартън не отговори. Той надничаше през прозореца с пребледняло лице, стискайки кормилото с една ръка. На следващото кръстовище зави надясно и пак се озова на магистралата. Отново край прозореца на пакарда се занизаха магазини, барове, кафенета и бензиностанции. Бартън продължаваше да мълчи.

Пег се размърда с безпокойство. Имаше нещо странно в държанието на мъжа ѝ, нещо което я плашеше. Никога досега не бе го виждала такъв.

— Какво има? — запита тя. — Променил ли се е? Не можеш да се ориентираш ли?

Най-сетне устните на Бартън помръднаха.

— Сигурно ще е това — отвърна той хрипливо. — Завих надясно. Спомням си добре хълмовете, планините.

Пег го хвана за ръката.

— Тед, какво има?

Лицето му бе като от восък.

— Никога преди не съм виждал този град — отвърна той със сух, едва доловим глас. — Всичко е съвсем непознато. — Той се обърна към жена си объркан и уплашен. — Това не е Милгейт от моите спомени.

Това не е градът, в който съм израснал!

2

Бартън спря колата, дръпна с разтреперани ръце дръжката на вратата и скочи на огрения от слънцето паваж.

Всичко наоколо му бе непознато. Чуждо. Това въобще не беше неговият Милгейт. Абсолютно сигурно бе, че никога в живота си не е стъпвал в този град.

Загледа се в универсалния магазин до бара. Сградата беше стара, дървена, с наклонени стени и избеляла от слънцето фасада, покрита с олющена боя. През прашните прозорци се виждаха различни земеделски приспособления, кутии с бои, по стените висяха пожълтели календари. На витрината се мъдреха рекламни брошури за хладилни камери и инсектициди. В ъгъла се въргаляха няколко вирнали крака мухи. Паяжини. Картонени кутии. Магазинът бе стар — стар като света.

Той дръпна ръждясалата врата и влезе. Дребен съсухрен човечец се размърда зад тезгяха като паяк дебнещ в паяжината си. Очила с метални рамки, захабена риза, тиранти. Разхвърляни хартии, молив с изгризана дръжка. В магазина бе хладно, сумрачно, цареше невероятно безредие. Бартън се отправи между редиците с потънали в прах стоки към тезгяха, където го очакваше дребният старец. Сърцето му биеше лудо.

— Вижте какво — заговори той с хриплив глас.

Старецът премигваше към него с късогледите си очи.

— Искате ли нещо?

— Откога сте тук?

Старецът вдигна вежди въпросително.

— Какво искате да кажете?

— Този магазин! Това място! Откога сте тук?

Старецът замълча за миг. След това вдигна покрита с бръчки ръка и посочи медната табелка на архаичната метална каса. 1927. Магазинът е посрещнал първите си клиенти преди двадесет и шест години.

Преди двадесет и шест години Бартън е бил само на една година. И този магазин е вървял във времето редом с него. От най-ранно детство до този момент. Но той не бе виждал нито магазина, нито пък този старец.

— Откога живеете в Милгейт? — продължи да го разпитва Бартън.

— От четирийсет години.

— Познавате ли ме?

Старецът изсумтя ядно:

— Никога през живота си не съм ви виждал! — Той млъкна и се извърна презрително.

— Аз съм Тед Бартън. Синът на Джо Бартън. Спомняте ли си го? Едър мъж, с широки рамене, чернокос. Живеехме на улица „Борова“. Имахме къща. Наистина ли не си спомняте за мен? — Страхът го прободеше като нож. — Старият парк! Къде е сега? В него си играех като дете! Ами оръдието, дете е участвало в Гражданската война? А училището на „Дъгласова“? Кога са го съборили? А месарницата на Стейзи? Какво се е случило с мисис Стейзи? Да не е умряла?

Дребният старец се изправи бавно от столчето си.

— Трябва да сте слънчасал, млади човече. В този град никога не е имало никаква улица „Борова“.

Челюстта на Бартън увисна.

— Променили са името?

Старецът опря пожълтелите си ръце на тезгяха и втренчи поглед в Бартън.

— Живея тук от четирийсет години. Отпреди вие да сте били роден. В този град никога не е имало улица „Борова“, нито пък „Дъгласова“. А и паркът ни е съвсем малък. Може би сте стояли твърде дълго на слънце. Може би ще е по-добре да си легнете. — Той огледа Бартън със страхлива подозрителност. — Идете да ви прегледа доктор Мийди. Нещо объркан ми се виждате.

Бартън излезе като замаян от магазина. Спря се на тротоара заслепен от слънцето. Пое безцелно напред с ръце в джобове. Магазинът за бакалски стоки през улицата. Опита се да си спомни какво имаше на неговото място. Не беше това. Нещо друго? Но какво...?

Обувки. Ботуши, седла, кожени стоки. Така беше. Магазинът на Дойл за кожени стоки. Щавени кожи. Куфари. Кожени колани — получи от баща си един за подарък.

Той пресече улицата и влезе в бакалския магазин. Над кутиите с плодове и зеленчуци кръжаха мухи. Редове от прашни консерви. Някъде отзад бръмчеше хладилник. Метална мрежа за яйца.

Възпълничка продавачка на средна възраст му кимна приветливо.

— Добър ден. Какво обичате?

Имаше приятна усмивка. Бартън отвърна с хриплив глас:

— Моля, да ме извините за безпокойството. Знаете ли, роден съм тук, в този град. Търся нещо. Едно място.

— Място ли? Какво място?

— Един магазин — устните му едва помръдваха. — Магазинът на Дойл, за кожени стоки. Името говори ли ви нещо?

На лицето на продавачката се изписа объркване.

— Къде е бил? Да не би на улица „Джеферсън“?

— Не — отвърна едва чуто Бартън. — Тук, на „Сентрал“. Точно където се намираме в момента.

В очите ѝ долови сянката на страха.

— Не ви разбирам, мистър. Живея в този град от дете. Семейството ми е построило този магазин още през 1889 година. Целият ми живот е преминал тук.

— Да, разбирам — Бартън пое към вратата.

Жената го последва с разтревожен израз.

— Може би сте се заблудили. Може би сте сбъркали града. Откога казвате...

* * *

Бартън изскочи навън и не чу продължението. Той се приближи към уличната табелка и я прочете, без да разбира написаното. Улица „Джеферсън“.

Значи не беше на „Сентрал“. Просто бе сбъркал улицата. Внезапно го завладя надежда. Сбъркал е улицата — това е обяснението. Магазинът на Дойл беше на „Сентрал“, а това тук е

„Джеферсън“. Той се огледа припряно. Накъде ли е „Сентрал“? Затича се, отначало бавно, но постепенно ускори крачка. На ъгъла зави и излезе на малка странична уличка. Евтини барове, няколко схлупени мотела, магазин за цигари.

Той спря един минувач.

— Накъде е улица „Сентрал“? — запита го трескаво. — Търся улица „Сентрал“. Сигурно съм се загубил.

— Разкарай се! — минувачът го отмина презрително. Някакъв пиян мъж, подпрян на стената на бара, се изсмия шумно.

Побиха го тръпки на ужас. Той спря следващия минувач — младо момиче, с пакет под мишница.

— „Сентрал“! — извика задъхано. — Къде е улица „Сентрал“?

Момичето се изкикоти, заобиколи го и побягна. Десетина метра по-надолу спря, обърна се и извика:

— В този град няма улица на име „Сентрал“!

— Няма такава улица — поклати глава възрастната жена, която го подмина. Пияният се оригна и отново се изсмия.

— Ня-а-ама „Сентрал“! Все-ички ти го казват, мистър. Все-ички знаят, че ня-а-ама такава улица.

— Трябва да има — отвърна Бартън отчаяно. — Трябва да има!

Стоеше пред къщата, в която е бил роден. Само че това не беше същата къща. Всъщност къщата въобще я нямаше — на нейно място се мъдреше мрачен, порутен хотел. А и улицата не беше „Борова“. Името ѝ бе „Феърмаунт“.

Приблужи се към сградата на градския вестник. Вече не се казваше „Милгейтски седмичник“, а „Милгейтски времена“. Редакцията не се помещаваше в бетонна постройка, както си спомняше, а в схлупена двуетажна къща с мукавени стени.

Бартън влезе вътре.

— С какво мога да ви бъда полезен? — запита вежливо младият човек на гишето. — Искате да публикуваме ваша реклама? — той извади обемист тефтер. — Или да се абонирате?

— Искам информация — рече Бартън. — Искам да прегледам някои стари вестници. От юни 1926-та, например.

Младежът премигна учудено.

— 1926-та? Страхувам се, че всички по-стари издания са долу в...

— Намерете го! — изграчи Бартън. Той постави на гишето банкнота от десет долара. — Побързайте!

Младежът преглътна, поколеба се за миг, след което се втурна надолу по стълбите като подплашен плъх.

Бартън се отпусна в едно кресло и запали цигара. Палеше втора от първата, когато младежът се появи отново, зачервен, запъхтян и с обемиста папка в ръце.

— Ето тука е — той стовари с трясък папката на масата и се изправи облекчено. — Ако искате още нещо, само ми...

— Добре — изсумтя Бартън. Той се зае да прелиства с треперещи пръсти пожълтелите страници. 16 юни 1926 година. Денят, в който се бе родил. Той измъкна вестника, отвори на страницата с обявите и плъзна пръст надолу.

Ето го. Черно на бяло. Пръстите му замръзнаха, устните му помръднаха беззвучно. Бяха сбъркали името на баща му — Доналд вместо Джо. И адреса беше сбъркан — „Феърмаунт“ 1386 вместо улица „Борова“ 1724. И името на майка му не беше Сара, а Рут Бартън. Но най-важната част не бе променена. Роден в градската болница — Тиъдър Бартън, тегло шест фунта и единайсет унции. Но и тук имаше грешка. Всичко бе променено, изопачено. Сякаш нарочно объркано.

Той затвори папката и я върна на гишето.

— Още една, ако обичате. Донесете ми броевете от октомври 1935 година.

— Разбира се — отвърна младежът. Той пъргаво се измъкна през вратата и само след няколко минути се върна обратно.

Октомври 1935. В този месец продадоха къщата и напуснаха града. Преместиха се в Ричмънд. Бартън отново се зарови из пожълтелите страници. Девети октомври. Ето името му. Той зачете бързо... и сърцето му спря да бие. Спря всичко наоколо. Спря времето, спря движението.

„ОЩЕ ЕДНА ЖЕРТВА НА СКАРЛАТИНАТА!“

Почина още едно дете. Кладенец, затворен от щатските хигиенни служби. Тиъдър Бартън, деветгодишен, син на Доналд и Сара Бартън, почина в седем часа тази

сутрин в дома си, улица „Феърмаунт“ 1386. Това е вторият смъртен случай в града и шестата жертва в областта за период от...

Бартън подскочи като обезумял. Не разбра как е излязъл от редакцията, когато дойде на себе си вървеше по огряната от слънце улица. Край него минаваха хора. Наоколо имаше сгради. Продължи да върви. Свърна зад един ъгъл и премина покрай няколко непознати магазина. Препъна се, блъсна се в един минувач и продължи като ослепял.

Най-накрая приближи към жълтия пакард. Мъглата се разтвори и пред него застана Пег. Тя нададе вик на облекчение.

— ТЕД! — Пег се втурна развълнувана към него, и гърдите ѝ заподскачаха под мократа от пот блуза. — Божичко, защо трябваше да изчезваш и да ме зарязваш по този начин? Направо ми изкара акъла!

Бартън се отпусна като вцепенен зад кормилото. Той мълчаливо пъхна ключа и запали мотора.

Пег се вмъкна бързо на седалката до него.

— Тед, *какво има*? Толкова си бледен. Да не си болен?

Той подкара безцелно по улиците. Не виждаше нито минувачите, нито колите. Пакардът набра скорост и се понесе напред. Очертанията зад прозорците се сляха.

— Къде отиваме? — продължи да упорства Пег. — Тръгваме ли си вече?

— Да — кимна той. — Тръгваме си.

Пег се отпусна облекчено на седалката.

— Слава Богу. Да знаеш само как зажаднях за малко цивилизация. — Тя го погледна разтревожено и сложи ръка на рамото му. — Искаш ли аз да карам? Може би ще е по-добре малко да си починеш? Изглеждаш така, сякаш се е случило нещо ужасно. Не можеш ли да ми кажеш?

Бартън не отговори. Дори не я чу. Пред очите му продължаваше да виси огромното черно заглавие, изписано на пожълтяла от времето хартия:

„ОЩЕ ЕДНА ЖЕРТВА НА СКАРЛАТИНАТА!“

„Почина още едно дете...“

Това дете беше Тед Бартън. Не бе напуснал Милгейт на 9 октомври 1935. Умрял бе от скарлатина. Но това беше невъзможно! Той е жив! Седи тук, в пакарда, до своята плувнала в пот съпруга.

Може би той въобще не е Тед Бартън?

Фалшиви спомени. Дори името, самоличността. Всичко, което е в главата му — всичко. Фалшифицирано — от някой или нещо. Ръцете му се вкопчиха отчаяно в кормилото. Но ако не е Тед Бартън — *тогава кой е той?*

Почти механично потърси в джоба своя компас медальон. Кошмарът сякаш отново се завъртя около него. Компасът беше изчезнал. *Не, не беше*, поне не напълно. Нещо друго имаше на негово място.

Ръката му измъкна коричка твърд, изсушен хляб. Къшей изсъхнал хляб вместо неговия малък сребърен компас.

3

Питър Трилинг приклепна и протегна ръка към захвърлената от Мери глинена фигурка. С пъргави движения той заличи последните остатъци от малката крава и започна да оформя нова фигура.

Ноакс, Дейв и Уолтър го загледаха с гневно недоверие.

— Кой каза, че *ти* можеш да играеш с нас? — запита Дейв ядосано.

— Това е моят двор — отвърна меко Трилинг. Той вече приключваше с оформянето. Постави своята фигура в прахта между овцата на Дейв и грозното куче на Уолтър. Ноакс продължи да играе със самолета, без да поглежда фигурката на Питър.

— Какво е това? — изсумтя Уолтър. — На нищо не прилича.

— Това е човек.

— Човек? Това било човек!

— Махай се — намеси се презрително Дейв. — Много си малък, за да си играеш с нас. Иди да помагаш на майка си в кухнята.

Питър не отговори. Големите му кафяви очи не мигваха, цялото му внимание бе съсредоточено върху миниатюрния глинен човек. Стоеше напълно неподвижно, леко наклонен напред с лице обърнато надолу и леко помръдващи устни.

Известно време нищо не се случи. После...

Дейв изпищя и отскочи. Уолтър изпсува с побледняло лице. Ноакс замръзна с увиснала уста, напълно забравил за своя самолет.

Малкият глинен човек бе помръднал. Отначало почти незабележимо, после все по-енергично той размърда първо краката си, след това сви ръце, опипа тялото си и накрая, без никакво предупреждение скочи и побягна.

Питър се разсмя с висок, писклив глас. Той се пресегна и ловко пресече пътя на бягащата фигура. Човечето се бореше отчаяно, стиснато здраво в шепата на Питър, който го разглеждаше със задоволство.

— Боже мили — прошепна Дейв.

Питър търкулна глинения човек между дланите си, докато от него остана само една безформена купчина. Раздели я на две. Бързо, с опитни движения той оформи две глинени фигури, две малки глинени човечета, наполовина колкото първия. После ги постави на земята и зачака търпеливо.

Едно по едно, човечетата се размърдаха. Изправиха се, опипаха ръцете и краката си, след това се затичаха в противоположни посоки. Едното от тях профуча покрай Ноакс към улицата.

— Дръж го! — извика рязко Питър. Той сграбчи другото човече, скочи пъргаво на крака и се завтече след първото. Глиненото човече се носеше с всички сили право към фургона на доктор Мийди.

В момента, в който фургонът потегли фигурката се хвърли отчаяно напред. Малките ѝ ръчички задраскаха по гладката метална броня. Фургонът продължи да набира скорост, а миниатюрната фигурка се затъркала в прахта на пътя.

В този момент дотича Питър. Той стовари обувката си отгоре, превръщайки я мигом в мазно петно сред прахта.

Отзад бавно приближиха Уолтър, Дейв и Ноакс. Те спряха страхливо на известно разстояние.

— Хвана ли го? — попита дрезгаво Ноакс.

— Ами да — отвърна Питър. Той невъзмутимо изтъркваше глината от подметката си. — Хванах го, разбира се. В края на краищата той си е мой, не е ли така?

Децата мълчаха. Питър виждаше, че са уплашени. Това го учудваше. Какво толкова страшно имаше във всичко това? Той понечи да заговори, но в същия миг насред двора спря потънал в прах жълт пакард и Питър се обърна да види кой идва. Напълно бе забравил за глинените фигурки.

Моторът заглъхна и предната врата се отвори. От колата излезе млад мъж с приветливо лице, черна къдрава коса и широки вежди. Имаше уморен вид. Сивото му сако бе измачкано, обувките — покрити с прах, а вратовръзката — извъртяна на една страна. Очите му бяха зачервени и подпухнали. Той бавно се приближи към децата, погледна ги с отсъстващо изражение и запита, едва движейки устни:

— Това ли е пансионът?

Никой не отговори. Мъжът явно не бе оттук. Всеки в града знаеше пансионът на мисис Трилинг, този човек идваше от някъде

другаде. Колата му бе с нюйоркиска регистрация, по всичко личеше, че идва от Ню Йорк. Никой от тях не го бе виждал преди. Говореше със странен акцент, изговаряше думите рязко, отривисто, с дрезгав глас.

Питър се размърда.

— Какво обичате?

— Искам да наема стая — мъжът бръкна в джоба си и извади пакет цигари и запалка. Ръцете му трепереха докато палеше цигарата и за малко да я изпусне. Децата го наблюдаваха с любопитство примесено с известна доза неприязън.

— Ще отида да кажа на мама — обади се най-накрая Питър. Той се обърна и бавно пресече верандата. Без да поглежда назад влезе в прохладната къща и се отправи към кухнята, където, ако се съдеше по шума, майка му още миеше чинии.

Мисис Трилинг премигна с подпухналите си очи към Питър.

— Какво искаш? Далеч от хладилника! Нищо няма да ти дам преди вечеря, вече ти казах!

— Навън има един мъж. Исква да наеме стая — добави Питър. — Не е тъдявашен.

Подпухналото лице на Мейбъл Трилинг внезапно се оживи и тя трескаво започна да бърше ръцете си.

— Не стой тук де! Бягай да го поканиш вътре! Сам ли е?

— Сам.

Мейбъл Трилинг заобиколи сина си, пресече с бърза крачка верандата и се спусна по стълбите. Слава Богу, човекът беше още тук! Тя въздъхна с облекчение. От доста време не се бе появявал нов човек в Милгейт. Пансионът бе полупразен — няколко пенсионера, градският библиотекар, един чиновник и те двамата с Питър.

— С какво мога да ви бъда полезна? — запита тя задъхано.

— Искам стая — отвърна с уморен глас Тед Бартън. — Нищо повече. Не ме интересува как изглежда нито колко ще искате за нея.

— С нас ли ще се храните? Тук храната е по-евтина отколкото в снейбара, а обзалагам се и по-вкусна от техните сухоежбини. От Ню Йорк ли сте наистина?

За миг лицето на мъжа се изкриви в измъчена маска.

— Да, от Ню Йорк съм.

— Надявам се, да ви хареса в Милгейт. — Тя се приближи към него като бършеше ръце в престилката. — Градът е тих и спокоен,

нямаме си никакви неприятности. По работа ли сте тук, мистър...

— Тед Бартън.

— По работа ли сте в града, мистър Бартън? Или идвате на почивка? Доста нюйоркчани бягат от жегата в големия град през лятото, нали? Не бихте ли ми казали какво точно работите? Сам ли сте? — тя го хвана за ръкава. — Влезте, ще ви покажа стаята. Колко време възнамерявате да останете?

Бартън се изкачи след нея по стълбите и се спря на верандата.

— Не зная. Може би за малко. Може би не.

— Сам ли сте в града?

— Жена ми може да дойде, ако реша да остана за по-дълго. Оставих я в Мартинсвил.

— А по каква работа сте тук? — продължи да настоява мисис Трилинг, докато се изкачваха по износените стълби към втория етаж.

— Застраховки.

— Ето и стаята ви. С изглед към хълмовете. Не са ли красиви? — Тя дръпна белите, захабени от често пране щори. — Виждали ли сте по-красиви хълмове през живота си?

— Да — съгласи се Бартън. — Красиви са. — Той се завъртя безцелно из стаята, плъзгайки поглед по масивното легло, високия двукрил гардероб, картината на стената. — Точно каквото ми трябва. Колко искате за нея?

Мисис Трилинг го погледна лукаво.

— С нас ще се храните, нали? Два пъти на ден, обяд и вечеря. — Тя облиза устни. — Четирийсет долара.

Бартън извади портфейла си. Сумата не му направи никакво впечатление. Подаде ѝ безмълвно две банкноти.

— Благодаря ви — отвърна сподавено мисис Трилинг като отстъпи бързо назад. — Вечерята е в седем. Обядът вече мина, но ако искате аз...

— Не — Бартън поклати глава. — Това е всичко. Не искам да обядвам. — Обърна ѝ гръб и се загледа през прозореца.

Стъпките ѝ заглъхнаха към хола. Бартън запали цигара. Гадеше му се, главата го болеше от продължителното каране до Мартинсвил, където остави Пег в хотела преди да поеме обратно. Трябваше да се върне. Да остане тук, ако трябва дори години. Трябваше да узнае кой е той всъщност и това можеше да стане само тук, в този град.

Бартън се усмихна иронично. Едва ли някога щеше да научи истината. Едно момче бе умряло от скарлатина преди осемнайсет години. Никой не си спомняше. Нещастен случай, един от многото, хората идват и си отиват. Една смърт, едно име по-малко...

Вратата на стаята се отвори.

Бартън бързо се извърна. От прага го гледаше хилаво момче, с големи кафяви очи. Бартън с изненада позна сина на хазяйката.

— Какво искаш? — запита той. — Защо идваш тук?

Момчето затвори вратата зад себе си. Поколеба се за миг, след това внезапно попита:

— Кой си ти?

Бартън замръзна.

— Името ми е Бартън. Тед Бартън.

Момчето изглеждаше доволно от отговора. То се завъртя около Бартън, оглеждайки го от всички страни.

— Как успя да се промъкнеш? — запита момчето. — Повечето хора не успяват. Трябва да има някаква причина.

— Да се промъкна? — учуди се Бартън. — През какво?

— През бариерата. — Момчето внезапно отстъпи назад и отклони поглед встрани. Бартън осъзна, че е чул нещо, което не е трябвало да чуе.

— Каква бариера? Къде?

Момчето сви рамене.

— През планините. Пътят е доста дълъг. Шосето е разнебитено. Защо дойде тук? С какво се занимаваш?

Можеше и да е само детско любопитство. Или нещо повече? Момчето имаше странен вид, слабо и костеливо, с огромни очи, над които се спускаше кафяв кичур коса. Интелигентно лице. Чувствително, за едно дете живеещо в забутан град нейде из южна Вирджиния.

— Може би, — каза бавно Бартън — аз зная как да минавам през бариерата.

Реакцията бе мигновена. Тялото на момчето се вцепени, очите му блеснаха и се впериха нервно в Бартън. Разтреперано то се отдръпна назад, далеч от него.

— Така ли? — гласът му издаваше объркване. — И как го правиш? Сигурно си пропъзлял през някое слабо място.

— Дойдох по пътя. По магистралата.

Големите кафяви очи премигнаха.

— Понякога бариерата я няма. Сигурно си успял да минеш в такъв момент.

Сега Бартън започна да усеща безпокойство. До този миг просто бе блъфирал и то с успех. Момчето знаеше от какво е бариерата, а той не. Безпокойството му започна да прераства в страх. Като стана дума за това, по пътя не бе срещнал, нито задминал някакво превозно средство. Никой не отиваше, нито пък се връщаше от Милгейт. Шосето бе пусто, занемарено, обрасло в трева, с напукана настилка. Никакво движение. Само безлюдни хълмове и ниви, заградени с увиснали огради. Трябваше да се опита да научи нещо повече от това момче.

— Откога, — запита той предпазливо — знаеш за бариерата?

— Какво искаш да кажеш? — отвърна момчето. — Винаги съм знаел за нея.

— И всички ли тук знаят за нея?

Момчето се засмя.

— Разбира се че не. Ако знаеха... — той внезапно млъкна и отново сведе поглед. Бартън бе загубил малката преднина, момчето отново бе стъпило на здрава почва, задавайки въпроси вместо то да отговаря. Знаеше повече от Бартън и двамата го осъзнаваха.

— Ти си едно много умно момче — рече Бартън. — На колко си години?

— На десет.

— Как се казваш?

— Питър.

— Винаги ли си живял тук? В Милгейт.

— Аха — гърдите му се повдигнаха. — Къде другаде?

Бартън се поколеба.

— Напускал ли си някога града? Минавал си от другата страна на бариерата?

Момчето сбърчи вежди. Нещо се бореше в него, Бартън усети, че е докоснал някаква струна. Питър zakрачи неспокойно из стаята, с ръце пъхнати дълбоко в джобовете на избелелите дънки.

— Ами да. Доста пъти.

— И как минаваш през бариерата?

— Има си начини.

— Искаш ли да ги сравним с моите? — предложи Бартън. Но момчето не се хвана на примамката.

— Мога ли да видя часовника ти? — запита го. — Колко камъни има?

Бартън свали часовника си и му го подаде внимателно.

— Двадесет и един.

— Хубав е — Питър го завъртя. Погали го нежно, след това го подаде обратно. — Всеки нюйоркчанин ли има такива часовници?

— Всеки, който е някой.

Питър замълча, след това каза:

— Не мога да спирам времето. Поне не за дълго — не повече от четири часа. Но скоро ще мога да го правя за цял ден. Какво мислиш за това?

Бартън не знаеше какво да мисли.

— Какво друго можеш да правиш? — запита той уморено. — Това не е нещо кой знае какво.

— Мога да заповядам на *неговите* създания.

— Чии създания?

Питър сви рамене.

— Неговите. Сигурно знаеш. На този, който е на отсамната страна. С протегнатите напред ръце. Не оня със светлата коса, дето е като металическа. Другият. Не си ли го виждал?

Бартън реши да рискува.

— Не, не съм.

Питър го погледна изненадано.

— *Трябва* да си го виждал. И двамата трябва да си ги виждал. През цялото време са там. Понякога се изкачвам нагоре по пътя и сядам на една издатина, от която и двамата се виждат много добре.

Известно време Бартън се чудеше какво да каже.

— Ще ме вземеш ли някой път с тебе?

— Много е красиво — страните на момчето поруменяха, обхванат от ентузиазъм той забрави всякаква предпазливост. — В ясни дни лесно се различават и двамата. Особено онзи — на отвъдната страна. — Той се изкиска. — Смешна работа. В началото направо ме побиваха тръпки. Но после свикнах.

— Знаеш ли как се казват? — запита напрегнато Бартън, мъчейки се да открие и най-малката следа здрав разум и логика в думите на момчето. — Кой са те?

— Не зная — Питър се изчерви още повече. — Но някой ден ще открия. Трябва да има някакъв начин. Разпитвах съществата от най-ниското ниво, но и те не знаят. Направих дори един специален голем, с двойно по-голям мозък, ала и той не можа да ми каже. Може би ти ще ми помогнеш. Бива ли те с глината? Имаш ли опит? — той се приближи към Бартън и снижи глас. — Тук никой *нищо* не знае. Но има и подмолна опозиция. Нуждая се от помощ...

— Аха — едва успя да изговори Бартън. Божичко, в какво се беше забъркал?

— Искам да проследя някой от Скитниците — продължи с развълнуван глас Питър. — Искам да разбера откъде идват и по какъв начин се появяват. Ако ми помогнеш, може би поне това ще открием.

Бартън беше направо парализиран. Какви бяха тия Скитници и какво отношение имаха към всичко това?

— А... хм... като заработим заедно... — поде той неуверено, но Питър го прекъсна.

— Дай да ти видя ръката — той сграбчи ръката на Бартън и започна внимателно да изучава дланта. После внезапно отскочи с преbledняло лице.

— Ти ме излъга! Нищо не знаеш! — в гласа му Бартън долови паника. — Ама абсолютно нищо!

— Разбира се че знам — безуспешно се опита да го увери Бартън. Момчето го гледаше с отвращение и неприкрита враждебност. То се извърна рязко и отвори вратата към хола.

— Нищо не знаеш — повтори Питър с гняв и съжаление. Той се спря на прага. — Но аз зная *нещо*.

— Какво е това *нещо*? — запита Бартън решил да отиде докрай.

— Нещо, което ти не знаеш — устните на момчето се разтвориха в загадъчна усмивка. Очите му гледаха лукаво.

— Какво е то? — настоя Бартън с пресипнал глас. — Какво е това нещо, което ти знаеш, а аз не зная?

Не очакваше отговора, който получи. Преди да осъзнае чутото вратата се затвори с трясък и стъпките на момчето заглъхнаха надолу

по коридора. Бартън стоеше неподвижно, заслушан в тропота на детски обувки по износените стълби.

Момчето изтича навън, на верандата. То се спря под прозореца на Бартън, сви ръце пред устата и извика с пълни гърди. Пронизителният вик болезнено отекна в главата на Бартън, потресаващо повторение на онова, което бе чул преди малко.

— Знам кой си — шиха го като камшик думите. — Знам кой си в действителност!

4

Като се увери, че мъжът не направи опит да го последва, Питър Трилинг се изкачи на купчината изпотрошени тухли и чакъл зад къщата. Той премина покрай свинарника, отвори вратата към задния двор, сетне я затвори грижливо зад себе си и се отправи към плевнята.

В плевнята миришеше на гнило сено и тор. Въздухът бе влажен, горещ и неподвижен — като лепкав следобеден чаршаф. Той се изкачи внимателно по дървената стълба без да изпуска от очи къщата — да не би все пак мъжът да реши да го проследи. Покатери се ловко на тавана и се излегна, обмисляйки току-що случилото се.

Допуснал бе грешка. Голяма грешка. Мъжът бе научил от него много, а той нищо. Или поне не бе научил достатъчно. В много отношения мъжът си оставаше загадка. Трябваше да бъде посредоточен, да внимава какво говори и да обмисля всяка дума. Но мъжът можеше да се окаже много полезен.

Питър се изправи и протегна ръка към фенера, който висеше от един ръждясал пирон на тавана. Жълт сноп светлина проряза сумрака.

Стояха си точно там, където ги беше оставил. Никой не стъпваше тук — това бе неговата работилница. Той се отпусна на влажното сено и постави фенера до себе си. След това се пресегна и внимателно вдигна първата клетка.

Един плъх с блестящи червеникави очи и сплъстена сива козина вдигна острата си муцуна към него. Сви се в дъното на клетката, когато Питър откряна вратичката и посегна към него.

— Хайде — прошепна той. — Ела. Не се страхувай.

Питър измъкна плъха и погали с ръка гърчещото се тяло. Плъхът се озъби, помръдна с нос и подуши пръстите и ръкава на момчето.

— Няма нищо за ядене — каза му Питър. — Искам само да видя колко си пораснал. — Той напъха обратно плъха в клетката и затвори телената вратичка. След това плъзна светлината по останалите клетки, от които надзъртаха същите зловни червеникави очички и помръдващи

муцунки. Всички бяха тук. И при това в добро състояние. Тлъсти и охранени. Клетка след клетка се губеха надолу в мрака.

Той се изправи и огледа бурканите с паяци, подредени грижливо в стройни редици по рафтовете. Бурканите бяха натъпкани с паяжини, плътно усукани като сплъстените коси на старица. Паяците се катереха мързеливо един по друг, мъхестите им тела проблясваха на светлината на фенера. Питър бръкна в една кутия и извади шепа изсъхнали пеперуди. С опитни движения той сипа по малко във всеки един от бурканите, като внимаваше някой от паяците да не се измъкне.

Остана доволен от проверката. Изгаси фенера и го окачи обратно, след това се спря и погледна навън, през яркия отвор на вратата.

Слезе долу по стълбите, взе клещите от тезгяха и продължи работата по остъкления аквариум за змии. Като се имаше предвид, че за първи път се захващаше с нещо подобно, не изглеждаше никак зле. Надяваше се с течение на времето, като придобие повече опит, да се справя по-бързо.

Измери рамката и изчисли размера на стъклото, което ще му е необходимо. Къде би могъл да намери прозорец, който не служи за нищо? Може би в старата сушилня, в която никой не влизаше откакто миналата пролет покрива се схлупи? Той остави молива, грабна подпряната на вратата тояга и излезе под знойното слънце.

Докато тичаше през двора сърцето му блъскаше от вълнение. Всичко се развиваше чудесно. Бавно, но сигурно той печелеше територия. Разбира се, появяването на този мъж би могло да обърка всичко. Ще трябва да направи каквото е необходимо, та тежестта му да не попадне на отвъдния край на Везните. Никой не би могъл да предвиди ефекта на тази допълнителна тежест. Питър се надяваше, че ще е минимален.

Но защо бе дошъл в Милгейт? В душата му се прокрадна съмнение. Сигурно имаше някаква причина. Тед Бартън. Ще трябва да поразучи. Ако се наложи, ще го премахне. Но по-добре ще е, ако успее да го привлече на...

Нещо избръмча. Питър извика и се хвърли настрана. Заслепяваща болка прониза шията му, друга подобна го прободеше в китката. Той се затъркаля по знойната трева, като крещеше и

размахваше ръце. Вътре в него се блъскаха гигантски вълни на ужас, Питър правеше отчаяни опити да се зарови в твърдата земя.

Бръмченето постепенно затихна и накрая изчезна. Само вятърът леко подухваше. Отново бе сам.

Разтреперан от ужас Питър вдигна глава и внимателно отвори очи. Цялото му тяло се тресеше, обливаха го едновременно горещи и студени вълни. Ръката и шията му горяха — бяха го пронизали на две места.

Но слава Богу, всичко бе станало случайно. Без предварителна подготовка.

Изправи се несигурно на крака. Нямаше ги. Той започна да кълне като обезумял. Какъв глупак е бил, така необмислено да се появява на открито! Ами ако беше го нападнал цял рояк, а не само две!

Питър забрави за стъклото и се затича обратно към плевнята. Този път се размина на косъм. Следващия път едва ли щеше да се отърве толкова лесно. И двете се бяха измъкнали — не можа да ги смачка. Ще й занесат вестта и тя ще узнае. Ще има да злорадства! Каква лесна победа. Ще й достави голямо удоволствие.

Печелеше територия, но положението все още не бе безопасно, поне не съвсем. Трябва да бъде нащрек, едно малко невнимание и за миг може да загуби всичко онова, което е постигнал с толкова труд.

И което е най-страшното — да наклони Везните на обратната страна, да събори къщата от карти. Всичко бе толкова преплетено...

Наведе се да търси кал за ужилените места.

* * *

— Какво има, мистър Бартън? — запита го мек глас, почти над ухото му. — Проблеми със синусите? Хора, които имат болни синуси си подпират главата по този начин.

Бартън вдигна глава. Почти бе задрямал над чинията. Кафето му бе изстинало, картофите се бяха втвърдили.

— Какво, моля? — промърмори той.

Човекът, който седеше на масата до него дръпна назад стола си и попи уста с кърпа. Беше закръглен мъж на средна възраст, облечен в

приятен тъмносин костюм, бяла риза, вратовръзка с ярки шарки, а на пръста му се мъдреше масивен пръстен.

— Името ми е Мийди. Ърнест Мийди. Начинът, по който си държите главата. — Той се усмихна с професионална усмивка, която разкри богат набор от позлатени зъби. — Аз съм доктор. Вероятно ще мога да ви помогна.

— Просто съм уморен — отвърна Бартън.

— Настанихте се днес, нали? Мястото е доста приятно. Храня се тук от време на време, когато ме домързи да си стотвя сам. Мисис Трилинг няма нищо против моята компания, нали така мисис Т.?

Мисис Трилинг кимна замислено от другия край на масата. Лицето ѝ не бе така подпухнало, вечер полените не стигаха до тук. Останалите наематели се бяха измъкнали на верандата да подишат малко свеж въздух преди лягане.

— Какво ви води в Милгейт, мистър Бартън? — запита вежливо докторът. Той бръкна в джоба на сакото си и извади кафява пура. — Отдавна не сме имали нов човек в града. Странно, като си помислиш. На времето движението бе доста оживено, а сега е направо мъртвило.

Бартън преглътна информацията. Очите му блеснаха заинтригувано. Мийди беше доктор. Може би той ще знае. Бартън допи кафето си и попита предпазливо:

— Отдавна ли практикувате тук, докторе?

— Откакто съм завършил. Имам частна болница на отсрещния хълм — викат ѝ Сенчестата къща — той снижи глас. — В този град няма друго място, където да ви окажат сваятна медицинска помощ. Построих тази болница със собствени средства. Давам на пациентите си всичко, на което съм способен.

Бартън подбираше внимателно всяка своя дума:

— Имах някакви роднини тук. Разбира се, преди много години.

— Бартън? — зачуди се Мийди. — Преди колко години?

— Преди около двацет години — Бартън продължи, наблюдавайки внимателно лицето на доктора: — Доналд и Сара Бартън. Имаха син. Роди се през 1926-та.

— Син ли? — Мийди го погледна заинтригуван. — Май си спомням нещо. 26-та? Сигурно аз съм го измъкнал на този свят. Тогава вече практикувах. Разбира се, бях много млад. Нали така?

— Момчето е умряло — продължи бавно Бартън. — Починало е през 1935-та. Скарлатина. Заразило се е от кладенеца.

Докторът сбърчи вежди.

— Божичко! Спомням си, разбира се. Аз го затворих този кладенец. Накарах ги да го затворят. Ваши роднини ли бяха? И момчето ли ви беше роднина? — той гневно изпуфтя облак дим. — Спомням си този случай. Три или четири деца починаха по онова време, преди да вземем нещата в свои ръце. Казвате, че и детето е било Бартън? Спомням си, спомням си. Ваш роднина? — запита отново докторът, унесен в спомени. — Имаше едно дете. Много сладко момче. Черна коса — като вашата. Същите черти — като си помисля, знаете ли, че ми напомняте за него?

Дъхът на Бартън спря.

— Спомняте ли си го? — той се наклони напред. — **НАИСТИНА ЛИ ГО ВИДЯХТЕ ДА УМИРА?**

— Видях ги всичките. Това беше още преди да вдигна Сенчестата къща. В старата градска болница. Майчице, каква бърлога беше само! Нищо чудно че измряха! Мръсотия, средище на некомпетентност — затова си построих моя болница. — Той поклати глава. — В наше време не би било проблем да ги излекуваме. Никакъв. Но тогава... — той докосна Бартън по рамото. — Съжалявам. Но и вие по онези времена сте бил доста млад. Момчето какъв ви се пада?

Добър въпрос, помисли си Бартън. Но и той самият би искал да узнае отговора.

— Като се замислих за тези времена, — заговори тихо, сякаш на себе си доктор Мийди — струва ми се, че момчето носеше вашето име. Не сте ли кръстен Тиъдър?

Бартън кимна.

— Точно така.

Докторът го гледаше объркан.

— Значи същото име. Знаех си, че името ми е познато, когато мисис Трилинг го спомена.

Ръцете на Бартън се вкопчиха в ръба на масата.

— Докторе, в града ли го погребяхте? Наблизо ли е гроба му?

Мийди кимна замислено.

— Разбира се. В градското гробище — той погледна внимателно Бартън. — Искате да го посетите, ли? Няма никакъв проблем. Затова

ли дойдохте? За да посетите гроба му?

— Не съвсем — отвърна вдървено Бартън.

На другия край на масата, Питър Трилинг се бе разположил до майка си. Вратът му бе подут и зачервен. Дясната му ръка бе увита в някакъв мръсен парцал. Имаше мрачен и нещастен вид. Какво ли се бе случило с него? Ухапало ли го бе нещо? Бартън загледа как момчето рони хляб с подутите си пръсти. *Знам кой си*, бе извикало то. *Знам кой си в действителност*. Наистина ли знаеше, или това беше просто момчешко самохвалство? Някаква зла, безсмислена шега?

— Вижте, — поде доктор Мийди, — не бих искал да ви се бъркам в работата, това не е редно. Но мисля, че има нещо което ви тревожи. Не сте дошли тук на почивка.

— Така е — съгласи се Бартън.

— Не искате ли да ми кажете какво е то? Аз съм по-възрастен от вас. Живея в града от много време. Познавам всички тук. Доста от тях съм довел на този свят.

Можеше ли да се довери на този човек? Да се сприятели с него?

— Докторе, — заговори бавно Бартън — това момче, починалото, е свързано с мен. Не зная точно по какъв начин. — Той потърка уморено чело. — Не мога да разбера. Трябва да открия, какъв точно се падам на това момче.

— Защо?

— Не мога да ви кажа.

Докторът измъкна сребърна клечка за зъби от изящно гравирана кутийка и замислено зачовърка в устата си.

— Ходихте ли в редакцията на вестника? Нат Тейт би могъл да ви помогне. При него има архиви, снимки, стари броеве. А и от полицейския участък можете да получите сведения. Но разбира се, щом става дума за родствени връзки, най-добре е да отидете в областния съд.

— Това, което търся, е тук, в Милгейт. Не в областния съд. — Бартън продължи след кратко мълчание: — Въпросът не е само в Тед Бартън. Въпросът е в целия град. Трябва да узная всичко за него — той махна уморено с ръка. — Нещата са свързани. Имам предвид града и Тед Бартън. Другият Тед Бартън, искам да кажа.

Доктор Мийди се замисли. После прибра сребърната клечка за зъби и се изправи на крака.

— Искате ли да излезем на верандата? Познавате ли се с мис Джеймс?

Сякаш нещо го оципа. Той вдигна бързо глава, забравил напълно умората.

— Името ми е познато. Чувал съм го и преди.

Доктор Мийди го наблюдаваше със странно изражение.

— Вероятно — съгласи се той. — Седеше срещу нас на вечеря — той отвори вратата към верандата. — Библиотекарка е в градската библиотека. Знае всичко за Милгейт.

Верандата тънеше в мрак. Изминаха няколко минути докато очите му свикнат с тъмнината. На старомодните кресла и паянтовата кушетка се бяха разположили няколко тъмни фигури. Едни пушеха, други просто се наслаждаваха на прохладната вечер. Верандата бе затворена от всички страни с мрежа против комари, в ъгъла самотно мъждукаше електрическа крушка.

— Мис Джеймс — рече доктор Мийди. — Това е Тед Бартън. Може би вие ще можете да му помогнете. Има няколко въпроса.

Мис Джеймс се усмихна зад широките си очила с дебели лещи.

— Приятно ми е да се запозная с вас — каза тя с мек, приятен глас. — Вие сте нов тук, нали?

Бартън приседна на облегалката на едно кресло.

— От Ню Йорк съм — отвърна той.

— Вие сте първият човек, който идва в този град от години — обади се доктор Мийди. Той издиша плътен облак дим на верандата. Огънчето на пурата присветваше в мрака. — Пътят направо е готов да се разпадне. Никой вече не идва по него. На улицата срещаме същите, добре познати ни лица. Добре че всеки си има работа. Аз си имам болницата. Обичам да чета за нови болести, да експериментирам, да се грижа за пациентите. Имам десетина болни, които не могат без мен. От време на време взимам една акушерка от града да ми помага. Но в момента е спокойно.

— Знаете ли нещо за... бариерата? — обърна се ненадейно Бартън към мис Джеймс.

— Бариера? — намеси се доктор Мийди. — Каква бариера?

— Никога ли не сте чували за нея?

Доктор Мийди бавно поклати глава.

— Никога не съм чувал нищо подобно.

— Аз също — добави мис Джеймс. — В каква връзка?

Никой от останалите не слушаше. Наемателите дремеха, или тихичко си шепнеха помежду си. Бартън ги огледа. Мисис Трилинг, няколко непознати, Питър, Мери — дъщерята на доктор Мийди, съседни от близките къщи.

— Какво знаете за момчето на мисис Трилинг? — запита той.

Мийди изсумтя.

— Струва ми се, че е напълно здрав.

— Преглеждал ли сте го?

— Разбира се — отвърна почти обидено Мийди. — Преглеждал съм всички в този град. Будно момче е, има доста висок коефициент на интелигентност. Обича да играе сам — той се замисли и добави: — Честно казано, никога не съм обичал преждевременно развитите деца.

— Но той не се интересува от книги — възрази мис Джеймс. — Никога не е идвал в библиотеката.

Бартън обмисли чутото. След това попита:

— Какво според вас би могло да означава — „този, който е на отвъдната страна, с протегнати напред ръце“? Намирате ли някакъв смисъл в тези думи?

Мис Джеймс и доктор Мийди се погледнаха изумени.

— Звучи ми като някаква игра — промърмори доктор Мийди.

— Не — отвърна Бартън. — Това не е игра. — Беше уверен в думите си. — Както и да е. Забравете.

Мис Джеймс се наведе към него.

— Мистър Бартън, може и да греша, ала струва ми се, вие смятате че зад тези думи се крие нещо. Нещо много важно, свързано с нашето градче — Милгейт. Права ли съм?

Бартън сви устни.

— Нещо става тук. Нещо отвъд всякаква човешка логика.

— Тук? В Милгейт?

Бартън сякаш изговаряше думите с невероятна мъка.

— Трябва да разбере. Иначе просто не мога. Все някой в града трябва да знае. Не може всички да ме гледате невъзмутимо и да се държите така, сякаш нищо не се е случило! Някой в този град трябва да знае истината.

— Истината за какво?

— ЗА МЕН!

Събеседниците му се раздвижиха.

— Какво искате да кажете? — запита неуверено мис Джеймс. — Има ли някой тук, който ви познава?

— Тук има някой или нещо, което знае всичко. Знае ЗАЩО и КАК. Знае това, което аз не мога да разбера. Нещо злокобно и чуждо. А вие си седите тук и се забавлявате — той внезапно се изправи. — Съжалявам. Уморен съм. Ще се видим по-късно.

— Къде отивате? — настоя доктор Мийди.

— Горе, в стаята си. Искам да поспя.

— Вижте, Бартън. Ще ви дам няколко таблетки фенобарбитал. Ще ви помогнат да се успокоите. И ако искате, наминете утре сутринта през болницата. Ще ви прегледам. Имам чувството, че нещо страшно много ви гнети. За млад човек като вас, това не е...

— Мистър Бартън — намеси се мис Джеймс с мек, но решителен глас. — Уверявам ви, няма нищо странно в Милгейт. И аз бих искала да има. Това е най-скучният град на света. Какво ли не бих дала да се случи поне веднъж нещо интересно.

Бартън отвори уста, но така и не можа да отговори. Думите отлетяха, загубени завинаги. Защото това, което видя накара ума му да се разтвори във вакуум.

На края на верандата се появиха две мъгляви, светещи с призрачна светлина фигури. Мъж и жена, хванати ръка за ръка. Устните им се движеха, изглежда разговаряха, но не се чуваше никакъв звук. Те се отправиха безшумно към насрещната стена. Минаха само на крачка от Бартън, той видя съвсем ясно лицата им. И двамата бяха млади. Жената имаше дълга, руса коса, сплетена на плитки, остро лице, бледа и гладка кожа. Устните ѝ бяха тънки, изящни. Мъжът до нея също имаше красиви черти.

Никой от двамата не забелязваше нито Бартън, нито останалите наематели насядали по креслата. Очите им бяха плътно затворени. Преминаха направо през креслата, кушетката и наемателите. През доктор Мийди и мис Джеймс и след това през насрещната стена. Изчезнаха така внезапно, както се бяха появили. Без никакъв звук.

— Боже мили — успя само да изговори Бартън. — Видяхте ли ги? — Никой не отговори. Дори тези наематели, които бяха млъкнали докато край тях минаваха двете светещи фигури, отново възобновиха

разговорите сякаш нищо не се е случило. — Видяхте ли ги? — повтори той развълнувано.

Мис Джеймс изглеждаше изненадана.

— Разбира се — отвърна тя. — Видяхме ги всички. Почти всяка вечер минават оттук. Разхождат се. Приятна двойка, не мислите ли?

— Но... кои... какво... — Бартън запелтечи объркано.

— За първи път ли виждате Скитници? — запита го доктор Мийди с изненадан вид. — Искате да кажете, че там, откъдето идвате няма Скитници?

— Няма — отвърна Бартън. Сега вече всички го гледаха учудено. — Какво са те? Та те минаха *през* стената! През мебелите. През *вас*!

— Разбира се — отвърна скромно мис Джеймс. — Нали затова ги наричаме Скитници. Защото се скитат навсякъде. И минават през всичко. Не го ли знаете?

— И от колко време е така? — попита Бартън.

Отговорът въобще не го изненада. По-скоро го изненада спокойствието, с което бе даден.

— Винаги е било така — отвърна мис Джеймс. — Откакто се помня.

— Струва ми се, че Скитниците са съществували винаги — съгласи се доктор Мийди и издиша голям облак дим. — Те са нещо напълно естествено. Какво странно има в тях?

Утрото беше топло и слънчево. Росата още не се бе изпарила. Небето се синееше, нямаше ги изгарящите лъчи. Лекият вятър полюшваше клоните на кедрите, които растяха в редица по склона зад масивната каменна сграда. Кедрите хвърляха огромна сянка, заради която на къщата ѝ викаха „Сенчестата“.

От Сенчестата къща се виждаше целият град като на длан. Един-единствен път се виеше нагоре, към равната площадка, на която бе построена къщата. Градината ѝ бе грижливо поддържана. Имаше дървета, цветя и дълга дървена ограда, която я заграждаше от всички страни. Зад оградата се виждаха пациенти — едни седяха по пейките, други се разхождаха, някой дори се въргаляха по тревата. Около болницата цареше атмосфера на мир и спокойствие. Някъде във вътрешността ѝ, доктор Мийди се отдаваше на любимата си работа. Сигурно седеше в кабинета си, заобиколен от купища книги, микроскопи, предметни стъкла, рентгенови снимки и реактиви.

В една малка вдлъбнатина, точно под редицата кедри се бе свила Мери. Вероятно оттук са взимали пясък, когато са строили Сенчестата къща. Ала самата къща не се виждаше от мястото където лежеше — скрита зад кедрите и купчината пръст. Долу, в три посоки се бе ширнала долината. А отвъд, нейде в мъгливата далечина се губеше островърхата планинска верига. Безмълвна и неподвижна.

— Продължавай — каза Мери. Тя сви тънките си крака и се намести по-удобно. Слушаше внимателно, стараяше се да не пропусне нито една дума.

— Беше чиста случайност — продължи пчелата. Гласът ѝ беше тънък, едва доловим сред повее на утринния вятър, който разлистваше клоните на дърветата. Кацнала бе на едно цветче, близо до ухото на момичето. — Тъкмо оглеждахме района. Никой не забеляза откъде идва. Появи се изведнъж и ние веднага го нападнахме. Жалко че не бяхме повече, отдавна не се е отдалечавал толкова. Всъщност беше на отсамната страна на линията.

Мери потъна в мисли. Един слънчев лъч се заигра в черните ѝ къдрици. Когато зададе следващия въпрос очите ѝ блеснаха.

— Имаш ли някаква представа какво е правил там?

— Никаква. В целия район се усеща някакво невидимо въздействие. Не можем да се приближим. Разчитаме предимно на информация от втора ръка. А както знаеш, тя не е много сигурна.

— Мислиш, че набира отбранителни сили? Или...

— Или по-лошо. Че се готви за открита агресия. Направил е доста контейнери. С най-различни размери. Има някаква зла ирония във всичко това. Нашите съгледвачи загиват в зоната на неговото въздействие. Той събира труповете им и ги използва за храна. Това изглежда го забавлява.

Почти механично, Мери протегна ръка и смачка черния паяк, който претича в тревата.

— Зная, — заговори бавно тя — вчера, след като излязох от играта той използва моята глина за да направи голем. Това е лош знак. Сигурно усеща, че пчели, иначе не би рискувал да използва точно моята глина. Знае какви рискове се крият в това. Глината използвана от други е нестабилна. Сигурно съм оставила някакъв мой белег.

— Възможно е наистина да има малка преднина — отвърна пчелата. — Той е неуморим труженик. Независимо от това, когато го нападнахме страхът му бе неописуем. Все още е уязвим. И той го знае.

Мери отскубна стръкче трева и го сдъвка замислено.

— И двете му фигури направиха опит да избягат. Едната почти успя. Бягаше право към мен, към фургона. Но аз не посмях да спра.

— А кой е този мъж? — попита пчелата. — Този човек, който дойде отвън. Направо невероятно е, че е успял да мине през бариерата. Мислиш ли, че може да е имитация? Нещо изпратено отвъд и след това въведено уж като външен фактор? До този момент появата му не е довела до някаква съществена промяна.

Мери вдигна нагоре тъмните си очи.

— До този момент — да. Но мисля, че промяна ще има.

— Наистина ли?

— Сигурна съм. Ако...

— Ако какво? — запита заинтригувана пчелата.

Мери не ѝ обърна внимание, потънала дълбоко в мислите си.

— Положението му е много, много интересно. Вече е стигнал до извода, че спомените му не съответстват на реалното положение.

— Не съответстват ли?

— Разбира се, че не. Чувства се заобиколен от противоречия. Всъщност, той си спомня един съвършено различен град, със съвсем други хора. — Тя смачка още един паяк, който се прокрадваше предпазливо в тревата. После известно време изучава безжизненото му тяло. — А той е от онези хора, които не се спират, докато не разберат нещата докрай.

— Мисля, че той само обърква нещата — оплака се пчелата.

— За кого? За мен? — Мери се изправи бавно и изтупа полепналата по джинсите ѝ трева. — По-скоро за Питър. И за неговите грижливо подготвени планове.

Пчелата литна от цветчето и кацна на яката на момичето.

— Може би той ще се опита да научи нещо от този човек.

Мери се засмя.

— Сигурно много би искал. Но човекът едва ли ще може да му каже нещо интересно. Той самият е объркан и несигурен.

— Питър ще се опита. Той е неуморен в търсенето на пътища към познанието. Почти като пчела.

Мери пое нагоре по склона към кедрите.

— Да, неуморен е, но и прекалено самоуверен. Така че, току-виж си навлякъл някоя беда, вместо да успее в начинанията си. Например, като разкрие нещо, което не е в състояние да разбере. Мисля, че човекът е доста умен. И той *трябва* да открие истината за себе си. Имам чувството, че скоро нещата ще се изяснят.

Отпърво Бартън се увери, че наоколо няма никой. Той се спря до старомодния телефон, огледа хола, коридора и стълбите, след това пусна една монета в процепа.

— Номерът, моля — обади се тъничък глас.

Поиска да го свържат с хотел „Калхоун“ в Мартинсвил. След още три монети и серия от превключвания и продължителни чакания, най-сетне се чу далечен звън.

— Хотел „Калхоун“ — изхриптя от другата страна сънен мъжки глас.

— Свържете ме, ако обичате, с мисис Бартън. Стая 204.

Още паузи и превключвания. После...

— Тед! — нетърпеливият, почти тревожен глас на Пег. — Ти ли си?

— Аз съм. Предполагам.

— Къде си? Божичко, докога смяташ да ме държиш в този ужасен хотел? — в гласа ѝ се доловиха истерични нотки. — Тед, не издържам вече. До гуша ми дойде. Взе колата, не мога нищо да направя, нито да отида някъде, отгоре на всичко се държиш като смахнат!

Бартън приближи устни към слушалката и заговори с приглушен глас:

— Опитах се да ти обясня. Този град. Той не е такъв, какъвто си го спомням. Сякаш някой се е ровичкал в главата ми. Намерих нещо в един вестник, което ме кара да мисля, че дори аз самият...

— Боже мой! — прекъсна го Пег. — Трябва ли да си губим отпуската в надпревара с илюзиите от твоето детство? Колко още смяташ, че ще продължи това?

— Нямам представа — отвърна безпомощно Бартън. — Има толкова много неща, които не мога да разбера. Ако знаех, щях да ти кажа.

За миг настъпи тишина.

— Тед, — заговори Пег с хладно спокойствие — ако до двайсет и четири часа не дойдеш да ме измъкнеш от тази дупка, ще си тръгна сама. Имам достатъчно пари за да стигна до Вашингтон. Знаеш, че там имам приятели. Няма да ме видиш повече, освен, може би, в съда.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно.

Бартън облиза устни.

— Пег, трябва да остана. Научих някои неща, не много, но все пак. Достатъчно, за да разбера, че съм на прав път. Необходимо ми е време. Тук са намесени големи сили, надхвърлящи представите ни...

Нещо в слушалката щракна. Пег бе затворила.

Бартън закачи обратно старомодната слушалка. Главата му бе празна. Той закрачи безцелно, с ръце пъхнати в джобовете. Е, това е всичко. Нямаше никакво съмнение, че Пег ще стори така, както се бе заканила. Когато се върне в Мартинсвил тя вече няма да е там.

Зад масата се надигна дребна фигурка.

— Здравей — поздрави го с приветлив глас Питър. Той вдигна ръка и по нея пропълзля нещо черно.

— Какво е това? — запита с отвращение Бартън.

— Това ли? — премигна Питър. — Паячета. — Събра ги в шепа и ги пхна в джоба. — Ще ходиш ли на някъде с колата? Ако искаш, мога да ти правя компания.

Очевидно, момчето е било тук през цялото време. Скрито зад масата. Странно, че не го е забелязал, нали бе минал оттам на път за телефона.

— Защо? — запита с груб глас Бартън.

Момчето пристъпи от крак на крак. Лицето му се озари от надежда.

— Реших да ти покажа моята площадка.

— Така ли? — отвърна невъзмутимо Бартън, ала усети че пулсът му се ускорява. — Може и да стане. Далече ли е?

— Никак — Питър изтича при външната врата и я отвори. — Ела, ще ти покажа пътя.

Бартън го последва с бавна крачка. Верандата беше пуста. Празни стояха старите кресла със захабена дамаска. Той потръпна, спомняйки си за двамата Скитници от предната вечер. Спря се и докосна с ръка стената. Здрава, солидна стена. И все пак, младото семейство бе преминало през нея и през креслата, сякаш просто ги нямаше.

Можеха ли да преминат и *през него*?

— Идваш ли? — извика Питър. Вече бе стигнал до прашния жълт пакард и нетърпеливо дърпаше дръжката на вратата.

Бартън се вмъкна зад кормилото, а момчето се намести на седалката до него. Докато припалваше мотора, Питър огледа внимателно всички ъгли на купето, повдигна възглавниците на седалките, а накрая се наведе и надникна под тях.

— Какво търсиш? — сръза го Бартън.

— Пчели — отвърна задъхано Питър. — Може ли да затворим прозорците? Иначе, току-виж някоя влетяла по пътя.

Бартън даде газ и колата се понесе по шосето.

— Какво не им харесваш на пчелите? Страхуваш ли се от тях? А не те е страх от паяци.

Вместо отговор Питър докосна подутата си шия.

— Завий надясно — нареди Питър. Той се облегна на седалката, протегна крака и пъхна ръце в джобовете си. — Направи обратен завой по „Джеферсън“ и карай по другия път.

* * *

От площадката се разкриваше красива панорамна гледка на долината и насрещните хълмове. Бартън приседна на скалата и измъкна пакета с цигари. Пое дълбоко, с пълни гърди. Площадката бе наполовина скрита в сянката на няколко малки дръвчета и храсталаци. Тук бе прохладно и тихо. Слънцето блестеше по далечните заснежени върхове, обвити в синкава мараня. Нищо не помръдваше. Полето, фермите, пътищата, къщите — всичко бе пусто.

Питър приклепна до него.

— Красиво, нали?

— Много.

— За какво говорехте снощи с доктор Мийди? Не можах да ви чуя.

— Може би не е твоя работа?

Момчето се изчерви и устните му застинаха в обидена гримаса.

— Не мога да го понасям с неговите отвратителни миризливи пури. И сребърната му клечка за зъби.

Той измъкна от джоба няколко паяка и ги пусна да тичат по ръката си. Бартън се отдръпна, опитвайки се да не обръща внимание. След кратко мълчание Питър запитва:

— Ще ми дадеш ли една цигара?

— Не.

Лицето му помръкна.

— Както искаш — внезапно той се сети за нещо и чертите му се разведриха. — Какво мислиш за двамата Скитници снощи? Нали си ги биваше, а?

— Не зная — отвърна с безразличен глас Бартън. — Ти си ги виждал по-често.

— Ама наистина искам да знам как го правят — сподели Питър. Той внезапно съжали, че е говорил така откровенно. Сграбчи паяците и

ядно ги захвърли надолу по склона. След това втренчи очи в долината.

— Тук не те ли е страх от пчели? — сети се Бартън. — Ако сега те намерят няма къде да се скриеш.

Питър се изсмя с презрително съжаление.

— Пчелите никога не идват тук. Толкова навътре.

— Навътре?

— Всъщност, — продължи Питър с покровителствен тон — това е най-безопасното място на света.

Бартън чувстваше, че нищо не разбира. Той помълча малко и след това предпазливо отбеляза:

— Днес маранята е доста плътна.

— Кое?

— Маранята — Бартън посочи с ръка синкавите воали, в които чезнеха далечните върхове. — От жегата е.

Питър го погледна с още по-голямо съжаление.

— Това не е мараня. Това е ТОЙ!

— А? — Бартън го погледна напрегнато. Може би най-накрая щеше да научи нещо — ако играе внимателно. — За кого говориш?

Питър посочи с ръка.

— Не го ли виждаш? Вярно, доста е голям. Най-големият на света. И стар. По-стар от всичко. Дори по-стар от света.

Бартън не виждаше нищо. Докъдето му стигаше погледа — само мараня, планини и синьо небе. Питър бръкна в джоба и извади малък никелиран бинокъл. Подаде го на Бартън. Бартън втренчи в него объркан поглед и понечи да го върне, но Питър го спря.

— Погледни през него! Към планините!

Бартън погледна. И видя. Лещите на бинокъла бяха нещо като филтър. Маранята изчезна, всичко придоби резки очертания.

Грешката бе в него. Очаквал бе да види нещо, което е част от пейзажа. Той *беше* пейзажа. Той беше цялата далечна страна на света, край на долината, планините, небето, всичко. Целият отсрещен край на вселената се издигаше като невероятна по размери колона, един космически колос, който придобиваше все по-ясни очертания, докато Бартън фокусираше бинокъла.

Без съмнение, това беше човешка фигура. Стъпалата ѝ бяха разположени на дъното на долината — или долината се надигаше за да оформи нейните стъпала. Краката ѝ бяха планини — или планините

бяха краката ѝ, Бартън не можеше да определи точно. Две неимоверни по размери колони. Стъпили здраво на земята. Тялото беше маранята, или това което Бартън мислеше, че е мараня. То започваше там, където планините се съединяваха в небето.

Ръцете на колоса бяха протегнати над долината. Прострени над отвъдния ѝ край. Дланите бяха като прозрачен воал, който Бартън бе взел за облак от прах и мараня. Грамадната фигура бе леко наклонена напред. Сякаш бе концентрирала цялото си внимание върху своята половина от долината. Погледът бе вперен надолу, лицето — скрито в мъгла. Не помръдваше. Стоеше абсолютно неподвижно.

И независимо от това, без съмнение колосът беше жив. Това не беше каменно изображение, а замръзнала статуя. Колосът беше жив, но живееше извън времето. За него не съществуваше промяната, нито движението. Той беше вечен. Най-поразителна от всичко бе сведената надолу глава. Тя грееше с нетърпима яркост и в нея пулсираше самият живот.

Главата му беше слънцето.

— Как се нарича? — попита Бартън. След като веднъж различи очертанията на фигурата, тя вече не се губеше от погледа му. Беше като в една от онези игри, в които щом веднъж различиш скритото очертание, вече не можеш да го изгубиш от поглед.

— Казах ти, че не зная името му — раздражено отвърна Питър. — Може би тя знае. Сигурно знае имената и на двамата. Ако знаех името му, щях да имам власт над него. Страшно много искам да го узная. Защото не го харесвам. Този отсам въобще не ме притеснява. Затова площадката ми е от тази страна.

— Този отсам? — запита учудено Бартън. Той изви глава и погледна нагоре, през малкия бинокъл.

Колкото и да беше странно, Бартън осъзна, че и той е част от близкия колос. Също както другата фигура оформяше отсрещния край на долината, така тази беше отсамния ѝ край. И Бартън седеше на този край. Фигурата се издигаше над и около него. Не можеше ясно да я види, по-скоро я усещаше. Тя бе създадена от всичко наоколо. От скалите и полето, от хълмовете, клисурите и долините. От планините, небето и маранята. Но тя не блестеше. Главата ѝ не се виждаше така ясно. Внезапно го побиха ледени тръпки. Тази фигура не завършваше с яркия кръг на слънцето. Там горе се виждаше нещо друго.

Мрак?

Той се изправи неуверено.

— Стига ми толкова. Тръгвам си. — Бартън се спусна надолу по хълма. Сам си го бе изпросил. Вдървената му ръка все още стискаше малкия бинокъл, той се обърна и го хвърли назад към площадката. След това продължи да слиза към долината.

Където и да се намира, където и да спи, каквото и да прави — докато е в долината, той ще е част от тези фигури. Две фигури, два края на долината, две хемисфери. Можеше да преминава от едната към другата, но винаги щеше да е в някоя от тях. През средата на долината минаваше линия. Прекрачи ли на отвъдната страна — става част от другата фигура.

— Къде отиваш? — извика зад него Питър.

— Навън.

Лицето на Питър потъмня.

— Не можеш да излезеш навън. Не можеш да напуснеш долината.

— Защо не?

— Сам ще разбереш.

Бартън не му обърна внимание и продължи да се спуска към пътя, където бе оставил колата.

6

Пакардът зави по шосето, оставяйки Милгейт зад себе си. От двете страни се издигаше плътна зелена стена от борове и кедри. Пътят беше в ужасно състояние. Бартън караше бавно, внимателно оглеждайки настилката. Колата подскачаше от множеството неравности и пукнатини, обрасли в трева. Никой не бе минавал по този път много отдавна. Нямахше никакво съмнение.

Бартън излезе от един остър завой и рязко натисна спирачки. Гумите изсвириха, колата се поднесе и спря.

Ето го. На пътя пред него. Това, което видя направо го парализира. Три пъти бе минавал по този път — два пъти към града и веднъж обратно. Тогава това тук го нямаше. Изпречило се бе на пътя му тъкмо сега — когато бе решил да зареже всичко и да се върне обратно при Пег и прекъснатата ваканция, сякаш нищо не се е случило.

Предполагал бе, че ще е нещо странно. Нещо грамадно и страшно, някаква зловеща стена, тайнствена и космическа. Бариера от неземна материя, спусната наред пътя.

Очакванията му не се оправдаха.

Пътят бе запрещен от камион за трупи. Някакъв стар модел с железни колела, закръглени фарове и директна предавка. Товарът му се бе разпилял по пътя. Каросерията му бе разбита, кабината — полегнала на страна. Навсякъде се търкаляха трупи.

Бартън се измъкна уморено от колата. Наоколо бе тихо. Някъде далеч в гората се обади сврака. Клоните на кедрите се полюшваха. Бартън се приближи към морето от трупи, сред което стърчеше самотният корпус на изгнилия камион. Съвсем не лошо, за бариера. Нито една кола не можеше да мине оттук. Едрите трупи покриваха цялата ширина на пътя. Тук-там бяха натрупани на купчини, готови всеки миг да се затъркалят, помитайки всичко по пътя си. А шосето в този участък имаше наклон.

В камиона, разбира се, нямаше никой. Един Бог знае откога бе тук и как изобщо се появяваше и изчезваше. Очевидно това ставаше при определени обстоятелства. Той запали цигара и си смъкна самото — слънцето вече напичаше. Как, по дяволите, да мине оттук? И как бе минавал досега?

Огледа се, за да види откъде може да се заобиколи купчината.

Безсмислено бе да опитва да се промъкне по горния край на пътя. Скалният масив там се издигаше почти отвесно и подхлъзне ли се, ще се стовари право върху огромните трупи. Погледна към долната страна. Между пътя и спускащия се склон имаше тясна канавка. Ако я прескочи и се спусне сред дърветата може да заобиколи задръстването от долната страна и да се изкатери на пътя някъде по-нататък.

Един по-внимателен поглед към канавката и тази идея се изпари. Бартън затвори очи и се залюля.

Канавката не беше широка, може би щеше да я прескочи. Тя просто нямаше дъно. Пропаст, докдето му стигат очите. Той отстъпи назад, далеч от канавката и се спря задъхан, с цигара в уста. Сякаш бе погледнал в небето. В нещо без граници. В нещо, в което можеш да падаш вечно. Докато се слееш с хаоса.

Той обърна гръб на канавката и отново огледа пръснатите в безпорядък трупи. Щом не можеше да мине през тях с кола, защо да не опита пешком? На средата на пътя може да си почине в камиона. Така ще раздели усилието на две.

Бартън се покатери предпазливо върху най-близката трупа. Прескочи на следващата. Тя се разклати заплашително под краката му. Бързо се прехвърли на следващата и се вкопчи в нея. Дотук добре. Предстоеше му да се изкатери по една доста голяма трупа, с изсъхнали напукани страни. Подпряна на три други тя се издигаше почти стръмно нагоре. Заприличаха му на разсипани кибритени клечки.

Бартън скочи. Дървото се преобърна и той трескаво се хвърли към следващото. Ръцете му задраскаха по гладкия дънер, той се свлече назад. Яростно вкопчи пръсти, мъчейки се да се измъкне отгоре.

Накрая успя.

Останал без дъх, Бартън се просна на гладката повърхност. Вълни на облекчение заливаха тялото му. Измина доста време преди да събере сили за да се изправи отново. Огледа се. До камиона би

трябвало да има още съвсем малко. Добере ли се до него ще си почине...

Беше все така далеч от камиона, както преди. Нито крачка по-близо. За миг се усъмни дали не се е побъркал, но после започна да разбира. Беше се върнал обратно. Трупите бяха лабиринт. Някъде по пътя бе поел в погрешна посока, встрани от камиона. Просто се бе завъртял в кръг.

По дяволите всичко това. Единственото, което искаше, е да се върне при колата. Там, откъдето бе тръгнал. Купища натрупани в невероятен безпорядък трупи го ограждаха от всички страни. Божичко, как въобще е успял да стигне дотук? Краят на купчината едвам се виждаше нейде далеч, струваше му се невъзможно да се е промъкнал през тази джунгла.

Започна да пълзи назад, по пътя, по който бе дошъл. Трупите под него се клатеха заплашително. Страхът правеше движенията му нервни. Внезапно се подхлъзна и падна между две трупи. За един ужасен, заслепяващ миг той бе отдолу, напълно откъснат от светлината, в някаква сумрачна прихлупена пещера. Напъна с всички сили и една от трепките подаде. Изкатери се подивял от ужас през образувания процеп и се просна отгоре, задъхан и треперещ.

Не знаеше колко време е лежал там. Представите му бяха напълно объркани. Дойде на себе си от някакъв глас.

— Мистър Бартън! Мистър Бартън! Чуваш ли ме?

Едвам успя да вдигне глава. На пътя, зад купчината трупи стоеше Питър Трилинг. Той се усмихваше топло на Бартън, подпрял ръце на кръста, с лице огряно от ярката слънчева светлина. Не изглеждаше много разтревожен. По-скоро доволен.

— Помогни ми — изхриптя Бартън.

— Какво правиш там?

— Опитах се да премина — Бартън приседна уморено. — Как по дяволите да се върна обратно?

В този миг забеляза нещо странно. Вече не беше обед. Беше привечер. Слънцето клонеше към хоризонта, към гигантската фигура на отвъдния край на долината. Той погледна часовника. Шест и половина. Прекарал бе седем часа на трепките.

— Безсмислено е да се опитваш да се измъкнеш — укори го Питър, докато се приближаваше внимателно. — Ако те не искат да

напускаш долината, не бива да правиш опити.

— Аз ВЛЯЗОХ в тази проклета долина!

— Сигурно са искали да влезеш. Но сега не искат да излезеш. Трябва да бъдеш внимателен. Можеше да се заклешиш някъде отдолу и да умреш от глад и изтощение. — Питър очевидно се забавляваше от сцената. Той се покатери ловко на първата трупа и се запровира из лабиринта към Бартън.

Бартън се изправи несигурно на крака. Страхът стегна гърлото му. За първи път бе вкусил от силите, които се разпореждаха в долината. Той пое с благодарност малката ръка на Питър и се остави да бъде изведен обратно.

Колкото и да е странно, това стана само за няколко секунди.

— Слава Богу — Бартън отърка чело и вдигна сакото си от мястото, където го бе захвърлил. С настъпване на вечерта бе захладняло. — Поне за известно време се отказвам от подобни опити.

— По-добре да се откажеш *завинаги* — рече Питър с тих глас.

Нещо в тона му накара Бартън да подскочи.

— Какво искаш да кажеш?

— Само това, което казах. Ти прекара там седем часа — Питър се ухили нагло насреща му. — Аз бях този, който те задържа там. Аз те завъртях във времето.

Бартън се замисли над думите му.

— Значи ти си бил? И ти ме измъкна оттам.

— Разбира се — отвърна с безгрижен глас Питър. — Аз те задържах и аз те измъкнах. Когато ми се прищя. Исках да ти покажа кой командва тук.

Настъпи дълго мълчание. Момчето продължаваше да го гледа с нагла усмивка. Очевидно бе доволно от себе си. Наистина бе свършило добра работа.

— Видях те от площадката — обясни той. — Знаех къде отиваш. Предположих, че ще направиш опит да се прехвърлиш през бариерата. — Гърдите му се повдигаха развълнувано. — Никой освен мен не може да прави това. Аз съм единственият. Само аз зная как да го направя.

— Да пукнеш дано — отговори Бартън. Той заобиколи момчето и се вмъкна в колата. Когато запали двигателя и пусна ръчната спирачка,

самоуверената усмивка напусна лицето на Питър. А след като обърна колата, на нейно място вече се бе появила нервна гримаса.

— Няма ли да ме закараш обратно? — извика Питър като тичаше край вратата. Лицето му бе пребледняло. — Долу сигурно е пълно с нощни пеперуди. Става тъмно!

— Толкова по-зле — отвърна Бартън и даде газ.

Лицето на Питър се озари от смъртна омраза. Той бързо се изгуби назад — смаляващ се стълб от бясна ненавист.

Бартън усети, че е плувнал в пот. Вероятно бе допуснал грешка. Спомни си, колко ужасно се чувстваше сред лабиринта от трупи, докато пълзеше в кръг като бръмбар в стъклена чаша. Момчето притежаваше голяма сила и сигурно не би се поколебало да я употреби срещу него. А като се прибавят и другите му проблеми и това, че е обречен да стои в тази долина неизвестно още колко...

Със сигурност през следващите дни долината щеше да му се види тясна.

* * *

Когато Бартън излезе на улица „Джеферсън“, Милгейт вече тънеше в мрак. Повечето магазини бяха затворени. Дрогерии, железарии, бакалии, безкрайни кафенета и евтини барове.

Паркира пред „Магнолия клъб“ — порутен бар, сякаш готов да се разпадне всеки миг. Около входа се мотаеха някакви отдавна небръснати престъпни типове. Те не откъсваха безмълвни, пронизващи погледи от него, докато заключваше колата и пресичаше люлеещата се врата на бара.

Вътре имаше само двама души. Масите бяха празни, столовете — обърнати върху тях, с тъжно стърчащи към тавана крака. Бартън се настани в дъното на бара, където надяваше се, няма да го безпокои никой и поръча един след друг три бързи бърбъна.

Чувстваше се страшно объркан. Беше влязъл съвсем безпрепятствено в града, а сега не можеше да излезе. Сякаш бе попаднал в капан. Затворен в тази долина заради един изгнил камион с разсипани наоколо трупи. И кога ли се е появил там този камион? Боже мили, той може да остане тук завинаги! Като прибави космическия

враг, който бе променил спомените му и Питър — неговият земен враг, който допълваше тази почти налудничава картина.

След третия бърбън го завладя спокойствие. Тя, космическата сила, по някаква причина се нуждаеше от него. Може би *за да открие* кой е той в действителност. Може би всичко това бе част от някакъв план — идването му тук, завръщането в Милгейт след толкова години. Може би всяко негово действие, всичко, което някога е правил, целият му живот...

Поръча нова серия бърбъни — оказаха се добри помощници в забравата. Още няколко мъжаги с кожени якета се бяха подредили на бара. Всеки стискаше халба бира. Никой не говореше, никой не помръдваше дори. Изглежда така си прекарваха вечерите тук. Бартън реши да не им обръща внимание и се зае отново с целенасочено пиене.

Тъкмо надигаше шестия бърбън, когато внезапно осъзна, че един от мъжете го наблюдава внимателно. Престори се, че не го забелязва. И така бе загазил достатъчно.

Мъжът седеше с лице към него. Възрастен, с мрачно лице. Висок и прегърбен. Облечен в изтъркан сако и покрити с лекета панталони. Обувките му бяха ужасно износени. Ръцете му — мръсни и изподрани. Подпухналите му очи бяха втренчени право в Бартън и следяха всяко негово движение. Мъжът не отмести поглед дори когато Бартън го загледа враждебно. Той се изправи и се приближи с полюшваща се походка. Бартън направи опит да се стегне. Очевидно щяха да му искат почерпка. Мъжът приседна с въздишка на близкия стол и скръсти ръце.

— Здравсти — изгрухтя той и заля Бартън с облак алкохолни пари. Кичур руса мазна коса се спускаше през челото му и той го прехвърли назад с ръка. Очите му бяха воднисто сини, някак детински. — Как си?

— Какво искаш? — отвърна с груб глас Бартън, докаран до предела на пиянското отчаяние.

— Само един скоч с вода.

Фронталната атака завари неподготвен Бартън.

— Виж какво, приятелче, — поде той, но човекът го прекъсна с тих, любезен глас.

— Изглежда не ме помниш.

Бартън премигна.

— Да те помня ли?

— Тичаше надолу по улицата. Вчера. Търсеше „Сентрал“.

Бартън най-сетне си спомни. Това беше пияницата, който през цялото време се смееше.

— А, да — кимна той най-накрая.

Лицето на мъжа светна.

— Виждаш ли? Спомняш си ме — той протегна отдавна немитата си десница. — Казвам се Кристофър. Уилям Кристофър. — После добави: — Аз съм един беден стар швед.

Бартън се направи, че не забелязва протегнатата ръка.

— Мога да мина и без твоята компания.

Кристофър се ухили и рече с дрезгав глас:

— Вярвам ти. Но навярно, ако получа скоч с вода, радостта от този дар ще ми помогне да те изоставя.

Бартън махна с ръка на бармана.

— Скоч и вода — промърмори той. — За него.

— Намери ли въобще тази „Сентрал“?

— Не.

Кристофър се изкикоти с тънък, писклив гласец.

— Не съм изненадан. Можех да ти кажа и да ти спестя усилията.

— Ти ми каза.

Скочът най-сетне пристигна и Кристофър го прие с благодарност.

— Хубаво нещо — отбеляза той задъхано след първата дълбока глътка. — Идваш отвън, нали?

— Позна.

— Защо дойде в Милгейт? В това малко градче. Никой вече не идва тук.

Бартън вдигна унило глава.

— Дойдох за да намеря себе си.

Неизвестно по каква причина, това се стори ужасно смешно на Кристофър. Той заля бара с високия си писклив смях и останалите посетители ги загледаха мрачно.

— Какво те измъчва? — запита разгневено Бартън. — Какво смешно има, по дяволите, във всичко това?

Кристофър направи усилие да се успокои.

— Да откриеш себе си? И намери ли нещо? Ще се познаеш ли като се намериш? Знаеш ли поне как изглеждаш? — той отново

избухна в смях.

Бартън се сгърби отчаяно над чашата.

— Стига — промърмори той. — И без това си имам достатъчно ядове.

— Ядове? Какви ядове?

— Всякакви. Всякакви ядове, които се срещат по този проклет свят — отвърна той усещайки, че е попрехвърлил мярката с „бърбъните“. — Божичко, направо се чудя защо ли съм още жив. Първо, открих че съм умрял още като дете...

Кристофър тъжно поклати глава.

— Колко жалко.

— След това някакви мъждукащи типове преминаха през верандата.

— Скитници. Да, първия път е доста страшничко да ги види човек. Но с времето се свиква.

— След това, проклетото хлапе дето го е шубе от пчели взе, че ми показва един тип, висок петдесет мили. С електрическа крушка за глава.

Нещо се промени в държанието на Кристофър. Нещо блесна в замъглените му от пианство очи. Той погледна внимателно Бартън.

— Така ли? И какъв беше той?

— Ами, най-големият тип, който съм виждал през живота си — Бартън махна пиански с ръка. — Висок милион мили. Направо да ти изкара акъла. Целият е направен от слънчеви лъчи.

Кристофър бавно отпи.

— И какво още се случи с теб, мистър...

— Бартън. Тед Бартън. След това паднах от една трупа.

— КАКВО?

— Ходих да се търкалям с трупи — Бартън се схлупи отчаян на масата. — Цели седем часа загубих в едно езеро с трупи. Малкото нищожество ми помогна да се измъкна оттам — той избърса разплаканите си очи с опакото на ръката. — Така и не открих улица „Сентрал“. Или „Борова“. — Диво отчаяние се надигна в него. — Дявол да го вземе, та аз съм роден на улица „Борова“! Трябва да има такова място!

Кристофър го наблюдаваше мълчаливо. Той допи чашата, обърна я на плота, завъртя я замислено и след това внезапно я блъсна

настрани.

— Не, ти няма да откриеш улица „Борова“ — каза той. — Нито пък „Сентрал“. Или по-точно, никога вече няма да ги откриеш.

Сякаш го пронизаха с нещо. Бартън се изправи, внезапно почувствал леден полъх сред алкохолната мъгла.

— Какво искаш да кажеш с това „никога вече“?

— Че отдавна ги няма. От много, много години. — Старецът сбърчи уморено своето покрито с бръчки чело. — Не съм чувал някой да пита за тези улици от много време. — Детински сините му очи се бяха втренчили в Бартън, сякаш се опитваха да надникнат през алкохолната мъгла и времето. — Колко странно, да чуя тези стари имена. Почти ги бях забравил вече. Знаеш ли, Бартън, тук нещо не е наред.

— Да — съгласи се възбудено Бартън. — Нещо не е наред. **НО КАКВО Е ТО?**

Кристофър потърка своето покрито с бръчки чело, явно опитвайки се да си събере мислите.

— Не зная. Нещо голямо. — Той се огледа страхливо наоколо. — Може и да не съм с всичкия си. Но улица „Борова“ беше много красива. Много по-хубава от „Феърмаунт“, дето е сега на нейно място. И къщите не са същите. И магазините. И никой не помни — очите му се напълниха със сълзи и той ги избърса отчаяно. — Никой освен ти и аз. Никой в целия този проклет свят. **КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, ЩЕ ПРАВИМ СЕГА?**

Бартън дишаше учестено.

— Слушай какво ще ти кажа. Стига си хленчил и слушай!

Кристофър кимна, но продължаваше да трепери.

— Да. Съжалявам, Бартън. Цялата тази история...

Бартън го сграбчи за ръката.

— Значи наистина е *било* така, както аз си спомням. Улица „Борова“. „Сентрал“. Старият парк. Спомените ми не са фалшиви!

Кристофър изтри очи с една мръсна носна кърпа.

— Да, старият парк. Спомняш ли си го? Боже мили, какво се случи с този град? — Кръвта се бе дръпнала от лицето му и то изглеждаше мъртвешки бледо. — Какво е станало с хората? Защо не си спомнят? — той потрепери от ужас. — А и те не са същите хора. Няма ги старите жители на Милгейт. Изчезнаха заедно с улиците и всичко останало. С изключение на теб и мен.

— Напуснахме града, — рече Бартън — когато бях на девет — той внезапно се изправи на крака. — Да се махаме отгук. Къде бихме могли да поговорим спокойно?

Кристофър най-сетне се овладя.

— У дома. Там ще е по-сигурно. — Той скочи от стола и се отправи с бърза крачка към вратата. Бартън го последва.

Навън бе тъмна и прохладна нощ. Тук-там мъждукаха улични лампи. Между баровете кръстосваха късни минувачи, предимно мъже.

Кристофър забърза по една странична уличка.

— Осемнайсет години чаках да се случи това — говореше той развълнувано. — Мислех си, че съм се побъркал, не смеех да споделя с никого. Страхувах се. Осемнайсет години — и накрая се оказва, че не съм грешал.

— Кога настъпи Промяната?

— Преди същите тези проклетни осемнайсет години.

— Постепенно?

— Внезапно. За една нощ. Събудих се на заранта и всичко бе различно. Не можех да се ориентирам. Дни наред се криех вкъщи. Мислех, че съм полудял.

— И никой друг ли не си спомня?

— Всички бяха изчезнали!

Бартън се спря поразен.

— Искаш да кажеш...

— Как биха могли да си спомнят като просто ги нямаше? Всичко бе променено, дори хората. Един напълно непознат град.

— Знаеше ли нещо за бариерата?

— Знаех, че никой не може да се измъкне оттук. Че има нещо на пътя. На другите просто не им пукаше. Май нещо не са в ред.

— А какви са тези Скитници? — попита Бартън.

— Не зная.

— Кога се появиха? Преди Промяната ли?

— Не. След Промяната. Никога преди това не съм ги виждал. Всички останали ги приемат за нещо напълно естествено.

— Кой са двамата колоси?

Кристофър поклати глава.

— Не зная. Веднъж ми се стори че видях нещо. Нагоре по пътя в планината — бях тръгнал да търся изход. Така и не намерих — на пътя имаше разпилени трупи и един изгнил камион.

— Това е бариерата.

Кристофър изруга.

— По дяволите! Та това беше преди години! И още е там...

Зад гърба им бяха останали няколко квартала. Движеха се в почти непрогледен мрак. Тъмни очертания на сгради. Много рядко по някоя светлинка. Къщите бяха стари, почти грохнали, Бартън не си спомняше да е имало такива стари къщи в града.

— Всичко е по-лошо отпреди! — отбеляза той.

— Така е. Преди Промяната нямаше такива запустели райони. Тези квартали бяха доста хубави. Имах малко, кокетно бунгало с три стаи — сам си го построих. Аз прокарах ток, изкопах каналите и дори сам вдигнах покрива. И после една сутрин се събудих — и какво да видя? — Старецът се спря и започна да рови из джобовете за ключа. — Че живея в някакъв дървен фургон. Като зле скован контейнер. Дори

без основи. Аз лично си бях излял основата. Цяла седмица ми отиде, за да я изпипам както си е редно. А сега живея потънал в кал.

Най-сетне Кристофър намери ключа и зачовърка в тъмнината за ключалката, като мърмореше недоволно и проклинаше неизвестно кого. Мина доста време преди вратата да се отвори със скърцане. Бартън бе поканен да влезе.

Кристофър запали една газена лампа.

— Нямам ток. Какво ще кажеш за това? Аз сам си прокарах кабелите. Ще ти призная, Бартън, че в цялата тази работа има нещо дяволско. Толкова труд съм положил. Толкова неща направих с двете си ръце. И всичко изчезна за една нощ. Сега съм никой. Преди дори не близвах алкохол. Разбираш ли? Нито капка.

Условията вътре бяха мизерни, като в бордей. Имаше една-единствена стая, в единия ъгъл — мивка и готварска печка, в другия — легло. Купища неизмити чинии, стари кашони от храна, торбички с черупки от яйца и боклуци, плесенясал хляб, смачкани вестници и списания, мръсни дрехи, празни бутилки, архаична мебелировка. И кабели.

— Да — потвърди Кристофър. — Вече осемнайсет години се опитвам да прокарам ток. — На лицето му се четеше безнадеждност и страх. — На времето бях доста добър електротехник. Имах малък магазин-сервиз за радиоапарати.

— Ама да, спомням си — рече Бартън. — „Уил — продажба и сервиз“.

— Няма го вече. Изчезна. На негово място сега има някаква пералня. На улица „Джеферсън“, както се нарича сега. Обслужването им е тиха скръб. Направо ти съдират ризата. Нищо не остана от моя радиوماгазин. Събудих се една сутрин и тръгнах на работа. През цялото време се чувствах странно. А като стигнах там, намерих само тази проклета пералня. Димящи ютии и преси за панталони.

Бартън се наведе и вдигна малка електрическа батерия. На пода се търкаляха отверки, клещи, няколко малки гаечни ключа, ампермер, радиолампи, кондензатори, резистори, схеми, поялник, колофон.

— И ти не можеш да прекараш в дома си ток?

— Опитвам се — Кристофър огледа с отчаяние ръцете си. — Но вече не ме бива. Не съм така ловък. Изпускам разни неща. Чупя.

Забравям докъде съм стигнал. Бъркам връзките. Стъпвам по резервните части.

— Защо?

В очите на Кристофър блесна страх.

— Сигурно *те* не искат да го направя. Да го направя така, както е било. Трябвало е и аз да се променя като другите. И донякъде се бях променил. Никога досега не съм паднал толкова ниско. Работех здравата. Поддържах магазина, биваше ме за всичко. Живеех тих, спокоен живот. Бартън, те не ми позволиха да направя нещата отново такива, каквито бяха. Направо ми изтръгнаха поялника от ръцете.

Бартън побутна настрана намотани на кълбо кабели и изолирбанд и приседна на края на грубо скованата пейка.

— Дори само частица от теб да командват, значи имат сила върху тебе целия.

Кристофър се зарови трескаво в някакъв кашон, натъпкан с най-различни части.

— Надвиснали са над Милгейт като черна мъгла! Мръсна черна мъгла, която се промъква през всички врати и прозорци. Тя разрушава града. Това не са хора, а имитации на хора. Истинските ги няма. Изчезнаха само за една нощ. — Той измъкна покритата в прах бутилка вино и я размаха победоносно. — Смятам да празнуваме! Какво ще кажеш, Бартън? От години пазя тази бутилка.

Бартън огледа внимателно бутилката. Той издуха прахта от етикета и я вдигна към светлината на газената лампа. Виното беше старо, много старо. Вносен мискет.

— Не зная — отвърна той неуверено. Усещаше, че му призлява от изпитите бърбъни. — Не обичам да смесвам пиене.

— Но днес е празник — Кристофър помете с ръка боклуците от масата и измъкна тирбушон. Той стисна бутилката между краката си, заби тирбушона и започна да го върти с опитни движения. — Празник за две самотни души, които се намериха.

Виното не беше нещо особено. Бартън отпи глътка и впери поглед в покритото с бръчки лице на стареца, който седеше прегърбен на стола срещу него. Кристофър надигна отдавна немитата чаша и отпи, почти механично.

— Не — рече той. — Те не искат нещата отново да станат такива, каквито бяха. Те направиха всичко това. Те ни отнеха града,

приятелите, близките. — Лицето му придоби решителен израз. — Не дават дори с пръст да докоснеш това, което са направили. Сигурно се мислят за всесилни.

— Но аз успях да се промъкна — едва промърмори Бартън. След „бърбъните“ виното направо го довърши. — Минах някак си през тази проклета бариера.

— И те не са свършени — Кристофър остави чашата и се изправи. — Пропуснаха мен, а теб оставиха да влезеш. Заспали са на пост, човешко е.

Той откряна вратата на гардероба и започна да вади стари дрехи и вързопи. Малко, сребърно, заключено с катинар ковчеже лежеше на дъното. Кристофър го измъкна с пъшкане и потене и го стовари на масата.

— Не съм гладен — кой знае защо каза Бартън. — Дойдох само да...

— Гледай — Кристофър извади едно дребно ключе от портфейла си, внимателно го пъхна в миниатюрната ключалка на ковчезето, завъртя го и вдигна капака. — Ще ти покажа нещо, Бартън. Ти си единственият ми приятел. Единственият човек на света, на когото мога да се доверя.

Ковчезето не беше посребрено. Всъщност, това не беше ковчеже, а някакъв сложен уред, целият усукан от кабели и жици, манометри и превключватели. Грижливо споен метален конус. Кристофър го вдигна и пъхна в него няколко щифта. Той изтегли два кабела и ги закачи за полюсите на акумулатор.

— Завесите — изсумтя Кристофър. — Дръпни ги. Не искам *те* да видят това — той се почеса нервно. — Какво ли не биха дали за да го докопат. Мислят се за големи умници, че имат власт над всички ни. Не над всички.

Той щракна един превключвател и конуса забръмча тихо. Докато човъркаше копчетата, бръмченето постепенно прерасна в тънък, пронизителен звук. Бартън се размърда неспокойно.

— Какво, по дяволите, е това, бомба ли? Да не мислиш, че ще можеш да ги взривиш?

Старецът го погледна с хитро изражение.

— Ще ти кажа по-късно. Трябва да бъда внимателен.

Той се затича из стаята, дръпна завесите, надзърна през прозореца, заключи здраво вратата и едва тогава се върна при бръмчащия конус. Бартън коленичи до него и се втренчи в чудноватото изделие. Лабиринт от сложно оплетени жици и паяжина от блестящи метални части. Отпред беше написано:

ИП
Не пипай
Собственост на Уил Кристофър

Кристофър придоби тържествен вид. Той приседна, с крака сгънати под него. Внимателно, почти благоговейно повдигна конуса, задържа го за миг и след това го постави на главата си. Сините му, воднисти очи надничаха отдолу, обветреното му лице излъчваше подходяща за случая тържественост. Изражението му помръкна, когато внезапно бръмченето на металния конус спря.

— Дявол да го вземе — той пипнешком намери поялника. — Прекъснатата връзка.

Бартън се подпря уморено на стената и зачака, докато Кристофър запои връзката. Най-сетне бръмченето се появи отново, малко дрезгаво, но с достатъчна сила. Дори по-силно отпреди.

— Бартън — гракна Кристофър. — Готов ли си?

— Готов — промърмори уморено Бартън. Той отвори с мъка едно око и се опита да се съсредоточи върху сцената пред себе си.

Кристофър се пресегна и сграбчи бутилката с вино от масата. Постави я внимателно на пода и клекна до нея, прикрепяйки конуса на главата си. Предметът очевидно бе тежък, а предния му ръб се спускаше чак до веждите на Кристофър. Той го намести, след това скръсти ръце и се концентрира върху бутилката с вино.

— Какво, по дя... — поде Бартън, но старецът вдигна ръка.

— Не говори. Трябва да съсредоточа всичките си способности — очите му бяха полузатворени. Челюстите стиснати. Веждите сбърчени. Той пое дълбоко въздух и го задържа.

Настъпи тишина.

Бартън усети, че постепенно заспива. Мъчеше се да не изпуска от очи бутилката, но очертанията ѝ ставаха все по-неясни и размазани.

Бартън с мъка сподави една прозявка и звучно преглътна. Кристофър му хвърли гневен поглед и отново се съсредоточи. Бартън промърмори неясно извинение. Миг по-късно не можа да издържи и се прозя. Шумно, с широко отворена уста. Продължително. Като в мъгла виждаше стаята, стареца и най-вече бутилката от вино. Тихото монотонно бръмчене му действаше приспивателно. Сякаш в стаята имаше рой пчели, които кръжаха неспирно.

Бутилката почти не се виждаше. Само някакво неясно очертание. Отново направи опит да се съсредоточи, но успя съвсем за кратко. По дяволите, бутилката я нямаше никаква! Той се размърда и с мъка отвори очи. Но и това не помогна. Бутилката бе само неясна мъглявина, бледа сянка на пода пред Кристофър.

— Съжалявам — измънка Бартън. — Не мога да видя, къде е тази проклетата бутилка.

Кристофър не отговори. Лицето му бе придобило лилав оттенък и сякаш бе готово да експлодира. Цялото му същество бе съсредоточено върху мястото, където допреди малко стоеше бутилката от вино. Очите му гледаха напрегнато, веждите бяха сърдито сключени, той стисна юмруци и се наведе напред...

Нещо започна да се оформя. Бартън усети че му олеква. Да, ето, най-сетне можеше да различи. Сянката придоби плътност. Превърна се в някакъв плътен куб. Тъмен и солиден, с цвят и форма. Беше загубил първоначалната си прозрачност. Подът вече не прозираше през него. Бартън въздъхна облекчено. Колко хубаво, че проклетото нещо отново се вижда ясно! Той се облегна на стената и протегна крака.

Имаше само един проблем. Нещо, което неизвестно защо продължаваше да го притеснява. Това което се оформяше на пода пред Кристофър не беше прашната бутилка от мискет. Това беше нещо друго.

Някаква невероятно стара кафемелачка.

Кристофър измъкна главата си от конуса. Въздъхна и се огледа тържествуващо.

— Направих го, Бартън — рече той. — Успях.

Бартън поклати глава.

— Не разбирам — побиваха го ледени тръпки. — Къде е бутилката? Какво, по дяволите, стана с бутилката от вино?

— Никога не е имало бутилка от вино — отвърна Кристофър.

— Но аз...

— Фалшива. Изопачена — Кристофър се изплю с отвращение. Сетне посочи кафемелачката. — Баба ми я е донесла със себе си от Швеция. Нали ти казах, че преди Промяната не пиех.

Бартън като че ли започна да разбира.

— Значи кафемелачката се е превърнала в бутилка с вино, когато е настъпила Промяната. Но...

— Но отдолу продължаваше да се крие кафемелачката. — Кристофър се изправи уморено на крака, изглежда бе напълно изтощен от усилието. — Разбираш ли, Бартън?

Бартън разбра.

— Старият град си е все още тук.

— Да. Той не е унищожен. Само е погребан. Намира се под повърхността. Под някакъв слой от черна мъгла. Илюзия. Те спуснаха тази черна мъгла над всичко. Но истинският град си е отдолу. *И той може да бъде върнат.*

— ИП. Илюзо-преобразовател.

— Точно така — Кристофър гордо потупа с ръка конуса. — Това е моят илюзо-преобразовател. Сам го направих. Никой освен теб не знае за него.

Бартън посегна и вдигна кафемелачката. Беше солидна и доста тежка. Дървен корпус. Метална дръжка. От нея лъхаше на кафе и на мухъл. Той завъртя ръчката и механизмът избръмча. Отдолу изпаднаха няколко кафени зърна.

— Значи всичко си е тук — каза тихо Бартън.

— Да. Всичко си е тук.

— И как го откри?

Кристофър извади лулата си и започна да я пълни бавно, с треперещи от изтощение ръце.

— В началото бях доста обезкуражен. Когато открих, че всичко и всички са се променили. Никого не познавах. Не можех да говоря с тях, те не ме разбираха. Започнах всяка вечер да се мъкна в „Магнолия клуб“, така и така нямаше какво да правя, след като изчезна моят радиوماгазин. Една вечер се бях натряскал здраво. Седнах, точно където съм сега. И започнах да си спомням старите дни. Стария град, старите жители. Спомних си моята малка къщичка. Докато мислех за

това, този отвратителен бордей започна да избледнява. И на негово място се появи моята къща.

Той запали лулата и смукна от нея, притваряйки сънливо очи.

— Подскочих като пощурял. Не бях на себе си от щастие. Но къщата отново взе да изчезва. И на нейно място се върна тази гадна бърлога. — Той ритна с крак мръсната маса. — Сам виждаш. Мръсотия до шия. Като си спомня само...

— Помниш ли бижутерския на Берг?

— Разбира се. Беше на „Сентрал“. Сега вече го няма. На негово място има някаква съборетина, дето всеки миг ще се срути. Хлебарна.

Бартън извади от джоба си коричката хляб.

— Сега вече разбирам. Разбирам защо моят компас се превърна в *това*, когато пристигнах в долината. Купиха ми го от бижутерския на Берг. — Той хвърли коричката. — А илюзо-преобразователят?

— Петнайсет години го правих. Ръцете ми са толкова непохватни сега. Една спойка не мога да изкарам както трябва. Всяко нещо го повтарям по десет пъти. А колко време ми трябва за да се съсредоточа. Да си събера мислите. Да си спомня. Все едно че фокусирам далекоглед. Че измъквам нещо от голяма дълбочина. На повърхността. Мъглата се вдига и всичко отново е тук, както си беше преди. Както трябва да бъде.

Бартън остави чашата си на масата. Трябваше поне до половина да е пълна, ала в нея нямаше нищо. Безвкусното вино бе изчезнало заедно с бутилката. Той я подуши. Чашата миришеше съвсем леко на кафе.

— Добре се справи — рече Бартън.

— Ами предполагам. Но видях доста зор. Не съм напълно свободен. Те имат власт върху част от мен. Как ми се иска да имам поне снимка на къщата. Ако знаеш как само си я бях направил.

Бартън обърна празната чаша и от нея изпадна едно кафено зърно.

— Мисля, че някой ден ще успееш.

— Така ли?

— С това, кой може да те спре? Божичко, човече мили, та ти можеш да върнеш целия град обратно.

Лицето на Кристофър помръкна.

— Бартън, трябва да ти кажа нещо.

Но така и не успя да завърши. Внезапно по ръкава на Бартън потече топло вино, обливайки пръстите и китките му. В същия миг кафемелачката изчезна и на нейно място се появи старата бутилка от вино. Тънка, покрита с прах, наполовина пълна.

— Ефектът е съвсем краткотраен — допълни тъжно Кристофър.
— Не повече от десет минути. Никога не успявам да го задържа по-дълго.

Бартън изми ръцете си на умивалника.

— И винаги ли става така?

— Да. Досега не съм успял да го стабилизирам. Просто не съумявам да задържа предмета. Не ми стигат силите. Които и да са ония горе, доста са силнички.

Бартън изсуши ръцете си с една мръсна кърпа. Имаше замислен вид.

— Опитвал ли си илюзо-преобразователя върху някой друг обект? Може би ще ти се отдаде по-лесно.

Кристофър се надигна уморено и отвори вратата на гардероба. Той се порови вътре и извади малка картонена кутия. Приблужи се и приседна на пода до масата.

— Виж това — той отвори кутията и извади нещо от нея. С треперещи ръце разви хартиената опаковка. Бартън клекна и надзърна над рамото му.

В ръката си Кристофър държеше топка кафеникав на цвят и ужасно изхабен канап, навит около дървена пръчка. Той погали с ръка канапа и в очите му блесна тъга.

— Опитвал съм върху това. Много пъти. Всяка седмица пробвам поне по веднъж. Какво ли не бих дал за да успея да го върна обратно. Но най-доброто, което съм постигал е някое мимолетно видение.

Бартън пое канапа от ръцете на стареца.

— Какво, по дяволите, е това? Прилича на най-обикновен канап? Умореното лице на Кристофър отново се озари от тържественост.

— Бартън, това беше желязната щанга на Аарон Нортрърп.

Бартън вдигна вежди и го погледна изненадано.

— Мили Боже!

— Да. Истина е. Аз я откраднах. Никой не знаеше какво представлява. Доста се поизпотих докато я открия. Спомняш ли си, беше окачена над вратата на Милгейтската търговска банка?

— Спомням си, разбира се. Сам кметът я постави там. Помня добре този ден. Макар да бях съвсем малък тогава.

— Доста отдавна беше наистина. Сега естествено банката я няма. На нейно място се появи дамска чайна. И това кълбо канап висеше над вратата. Една нощ го откраднах. За другите това нямаше значение. — Кристофър се обърна настрана за да скрие сълзите си. — Никой вече не помни желязната щанга на Аарон Нортрърп.

Бартърп усети че и неговите очи се навлажняват.

— Бях само на седем, когато това се случи.

— Видя ли го?

— Видях всичко. Боб О'Нейл ревеше с цяло гърло на сред улицата. Аз бях в сладкарницата.

Кристофър кимна въодушежено.

— Тъкмо поправях един издъхнал от старост „Атуотър Кент“, когато го чух да крещи. Ревеше като прасе под нож. Сигурно се е чувал на миля наоколо.

Лицето на Бартърп светна.

— После видях крадеца да тича. Колата му не можа да запали.

— И тя ще да се е вцепенила от страх като него. О'Нейл крещеше, а крадецът бягаше по средата на улицата.

— А парите се сипеха от хартиения плик в ръката му. Все едно че стискаше бонбони.

— Казват, че бил от чикагските мафиоти.

— Сицилианец. Гангстер от сой. Мернах го като претича покрай сладкарницата. Излязох да видя какво става. Боб О'Нейл стоеше пред банката и викаше колкото му глас държи.

— Минувачите се разбягаха като подплашени магарета.

Бартърп се опита да задържи картината в главата си.

— Крадецът тичаше по улица „Фултърп“. А малко по-надолу старият Нортрърп сменяше каплата на олющения си форд.

— Да, тъкмо бе пристигнал от фермата за фураж. Беше натиснал на банката желязната капла и вадеше гумата с щанга. — Кристофър протегна ръка и пое нежно канапения вързоп. — Крадецът се опита да мине покрай него и...

— И старият Нортрърп подскочи и го прасна по главата.

— Биваше си го старият Нортрърп.

— Як мъж беше. Над шест фута висок. От едновременната порода фермери. Страхотен удар му отпраска на негодника.

— Ръцете му бяха много яки. Че как иначе би се справил с тоя раздрънкан форд. Мисля, че го уби на място.

— Тежка контузия. С желязната щанга шега не бива. — Бартън пое отново навития канап и го поглади с ръка. — Значи това е тя. Желязната щанга на Аарон Нортръп. Банката тогава му брой петстотин долара за нея. Сам кметът Клейтън я закова над вратата на банката. Страхотна церемония беше.

— Целият град беше там.

Бартън пое дълбоко въздух.

— Аз държах стълбата — той потрепери. — Кристофър, стискал съм в ръцете си тази щанга. Позволиха ми да я държа докато Джек Уейкли се покатери нагоре за да забие пирона и после аз му я подадох. В ръцете ми беше.

— И сега е в ръцете ти — рече развълнувано Кристофър. — Това е тя.

Бартън сведе поглед и известно време разглежда канапа.

— Спомням си я добре. Доста тежичка беше.

— Да, доста тежичка.

Бартън се изправи на крака. Той постави внимателно канапа на масата. После свали сакото си и го преметна през облегалката на стола.

— Какво смяташ да правиш? — запита го разтревожено Кристофър.

На лицето на Бартън се бе появило странно изражение. Неясна смесица от решителност и самовглъбеност.

— Ще ти кажа — рече той. — Смятам да се преборя с илюзията. Възнамерявам да върна обратно желязната щанга.

8

Кристофър намали пламъка на лампата и стаята потъна в мрак. Той постави лампата на пода, до кълбото от канап и след това се отдръпна в ъгъла. Бартън стоеше изправен до масата с очи вперени в канапа. Никога досега не се бе опитвал да преобразува илюзия, за него това бе свършено нов опит. Но си спомняше добре желязната щанга. Спомняше си как изглежда, усещаше тежестта ѝ в ръцете си. Картината на кражбата беше пред очите му, можеше да си припомни дори кръсъците. Сякаш и в момента виждаше как старият Нортрърп се изправя и замахва. Как желязната щанга се спуска надолу. Проснатият безжизнено на паважа сицилианец. Церемонията. Възторжените викове, ръкоплясканията. Краткият миг, в който ръцете му докоснаха щангата.

Той се концентрира. Събра закуп всички тези спомени и ги фокусира върху мъничката топка кафеникав канап, която се търкаляше на пода до лампата. Представи си, че на нейно място лежи щангата. Масивно парче метал. Тежко. Солидно.

Двамата застинаха. Кристофър дори спря да диша. Бартън стоеше неподвижно, вложил всичко от себе си в това усилие. Цялата си умствена енергия. Мислеше за стария град, за истинския град. Знаеше, че не е изчезнал напълно. Че все още е някъде тук, ТУК около него, под него, край него. Под покривалото на илюзията. Под пласта от черна мъгла. Градът бе все още жив.

Желязната щанга на Аарон Нортрърп се криеше в навития на кълбо канап.

Мина известно време. В стаята застудя. Някъде отдалече се чуха удари на часовник. Лулата на Кристофър угасна и се напълни със студена пепел. Бартън усети че трепери, но въпреки това продължи. Мъчеше се да си припомни всички подробности. Усещания, картини, чути думи...

— Сякаш помръдна — изведнъж възкликна развълнувано Кристофър.

Очертанията на канапа се размътиха. Кълбото започна да придобива нереален изглед. През него прозираше пода. После, за миг там се виждаше само някаква неясна сянка. Някакво смътно, но скрито от погледа присъствие.

— Никога не съм стигал толкова далеч — прошепна с напрегнат глас Кристофър. — Просто не съм успявал.

Бартън не отговори. Не откъсваше очи от мястото, където допреди миг беше канапът. Мислеше за желязната щанга. Мъчеше се да я повика. Настояваше, теглеше. Усецаше че е някъде близо, под покривалото на илюзията.

Някаква дълга сянка падна на пода. По-дълга от предишната. Доста по-дълга. Тя се залюля, след това взе да става плътна.

— Ето я! — извика Кристофър. — Приближава се!

Сякаш наистина се приближаваше. Бартън се напъна и пред очите му затанцуваха черни кръгове. Но желязната щанга придобиваше все по-резки очертания. Оцветяваше се, губеше прозрачност. Пламъкът на лампата започна да се отразява в нея. И после...

Желязната щанга се стовари на пода с яростно дрънчене.

Кристофър се хвърли напред и я вдигна. Той трепереше и бършеше сълзите си.

— Бартън, ти успя. Ти я върна обратно.

Бартън се отпусна изтощено.

— Да. Това е тя. Точно, както си я спомням.

Кристофър плъзна ръце по гладкия метал.

— Старата желязна щанга на Аарон Нортръп. Не съм я виждал от осемнайсет години. От онзи паметен ден. Аз не успях да я върна обратно. Ти го направи, Бартън.

— Просто си я спомних — отвърна дрезгаво Бартън. Той изтри чело с треперещи пръсти и едва тогава усети, че целия е плувнал в пот. Чувстваше се страшно отпаднал. — Може би я помня по-добре от теб. Та аз я държах в ръцете си. Винаги съм имал много добра памет.

— А и не си живял в града.

— Да. Разминах се с Промяната. Мен поне не можа да ме засегне.

Лицето на стареца грееше.

— Сега можем да продължим, Бартън. Нищо не може да ни спре. Целият град. Можем да го върнем обратно, малко по малко. Всичко, което си спомняме.

— Но аз не го познавам целия — промърмори Бартън. — Сигурно има места, които никога не съм виждал.

— Може би аз пък ще помня тях. А двамата заедно сигурно помним целия град.

— А може да намерим и още някой. Ще съставим точна карта на стария град. И по нея ще го реконструираме.

Кристофър остави желязната щанга.

— Ще направя и за теб един илюзо-преобразувател. Така и двамата ще имаме. По дяволите, мога да направя стотици — големи, малки, всякакви. Ако и двамата ги носим... — гласът му заглъхна. Лицето му внезапно помрачня.

— Какво има? — попита Бартън разтревожено. — Какво се е случило?

— Илюзо-преобразователят — Кристофър се подпря уморено на края на масата. Той вдигна уреда. — Забравил беше да си го сложиш.

Кристофър засили лампата.

— Значи не е от илюзо-преобразователя — проговори той след известно мълчание. Изглеждаше ужасно състарен и съкрушен, говореше едва-едва. — През всичките тези години. Било е само измама.

— Не — прекъсна го Бартън. — Не е съвсем така.

— Но защо? — проплака безпомощно Кристофър. — Как успя да го направиш?

Бартън не го чу. Мислите му препускаха в бесен ритъм. Той се изправи внезапно.

— Трябва да открием — рече решително Бартън.

— Да — съгласи се Кристофър и направи усилие да се стегне. Погледна желязната щанга в ръцете си и след това я подаде на Бартън. — Заповядай.

— Какво?

— Твоя е, Бартън. Никога не ми е принадлежала. Заслужи я.

Бартън помисли и я пое.

— Добре. Ще я взема. Зная какво трябва да се направи. Чака ни страшно много работа. — Той започна да крачи безцелно напред-назад

из стаята, размахвайки щангата като боздуган. — Стига сме си губели времето тук. Да тръгваме.

— Да тръгваме ли?

— Трябва да се уверим, че ще можем да го направим. Имам предвид онова, голямото. — Бартън размаха нетърпеливо щангата. — Това тук е само началото. Чака ни цял един град.

Кристофър бавно кимна.

— Да. Работата ще е много.

— Може и да не успеем — Бартън отвори вратата и отвън нахлу студеният нощен вятър. — Тръгвай.

— Къде отиваме?

Бартън беше вече навън.

— Ще направим един истински опит. Ще опитаме с нещо по-голямо. Нещо по-важно.

Кристофър забърза след него.

— Прав си. Майната му на илюзо-преобразователя. Важното е да успеем. Ако успееш да го направиш по твоя начин...

— С какво да започнем? — Бартън подтичваше нетърпеливо по тъмната улица, все още стиснал здраво щангата. — Трябва да знаем кое какво е било преди Промяната.

— Поне затова имах достатъчно време през тия години. Направил съм карта на тази част на града. Това там — Кристофър посочи с ръка една висока къща — беше гараж и авторемонтна работилница. А тези стари изоставени магазини по-надолу...

— Какво имаше там? — Бартън ускори крачка. — Божичко, изглеждат ужасно! Какво имаше тук преди? Какво лежи под тях?

— Не си ли спомняш? — запита тихо Кристофър.

Бартън се замисли и огледа тъмните хълмове за да се ориентира.

— Не съм съвсем сигурен... — промърмори той. И тогава си спомни. Осемнайсет години не бяха малко време. Но той не бе забравил стария парк и оръдието. Колко често си бе играл тук. Понякога дори идваха да хапнат в парка, с мама и тате. Ами игрите на индианци и каубои с другите деца, сред гъстата трева.

Под слабото сияние на звездите Бартън успя да различи редица схлупени, изгнили бараки. Стари магазини, отдавна занемарени. Без врати и с изпочупени прозорци. Вятърът търкаляше по улицата най-

различни боклуци. Беден, окаян квартал в който живееха само плъхове и птици, които гнездяха по обрулените покриви.

— Изглеждат ужасно стари — сподели Кристофър. — Най-малко на петдесет-шейсет години. Но ги нямаше тук преди Промяната. Тук беше паркът.

Бартън пресече улицата към бараките.

— Паркът започваше оттук. От този ъгъл. Как се казва сега?

— Новото име на улицата е „Дъдли“. — Гласът на Кристофър беше развълнуван. — Оръдието беше в средата. До него имаше цял куп гюлета. Старо оръдие, още от Гражданската война. Лий го домъкна чак от Ричмънд.

Двамата спряха един до друг и започнаха да си припомнят как е било всичко. Паркът и оръдието. Старият град, истинският град, който е съществувал тук. За известно време се възцари мълчание. Всеки бе потънал в мислите си.

Пръв се размърда Бартън.

— Ще сляза към оня край. Оттам започваха „Милтън“ и „Джоунс“.

— Сега се наричат „Дъдли“ и „Рътлидж“ — отвърна Кристофър и закрачи в обратна посока. — Аз ще взема отсамния край.

Бартън стигна до ъгъла и спря. В мрака едва успяваше да различи прегърбената фигура на стареца.

— Кажи ми, когато си готов! — извика Кристофър.

— Започваме сега. — Бартън усети че го завладява нетърпение. Но бяха загубени цели осемнайсет години. — Заеми се с оня край. Аз ще работя върху тоя.

— Мислиш ли, че ще успееш? Градският парк бе доста голям.

— Страшно голям — измърмори Бартън и въздъхна. Той застана с лице към старите, потънали в разруха магазини и повика на помощ всичките си сили. На другия край Уил Кристофър направи съвсем същото.

9

Когато Скитничката се появи, Мери лежеше свита на леглото и четеше някакво списание.

Тя излезе от стената и прекоси стаята, пристъпвайки бавно със затворени очи, помръдващи устни и стиснати юмруци. Мери захвърли списанието и бързо се изправи на крака. Никога преди това не бе виждала тази Скитничка. Възрастна жена, вероятно около петдесетте. Едра и пълна, с посивели коси и масивен бюст, който се очертаваше под ушитата от груб плат рокля. На строгото ѝ лице бе застинало сериозно изражение, устните ѝ нашепваха нещо беззвучно, докато преминаваше през голямото кресло за да се изгуби зад насрещната стена.

Едва тогава Мери долови туптенето на сърцето си. Гостенката очевидно търсеше нея, но не бе преценила добре разстоянието и отиде твърде далеч. Помръдването на устните ѝ означаваше, че брои крачките, но вероятно някъде бе сбъркала.

Мери излезе забързано от стаята, спусна се по стълбите, премина през хола и изтича навън. После заобиколи къщата откъм страната, където беше нейната стая. Докато чакаше да се появи Скитничката, тя си спомни за един от предишните гости, който не бе преценил точно къде свършва стаята и си бе отворил очите вътре в стената. Повече не го видя, а седмици след това из къщата се носеше тежка, неприятна миризма.

Нещо проблесна. Нощта бе тъмна, само няколко звезди светеха в небето. Скитничката най-сетне се появи. Вървеше бавно, внимателно. Очевидно се готвеше да си отвори очите. На лицето ѝ се изписа напрежение. Страх. Мускулите ѝ потрепваха. Устните ѝ беззвучно мърдаха. Тя внезапно отвори очи — и се огледа с неприкрито облекчение.

— Тук съм — каза Мери и се приближи към нея.

Скитничката приседна на един камък.

— Слава Богу. Толкова се страхувах... — тя продължаваше да се оглежда нервно. — Отидох твърде далеч, нали? Намираме се извън сградата.

— Няма значение. Какво искаш?

Изглежда най-сетне Скитничката се успокои.

— Каква хубава нощ. Но студена. Не е ли по-добре да си сложиш пуловер? — тя помълча и после добави. — Аз съм Хилда. Никога досега не си ме виждала.

— Така е — съгласи се Мери. — Но аз знам коя си. — Тя приседна близо до Скитничката. С отворени очи, Хилда имаше съвсем обикновен вид. Загубила беше призрачния си изглед и сякаш бе напълно материална. Мери протегна ръка и я докосна. Почувства тъкан, под нея плът. И топлина. Тя се усмихна и Скитничката ѝ отвърна с усмивка.

— На колко си години, Мери?

— На тринайсет.

Скитничката протегна ръка и разроши косите ѝ.

— Хубаво момиче си. Предполагам, че имаш доста приятели. Макар че, може би си твърде малка за това.

— Мен искаше да видиш, нали? — запита любезно Мери. Чувстваше се малко притеснена, някой можеше да ги завари, а и освен това беше сигурна, че става нещо много важно. — Какво се е случило?

— Имаме нужда от информация.

Мери едва потисна разочарованието си.

— Каква информация?

— Както знаеш, имаме напредък. Най-сетне приключихме с картографирането. Разполагаме с подробен план на оригинала, разработен с максимална точност. Но...

— Но това не значи нищо.

Скитничката не се съгласи с нея.

— Това означава много. Но досега не сме успели да натрупаме необходимия потенциал. Моделът ни е статичен, лишен от енергия. Нуждаем се от по-значителна сила за да спечелим време и да му дадем живот.

Мери се усмихна.

— Да, така е.

Скитничката впери жаден поглед в нея.

— Такава сила съществува. Знам че ти я нямаш. Но има друг, който я притежава, сигурни сме в това. Тя е тук, наблизно, и ние трябва да се доберем до нея.

Сивите ѝ очи блестяха развълнувано.

— Кажи ни, как да поставим под контрол Питър Трилинг?

Мери подскочи от изненада.

— *Питър*? Няма да имате никаква полза от него!

— Той притежава силата, която ни е необходима.

— Вярно е, че има сила. Но не такава, каквато ви трябва. Вероятно ще разберете защо, когато узнаете всичко.

— Откъде се е сдобил с тази сила?

— Оттам, откъдето и аз.

— Това не е отговор. Ти откъде имаш твоята сила?

— И друг път сте ме питали — отвърна Мери.

— Не можеш ли да ни кажеш?

— Не.

Настъпи мълчание. Скитничката почукваше нервно с подпухналите си пръсти.

— Това ще е голяма помощ за нас. Ти знаеш много за Питър Трилинг. Защо не искаш да ни кажеш?

— Не се притеснявайте — рече Мери. — Аз ще се погрижа за Питър, когато му дойде времето. Оставете го на мен. Всъщност, това въобще не е ваша работа.

Скитничката подскочи.

— Как смееш!

Мери се изсмя.

— Съжалявам. Но нещата стоят така. Съмнявам се, че ще се справите по-лесно с проблемите си, ако ви разкажа за мен и Питър. Това дори би могло да усложни всичко.

— Какво знаеш за нашите намерения? Едва ли нещо повече, от това, което сме ти казвали.

— Може би — усмихна се Мери.

На лицето на Скитничката се изписа съмнение.

— Не може да знаеш много.

— Има ли още нещо, с което да ви бъде полезна? — Мери се изправи на крака.

Скитничката я погледна строго.

— А ние можем ли да ти бъдем полезни с нещо?

— Не е време за глупости — Мери zakрачи нетърпеливо. — И от двете страни стават неща от изключителна важност. Вместо да ме питате за Питър Трилинг, по-добре попитайте за Тед Бартън.

Жената я погледна учудено.

— Кой е Тед Бартън?

Мери притисна малките си ръце и се съсредоточи върху ситуацията.

— Тиъдър Бартън е единственият човек, успял да прекоси бариерата през последните осемнайсет години. Ако не броим Питър, разбира се. Но Питър идва и си отива когато му скимне. Бартън е от Ню Йорк. Той е външен.

— Наистина ли? — попита почти с безразличие Скитничката. — Не разбирам обаче, какво значение...

Мери се хвърли ненадейно. Ала вече бе закъсняла. Скитничката бързо затвори очи, протегна ръце и потъна в стената на къщата. Настъпи тишина. Мери остана сама в нощта.

Като дишаше тежко, тя запълзя из храстите, ровейки отчаяно за дребната, бягаща фигурка. Едва ли е отишла далече, беше не повече от три инча висока. Погледът ѝ бе попаднал съвсем случайно върху фигурката, в мига в който притичваше под храстите.

Тя замръзна в напрегнато очакване, готова да скочи при първото движение. Трябваше да е някъде наоколо, най-вероятно в купчината от шума и изсушена трева край стената на къщата. Измъкнеше ли се надолу към горичката, щеше да е невъзможно да я хване. Тя задържа дъха си, стараейки се да не помръдва. Бяха малки и много ловки, ала глупави. Акълът им бе колкото на мишка. Но за разлика от мишката притежаваха много добра памет. Можеха да отидат навсякъде, да подслушват, да наблюдават и после да докладват акуратно за чутото и видяното. А най-голямото им достойнство бе, че можеха да им бъдат придавани най-различни форми и размери.

Това беше едно от нещата, за които му завиждаше — тя не притежаваше власт над глината. Силата ѝ бе ограничена над пчелите, пеперудите, котките и мухите. Големите бяха безценни и той ги използваше непрестанно.

Тихо шумолене. Големът се бе раздвижил. Изсушената трева се размърда и той надзърна, чудейки се къде ли е тя. Колко глупав беше

само! И като всички глинени същества, имаше невероятно тясно полезрение. Бързо губеше търпение. Този тук вече едвам се сдържаше на едно място.

Тя стоеше неподвижно, приклепнала, готова да скочи в мига, в който големът се покаже. Можеше да чака колкото е необходимо. Нощта бе хладна, но не студена. Рано или късно той щеше да се покаже — и да ѝ падне в ръцете.

Този път Питър бе надценил възможностите си. Изпратил бе голема твърде далеч зад линията, в нейната половина. Очевидно беше изплашен. Този Бартън го изнервя. Един човек отвън бе достатъчен за да се обърка планът на Питър, един нов елемент, фактор, който Питър не разбираше. Тя се усмихна хладно. Бедният Питър. Каква изненада му бе приготвила. Но трябваше да бъде внимателна...

Големът най-сетне се появи. Беше мъжки. Питър обичаше да оформя мъжки големи. Огледа се страхливо, затича се наляво и падна право в ръцете ѝ.

Загърчи се отчаяно в юмрука ѝ. Но тя го стисна здраво. Скочи на крака и се затича по пътеката към вратата на Сенчестата къща.

Наоколо нямаше никой. Вътре холът бе празен. Баща ѝ вероятно минаваше вечерна визитация, вечните му проблеми с пациентите. Безкрайният му интерес към новото, страстното желание да поддържа здрави жителите на Милгейт.

Тя влезе в стаята си и внимателно залости вратата. Напъните на голема отслабваха, тя отпусна ръка и го положи на масата. После изпразни една ваза с цветя в коша и я захлупи отгоре му. Това е. Първата част свърши. Сега идваше най-важното. Трябваше да се действа внимателно. Толкова време бе чакала тази възможност. Втора такава можеше и да няма.

Първо съблече дрехите си. Сгъна ги грижливо на долния край на леглото, сякаш отиваше в банята. След това извади буркана с плажно масло от аптекката и внимателно намаза цялото си тяло.

Изключително важно бе максимално да прилича на голема. Имаше някои ограничения, разбира се. Той бе мъжки, а тя не. Но тялото ѝ беше още младо и неоформено, а гърдите ѝ бяха малки, неразвити. Беше стройна и гъвкава и много приличаше на момче. Това също щеше да помогне.

Търка се докато тялото ѝ заблестя от мазнината, после завърза дългата си черна коса на плитка и я приглади по врата. По-правилно бе направо да я отреже, но не посмя. Това щеше със сигурност да предизвика неудобни въпроси. А и така ѝ харесваше повече.

Сега какво? Тя се огледа. Да, без дрехи и с привързана отзад коса вече наистина приличаше на миниатюрния голем, захлупен под вазата. Значи дотук всичко е наред. Добре, че беше още малка, ако гърдите ѝ бяха по-големи, нямаше да има никакъв шанс. Дори сега нямаше да ѝ е лесно, вероятно и в този миг големът бе под въздействието му, макар и толкова далеч отвъд линията. Дано да ѝ стигне времето. Най-много до един час големът трябваше да се яви за доклад. Ще трябва да бърза, иначе ще събуди подозрението му.

Тя изтича до аптечката в банята и извади три шишенца и малък пакет. Бързо, с опитни движения направи топка от талк, лепило и крем, смачка я между пръстите си и започна да я оформя в подобие на затворената под вазата фигурка.

Истинският голем я следеше иззад стъклото с нарастваща тревога. Мери му се усмихна, докато оформяше ръцете и краката. Приличаше, пък и не бе необходимо да е съвсем същия. Тя приключи с крайниците, изглади няколко неравности и след това го погълна.

Импровизираната глина заседна на гърлото ѝ. Тя се задави, очите ѝ се напълниха със сълзи. Стомахът ѝ се сви и тя се вкопчи в края на масата. Стаята наоколо се завъртя. Мери затвори очи и напрегна сетни сили. Всичко наоколо се въртеше и подскачаше. Тя стисна здраво устни, мъчейки се да потисне нарастващото гадене. За миг не издържа, отвори уста и изпъшка мъчително, но после се стегна, изправи се и направи няколко несигурни крачки...

Двете гледни точки я смаяха. И двойната мрежа от възприятия. Измина известно време, преди отново да посмее да раздвижи някое от двете си тела. От една страна виждаше стаята такава, каквато е била винаги, каквато я възприемаха собствените ѝ очи и тяло. Ала другата гледна точка беше невероятно странна — за нещо огромно, необятно и разкривено от стъклената стена на вазата.

Трудното ще е докато свикне с двете тела. Нейното собствено и малкото телце под вазата. Тя затвори очи и се опита да раздвижи миниатюрните ръчички и краченца. Препъна се и падна, но всъщност

се спъна и падна малката фигура. Самата тя стоеше изправена в средата на стаята и следеше всичко това с изцъклен поглед.

Изправи се отново. Стената на вазата бе хлъзгава и неприятна. Прехвърли вниманието си към своето истинско тяло, после прекоси стаята и се приближи към масата. Протегна ръце, вдигна внимателно вазата и освободи своята по-малка половинка.

За първи път в живота си виждаше свое тяло отстрани.

Стоеше неподвижно пред масата докато нейното по-малко превъплъщение я изучаваше сантиметър по сантиметър. Идеше ѝ да се размее на висок глас — колко голяма беше само! Като някакъв гигант с тъмна блестяща кожа. Огромни ръце, широк врат, лице като месечина. Черни изцъклени очи, алени устни, едри бели зъби.

Почувства, че вече по-лесно ѝ се отдава да управлява и двете тела едновременно. Отначало се зае да облече своето истинско тяло. Докато си обуваше джинсите и навличаше блузата, малкото тяло остана неподвижно. Облече жилетка, обу си обувките, отвърза сплетената си коса и изтри крема от лицето си. След това внимателно вдигна дребната фигурка и я пхна в предния джоб на жилетката.

Колко странно е усещането, да се носиш в собствения си джоб. Докато се спускаше надолу по стълбите, тя същевременно чувстваше грубата, притиснала я до задушаване материя и долавяше гръмкото бумтене на собственото си сърце. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, подхвърляйки я като клечка в бурно море.

Нощта беше хладна. Тя излезе през вратата и се затича надолу по пътя. До града имаше не повече от половин миля, в този момент Питър несъмнено беше в плевнята, в своята работилница. Под нея се простираше Милгейт, потънали в мрак къщи, улици, тук-там мъждукаше някоя улична лампа. След няколко минути тя стигна края на града и затича по опустелите улици. Пансионът беше на „Джеферсън“, в самия център. Плевнята бе точно зад него.

Тя стигна „Дъдли“ и внезапно спря. Нещо ставаше пред нея.

Предпазливо започна да се прокрадва напред. От двете ѝ страни се простираха запуснати, порутени магазини. Гниеха тук от години, откакто се помнеше. Никой вече не идваше насам. Никой не живееше наоколо, улицата беше пуста, или *почти* пуста.

Двама мъже се бяха изправили от двете страни на улицата, на около стотина метра по-надолу. Те размахваха ръце и си викаха нещо

един на друг. Пияници, от баровете по „Джеферсън“. Гласовете им бяха дрезгави, от време на време се препъваха несръчно. И друг път бе виждала пияници да се скитат по улиците, не това беше което я заинтересува.

Тя се приближи внимателно, за да погледне отблизо.

Двамата пияници не се мотаеха безцелно по улицата. Те вършеха нещо. И двамата викаха и жестикулираха развълнувано, гласовете им отекваха из пустия квартал. Напълно погълнати от това, с което се бяха захванали те въобще не забелязаха приближаването ѝ. Единият от тях ѝ бе съвсем непознат — възрастен мъж, с посребрели коси. Другият беше Тед Бартън. Тя се спря поразена. Какво правеше той тук и какви бяха тези странни викове и танци из потъналите в мрак улици?

Редицата от изоставени магазини отсреща беше придобила странен изглед. Сградите изглеждаха някак призрачни, нереални. Покривите и верандите бяха озарени от бледа, едва видима светлина, зад изпочупените прозорци нещо проблясваше. Това изглежда още повече подлуди двамата мъже. Те заподскачаха ентузиазирано, викове и проклетия разцепиха нощния въздух.

Светлината се усили. Грохналите сгради на магазините сякаш се залюляха. После започнаха да избледняват, като стари снимки. Само след миг те се превърнаха в неясно сияние.

— Сега! — изкрещя старецът.

Магазините вече ги нямаше. Не съществуваха в тази реалност. На тяхно място изплуваше нещо друго. Първо се появиха някакви смътни очертания, които бързо започнаха да се материализират.

Това не бяха магазини. Равна повърхност покрита с трева, някаква дребна постройка и още нещо, все още неоформено. Мъгляво, неясно очертание в самия център. Обхванати от неопишуема радост мъжете се затичаха напред.

— Ето го! — извика старецът.

— Нещо си сбъркал. Дулото беше по-дълго.

— Не. Така беше. Ела и се концентрирай върху постаментата. Ето тук.

— Какво, по дяволите, си направил с дулото! Не виждаш ли, че нещо не е наред?

— Разбира се, че е наред. Помогни ми с постаментата. Тук някъде трябва да има купчина гюлета.

— Така беше. Пет или шест.

— И медна плоча.

— Да, плоча. С надпис. Не можем да го върнем обратно, ако всичко не е съвсем точно!

Докато двамата се съсредоточаваха върху бързо оформящото се оръдие, далечните краища на парка започнаха да избледняват и в призрачната светлина отново се мярнаха бледите очертания на магазините. Пръв го забеляза Бартън. Той подскочи, нададе тревожен вик и насочи вниманието си към покрайнините на парка. Като размахваше ръце и викаше той успя да прогони призрачното видение на магазините. Покрайнините на парка се появиха отново и постепенно се затвърдиха.

— Алеята — извика старецът. — Трябва да си припомним алеята.

— А пейките?

— Ти се погрижи за пейките. Аз ще задържа оръдието.

— Не забравяй гюлетата! — Бартън се затича из парка като се опитваше да си припомни пейките. Само след няколко минути из алеята се мярнаха очертанията на няколко бледозелени, полуматериализирани пейки.

— Ами пилонът със знамето? — извика внезапно Бартън.

— Какво за него?

— Къде беше? Не мога да си спомня точно.

— Там някъде. До дървената сцена.

— Не, не беше така. Беше близо до фонтана. Трябва да си припомним съвсем точно!

Двамата мъже се съсредоточиха върху нова част от парка. Пред тях започна да се оформя някакъв неясен обект с кръгла форма. Старият градски фонтан. И двамата извикаха радостно. Дъхът на Мери секна — от фонтана дори бликна вода!

— Ето го! — нададе радостен вик Бартън, размахвайки странен железен предмет. — Колко пъти съм газил в него. Спомняш ли си? Децата обожаваха да се разхождат с боси крака във водата.

— Спомням си, разбира се. А какво ще правим с пилоната?

Двамата спориха известно време. Старецът се съсредоточи върху едно място, но нищо не излезе. Бартън опита на друго, междуременно

фонтанът започна да избледнява и се наложи да изоставят всичко и да се върнат към него.

— Кой от двата флага висеше? — зачуди се Бартън.

— И двата.

— Не, само звездният флаг беше.

— Грещиш. И щатският.

— Сигурен съм. Абсолютно сигурен! — Бартън се спря и посочи с ръка малка бетонна площадка, от която се издигаше мъглявото, несигурно потрепващо очертание на пилон. — Ето го! — извика той радостно. — Тук е!

— Знамето. Не забравяй знамето.

— Сега е нощ. Знамето е свалено.

— Вярно. През нощта нямаше знаме. Това обяснява всичко.

Паркът бе почти готов. Покрайнините му все още се полюшваха и зад тях прозираха порутените магазини. Но центърът беше красив и солиден. Оръдието, фонтанът, сцената, пейките и алеите — всичко това имаше напълно реален и завършен вид.

— Успяхме! — извика старецът. Той стовари ръка на гърба на Бартън. — Направихме го!

Двамата се прегърнаха, потупвайки се ентусиазирано, след това се затичаха из парка. Те пребродиха алеите, заобиколиха фонтана и се приближиха към оръдието. Бартън се наведе и вдигна едно от гюлетата, Мери забеляза какво усилие му костваше това. Той го изпусна с въздишка и приседна уморено на една от зелените пейки. Старецът се отпусна на друга, протегна крака и отпусна ръце в пълно изтощение. И двамата имаха вид на добре свършили работата си хора.

Мери излезе от мрака и се приближи към тях. Време беше да ги осведоми за присъствието си.

10

Пръв я забеляза Бартън. Той чевръсто седна и придърпа към себе си железната щанга.

— Коя си ти? — той се вторачи в нея със замъглен поглед и я позна. — Не те ли видях сутринта да си играеш с другите деца пред къщата? — Бартън се позамисли за миг. — Ти си дъщерята на доктор Мийди.

— Точно така — потвърди Мери. Тя седна на пейката срещу тях. — Нали нямате нищо против, ако приседна на една от вашите пейки?

— Те не са наши — отвърна Бартън. Усецаше, че най-сетне изтрезнява. Умът му сякаш тепърва започваше да осъзнава това, което бяха направили, учудването се стичаше като ледени капки по гърба му. — Не ни принадлежат, искам да кажа.

— Но вие ги създадохте, нали? Интересно. Никога не съм чувала за нещо подобно. Как успяхте?

— Не сме ги създали — отвърна Бартън, измъкна пакета с цигари и запали с треперещи ръце. Двамата с Кристофър се спогледаха изненадани, почти уплашени. Наистина ли бяха успели? Да върнат стария парк? Да материализират част от истинския град?

Бартън посегна и докосна пейката, на която седеше. Пейката беше напълно реална. Той седеше на нея, на друга седеше Уил Кристофър. И момичето, което нямаше нищо общо с всичко това. Значи не беше халюцинация. И тримата седяха на тези пейки — това бе достатъчно доказателство.

— Е? — обади се Кристофър. — Какво мислиш за това?

Бартън се усмихна уморено.

— Не очаквах такъв поразителен резултат.

Старецът дишаше тежко, вперил в него широко отворените си очи.

— За тая работа май са необходими по-големи способности от моите — в очите му се четеше нескрито уважение. — Наистина те бива за това. Направо издуха всичко наоколо. Чак до истинския град.

— И ти доста помогна — измърмори уморено Бартън. Чувстваше се напълно изтрезнял. И невероятно изтощен. Тялото му сякаш бе изчерпано до край, едва помръдваше ръцете си. Главата му се пръскаше от болка, в устата си усещаше отвратителен металически вкус.

Но бяха успели.

Мери ги гледаше очарована.

— Как го направихте? Никога досега не съм виждала да се създава нещо от нищо. Само Той може, но дори и Той вече не го прави.

Бартън поклати уморено глава. Нямаше сили за такива разговори.

— Не от нищо. Градът винаги си е бил тук. Ние просто му помогнахме да се върне.

— Да се върне ли? — очите на момичето блеснаха. — Да не искате да кажете, че старите магазини са били само една илюзия?

— Никога не ги е имало — Бартън удари пейката с ръка. — Това тук е реалното. Истинският град. Другото е измама.

— Какво е това желязо дето го стискаш?

— Това ли? — Бартън вдигна желязната щанга. — Аз го върнах обратно. Това беше само едно кълбо стар канап.

Мери го погледна внимателно.

— *Затова ли дойде тук? За да връщаш обратно нещата?*

Това беше добър въпрос. Бартън се изправи неуверено.

— Тръгвам си. За тази нощ ми стига.

— Къде отиваш? — извика Кристофър.

— Отивам си в стаята. Имам нужда от почивка. И да обмисля нещата — той закуцука бавно по алеята. — Уморен съм. Почивка и нещо за хапване — ето какво искам.

— Не бива да ходиш в пансиона — извика Мери разтревожено.

Бартън премигна учудено.

— Защо, по дяволите, да не ходя там?

— Защото там е Питър — тя скочи и се затича след него. — Защото мястото е лошо. Трябва да си колкото се може по-далеч от него.

Бартън сбърчи вежди.

— Не ме е страх от това злобно същество. Вече не ме е страх — при тези думи той размаха заплашително желязната щанга.

Мери се вкопчи в ръката му.

— Не, голяма грешка ще е да се върнеш там. Трябва да се скриеш някъде другаде и да ме оставиш аз да изясня нещата. Необходимо ми е време за да разбера всичко това — тя се намръщи и потъна в мисли. — По-добре иди в Сенчестата къща. Там ще си в безопасност. Баща ми ще те приеме. Иди направо при него, не се спирай и не се заговаряй с никого по пътя. Питър никога не идва в онази част. Отвъд линията е.

— Отвъд линията ли? Искаш да кажеш...

— Че сега се намираме на Неговата страна. Трябва да си на сигурно място, докато изясня всичко и реша какво да правя. Има няколко фактора, които все още не разбирам. — Тя го завъртя обратно и нетърпеливо го побутна в другата посока. — Тръгвай!

Мери ги проследи с поглед, докато се увери че безпрепятствено са пресекли линията и се изкачват нагоре по склона към Сенчестата къща. След това отново забърза към центъра на града.

Не биваше да губи време. Събитията се развиваха с главоломна скорост. Питър сигурно вече се чудеше какво ли се е случило с неговия голем. В никакъв случай не биваше да събужда подозрението му.

Тя нежно се потупа по джоба и същевременно усети как грубата материя блъска тялото ѝ. Все още не можеше да свикне с това раздвояване, жадуваше за мига, в който нещата ще се върнат на местата си.

Най-сетне стигна „Джеферсън“. Затича се по улицата с развети коси и бясно туптящо сърце. С една ръка притискаше джоба на жилетката, би било направо ужасно ако малката фигура изпадне от него и се смачка на пътя.

Пансионът се изправи пред очите ѝ. На верандата, няколко посетители се наслаждаваха на прохладната нощ. Мери сви от пътя, прехвърли се през оградата и пое към плевнята. Прихлупената сграда се издигаше мрачно на фона на нощното небе. Тя приклепна в сянката на един храст и пое дълбоко дъх, оглеждайки обстановката.

Питър със сигурност беше вътре. Горе, в работилницата при неговите клетки, стъклени буркани и банки с глина. Мери се огледа с надежда да зърне някоя от нейните пеперуди-съгледвачки, за да я изпрати вътре. Но наоколо не се виждаха никакви пеперуди, а и да изпратеше, едва ли щеше да оцелее вътре.

Бръкна внимателно в джоба на жилетката и извади собственото си миниатюрно превъплъщение. Гледката на едрата вълнена материя внезапно изчезна. Мери затвори очи и направи опит да съсредоточи колкото се може повече от себе си в голема. Почувства, че я стиска някаква огромна ръка (нейната собствена!), че я притискат и то доста грубо едри като дънери пръсти.

Като прехвърли внимателно съзнанието си от едното тяло в другото, тя грижливо постави голема на земята и го обърна в посока към плевнята. Още с първите крачки големът навлезе в зоната на невидимо въздействие.

Мери накара голямото си тяло да приседне в сянката на храста, със сгънати крака и ръце обхванали коленете. Така можеше да съсредоточи цялото си внимание върху голема.

Големът пресече незабелязан зоната на невидимо въздействие. Заобиколи предпазливо плевнята. Някъде тук Питър бе поставил малка стълбичка за своите съгледвачи. Озърна се. Стената на плевнята се издигаше като невероятно висока планина, която се губеше нейде в мрака на нощното небе. Самата плевня беше с такива колосални размери, че буквално ѝ се струваше безкрайна.

Най-сетне откри стълбата. Докато се изкачваше несръчно подминаха я няколко паяка, които бързаха надолу. А веднъж край нея претичаха възбудено и чифт сиви плъхове. Мери продължи да се изкачва внимателно. В храстите под стълбата се гърчеха змии. Питър бе вдигнал всички свои слуги тази нощ. Изглежда бе преценил ситуацията като много тревожна. Тя стигна до края на стълбата и влезе в тъмен и дълъг тунел. На другия край мъждукаше светлина. Вече бе наблизко. Нито една от нощните пеперуди не бе успяла да проникне толкова навътре. Отсреща беше разположена работилницата на Питър.

Мери спря за миг движението на голема и се върна обратно при свитото край храстите тяло. Направо се бе вкочанила от студ. Нощта бе хладна, не можеше да остане още дълго на това място.

Протегна ръце и крака и раздвижи мускули. Големът можеше да остане доста дълго в плевнята. По-добре ще е да намери друго място за предишното си тяло. Може би някое от денонощните кафенета на „Джеферсън“. Ще си седи там и ще си сръбва топло кафе, докато големът си върши работата. Дори може да си поръча препечен кекс със сироп, да прелиства някой стар вестник и да си слуша музика.

Тя започна да се прокрадва през храстите. Почувства, че я побиват студени тръпки и загърна по-здраво жилетката. Сигурно е забавно да имаш две тела, но и проблемите които възникват от това не са малки...

Нещо падна върху нея. Паяк, от дървото под което се бе свила. Тя бързо се отърси от него.

Още няколко паяка се вкопчиха в нея. Остра болка прониза бузата ѝ. Тя подскочи ужасено и размаза животинката по лицето си. Изведнъж върху нея се изля сив потоп от гърчещи се гадина, други запълзяха по краката ѝ откъм храстите, проникнаха в крачолите на джинсите, лазеха по тялото ѝ.

Плъхове. Паяци, които се свличаха по шията и раменете ѝ на кълба, заплитаха се в косите ѝ, дращеха под разтворената ѝ риза. Мери изпищя и се задърпа отчаяно. Появиха се още плъхове, които забиваха безмълвно острите си зъби в нея. Тя се затича без да вижда нищо, ослепяла от неистовата болка. Плъховете увиснаха на страшните си зъби. Мери се залюля. Паяци покриваха лицето ѝ, лазеха по гърдите ѝ, свиваха се под мишниците.

Тя се препъна и падна. Краката ѝ се оплетоха в ниските храсти. Плъховете се нахвърлиха отгоре ѝ. Цели рояци от плъхове. Над нея се сипеше дъжд от паяци. Мери се гърчеше, тялото ѝ гореше, разкъсвано от болка. Леплива паяжина се стелеше върху лицето ѝ, проникваше в носа, в устата, задушаваше я.

С невероятно усилие тя успя да се изправи на колене, пропълзя няколко крачки, след това се свлече под неимоверната тежест на хапещите и жилещите я гадина. Те късаха кожа и плът, дълбаеха тунели към костите ѝ, поглъщаха тялото ѝ. Мери пищеше и се дърпаше, ала лепливата паяжина заглушаваше нейните викове. Устата ѝ се напълни с паяци, които пъплеха към гърлото, носа, навсякъде.

Нещо изшумоля в тъмните храсти. По-скоро почувства, отколкото видя пълзящите към нея змии. Нямаше очи, с които да вижда, нито уста, с която да вика. Знаеше, че краят ѝ е близо.

Беше вече мъртва, когато пепелянките се плъзнаха по отпуснатото ѝ тяло и забиха отровните си зъби в меката, безчувствена плът.

11

— Не мърдай! — извика с рязък глас доктор Мийди. — И не вдигай шум!

Той излезе от сянката зад тях, мрачна фигура с дълго палто и нахлупена ниско над очите шапка. Бартън и Кристофър замръзнаха, когато видяха тежкия „Колт“ в ръката му. Бартън отпусна надолу щангата, готов за всичко.

Над тях се издигаше Сенчестата къща. Вратата ѝ бе широко отворена. Повечето от прозорците светеха — пациентите на доктора още не бяха заспали. Дворът тънеше в мрак. Хладният нощен вятър шумолеше в листата на кедрите.

— Видях ви от фургона да се качвате нагоре по хълма — рече доктор Мийди. — Той освети лицето на Бартън с джобно фенерче. — Помня ви. Вие сте човекът от Ню Йорк. Какво търсите тук?

Бартън пое дълбоко въздух.

— Дъщеря ви ни каза да дойдем.

Доктор Мийди се вцепени.

— Мери? КЪДЕ Е ТЯ? Тъкмо нея търсех. Излязла е преди около половин час. Нещо става тук — той се поколеба, след това изглежда взе някакво решение. — Влезте вътре — нареди им докторът и прибра пистолета.

Последваха го през осветения в жълтеникава светлина коридор, надолу по стълбите към неговия кабинет. Мийди заключи вратата и спусна пердетата. Той бутна настрана тежкия микроскоп и купчината схеми и записки и приседна на ръба на покритото с кафени петна дъбово бюро.

— Обикалях с фургона да търся Мери. Минах по „Дъдли“ — доктор Мийди впи очи в Бартън. — И там видях парк. Преди го нямаше. Дори тази сутрин го нямаше. Откъде се е взел? Какво е станало със старите магазини?

— Грешите — поправи го Бартън. — Паркът си беше там и преди. Още преди осемнайсет години.

Доктор Мийди облиза устни.

— Интересно. А знаете ли къде е дъщеря ми?

— В момента не. Тя ни изпрати да дойдем тук и продължи.

Настъпи мълчание. Доктор Мийди смъкна палтото и шапката си и ги захвърли на бюрото.

— Значи вие върнахте парка обратно, така ли? — запита той. — Един от двамата ви трябва да има доста добра памет. Скитниците се опитват постоянно, но досега не са постигнали никакъв успех.

Бартън почти спря да диша.

— Искате да кажете...

— Те знаят, че нещо се е случило. Картографирали са целия град. Излизат всяка нощ и се скитат със затворени очи. Кръстосват навсякъде. Мъчат се да си припомнят всички подробности от подлежащия слой. Ала напразно, нещо не им достига.

— Вървят със затворени очи? *Но защо?*

— За да не попаднат под въздействието на илюзията. Могат да минават през нея стига да не я виждат, но отворят ли очи — тя се връща обратно. Фалшивият град. Знаят, че е нереален, че е наслоен върху истинския. Но не могат да се отърват от него.

— Защо не?

Мийди се усмихна.

— *Защото самите те са променени.* Защото всички те са били тук, когато е настъпила Промяната.

— Кой тогава са Скитниците?

— Жителите на стария град.

— Така и предполагам.

— Хора, върху които Промяната е оказала само частичен ефект. Такива не са малко. Въздействието на Промяната в голяма степен е индивидуално. Различно, при различните хора.

— Като при мен — промърмори Кристофър.

Мийди го погледна.

— Да, ти си Скитник. С малко тренировка ще можеш да заобикаляш илюзията и да ходиш навсякъде като другите. Но не повече. Ти не можеш да върнеш обратно стария град. Защото и ти си засегнат до известна степен, като всички останали. — Той отново обърна очи към Бартън. — Никой от вас не притежава съвършена памет.

— Аз имам — каза Бартън и отвърна на погледа му. — Защото не съм живял тук. Напуснал съм града преди Промяната.

Доктор Мийди го гледаше мълчаливо.

— Къде мога да открия Скитниците? — запита отривисто Бартън.

— Те са навсякъде — отвърна уклончиво Мийди. — Не сте ли ги виждали?

— Трябва да тръгват отнякъде. Няма ли някакво място, където да се събират?

На лицето на доктора се изписа колебание. Сякаш беше разкъсван от неясни вътрешни противоречия.

— И какво ще стане ако ги намерите? — попита той.

— Ще реконструираме целият град. Ще го направим такъв какъвто е бил. Какъвто е все още отдолу.

— Мислите, че ще успеете да отхвърлите илюзията?

— Ако можем.

Мийди бавно сведе глава.

— Вие можете, Бартън. *Ваши*те спомени са напълно запазени. Доберете ли се веднъж до картите на Скитниците, ще можете да... — той замлъкна. — Трябва да ви попитам още нещо. Защо искате да върнете стария град?

Бартън беше потресен.

— Защото това е истинският град! Всички тези хора, къщи, магазини — всичко това е илюзия! Истинският град лежи отдолу!

— А не сте ли се замисляли, че тези хора може би предпочитат илюзията?

В първия миг Бартън не го разбра. Но после всичко дойде на мястото си.

— Мили Боже — прошепна той тихо.

Доктор Мийди извърна глава.

— Точно така. Аз съм един от тези жители, не съм от Скитниците. Преди Промяната не съм съществувал, или поне не в този вид. И аз не искам да се върна обратно.

Бартън вече бе разбрал всичко.

— И не само вие. Дъщеря ви, Мери. Тя е била родена след Промяната. И Питър. Майка му. Мис Джеймс. Старецът в бакалията. Всички. Те всички са рожби на илюзията.

— Само ти и аз — обади се Кристофър. — Само ние сме истински.

— И Скитниците — Бартън въздъхна шумно. — Сега вече разбирам. Но все пак, трябва да сте съществували в някакъв вид, преди Промяната. Трябва да е имало нещо, не сте дошли от нищото.

На лицето на доктора се изписа болка.

— Разбира се. Но *в какъв?* Вижте, Бартън. От години знам за това. Знам че този град и тези хора са само една имитация. Че са фалшиви. Но, дявол да го вземе, аз съм част от тази илюзия. Страхувам се. Предпочитам всичко да си остане така. Обичам си работата. Живея с болницата, с дъщеря си. Разбирам се добре с хората.

— Фалшиви хора.

Доктор Мийди сбърчи устни.

— Както се казва в Библията: „и виждаха като през стъкло помътняло“. Но какво ми струва това! Какъв съм бил преди? Не зная!

— Не знаете нищо за живота ви преди Промяната? — Бартън го погледна изненадано. — Скитниците не могат ли да ви помогнат?

— И те не знаят. Има много неща, които не помнят. — Мийди го погледна с тъга. — Опитах се сам да намеря някаква следа, но не успях.

— Ще има много като него — рече Кристофър. — Които няма да искат да се върнат обратно.

— Каква е причината за всичко това? — зачуди се Бартън. — Защо изобщо е трябвало да има Промяна?

— И аз не разбирам смисъла — отвърна Мийди. — Това е някакво състезание, борба за нещо. Със свои правила. С една ръка завързана на гърба. *Ала нещо е успяло да се промъкне.* Да попадне в долината. Открило е слабото място преди осемнайсет години. Пукнатината, през която може да се влиза. Която е търсило цяла вечност. Дватама горе — това е вечният конфликт. ТОЙ е построил всичко — светът наоколо. А после то се е възползвало от правилата. Промъкнало се и променило нещата. Всъщност, — доктор Мийди се приближи към прозореца и вдигна пердето — погледнете. Те са там. Винаги са били там. Неподвижни. Изправени един срещу друг. Той е на отсамната страна. А на отвъдната е... *то.*

Бартън вдигна поглед. Фигурите бяха там, както казваше Мийди. Точно както ги бе видял от площадката на Питър.

— Той идва от слънцето — каза Мийди.

— Да. Видях го преди обед. Главата му е като огромна топка слънчеви лъчи.

— То идва от студа и мрака. Винаги са съществували. Понаучих някои неща, отгук-оттам. Но има толкова много, което не зная. Тази борба тук е само малка част от общата битка. Само една миниатюрна област. Война, която се води навсякъде. Из цялата вселена. Затова съществува вселената. За да имат място, където Те да воюват.

— Бойно поле — промърмори замислено Бартън. Прозорецът гледаше към тъмната страна. *Неговата* страна, на студа и мрака. Бартън го виждаше ясно. Огромен. Безграничен. Главата му се губеше някъде в безкрайността. В дълбините на космоса. Където нямаше живот, нито живи същества, нито пък съществуване. Само вечна тишина и пустош.

А Той — който идваше от кипящите слънца! От пламтящите колосални маси от газ, които раздираха космическата тъмнина с потоци от огън. Горящи копия, носещи се през пространството срещу настъпващия мрак. Изпълващи космическата пустош със звук, топлина и движение. Една вечна борба. От едната страна — тъмнина, тишина, космически хлад, неподвижност, смърт. А от другата — кипящата топлина на живота. Ослепителни слънца, зачеване и раждане, самоосъзнаване и съществуване.

Космическите полюси.

— Той е Ормузд — каза внезапно доктор Мийди.

— А отсреща?

— Идещият от мрака и смъртта. Създание на хаоса и злото. Вечният враг на неговите закони, на реда и истината. Древното му име е Ариман.

Бартън гледаше замислено навън.

— Предполагам, че в края на краищата победител ще бъде Ормузд.

— Според легендата Той ще триумфира и ще погълне Ариман. Тази битка бушува от няколко милиарда години. И сигурно ще бушува още няколко милиарда.

— Ормузд Създателят — каза Бартън. — И Ариман Разрушителят.

— Да — рече Мийди.

— Старият град е на Ормузд. Ариман е хвърлил този пласт от черна мъгла, който е изкривил всичко. Илюзията е негова.

Мийди се поколеба за миг, но кимна:

— Да.

Бартън се напрегна. Сега или никога.

— Как мога да се свържа със Скитниците?

Мийди се бореше отчаяно със себе си.

— Аз... — той понечи да отговори, после промени намерението си. Лицето му придоби мрачен вид. — Не мога да ви кажа, Бартън. Ако само имаше някакъв начин да остана такъв, какъвто съм и да запазя дъщеря си...

На вратата се почука настойчиво.

— Докторе, трябва да вляза — обади се разтревожен женски глас. — Важни новини.

Мийди се намръщи гневно.

— Някой от пациентите ми — той отключи нетърпеливо вратата и надникна навън. — Какво искате, по дяволите?

Млада руса жена го избута и влезе в стаята. Имаше изострени черти, страните ѝ бяха побледнели.

— Докторе, дъщеря ви е мъртва. Получихме съобщение от една нощна пеперуда. Била е заловена и убита от другата страна на линията. Малко отвъд неутралната зона, в близост до работилницата.

Мийди се залюля, Бартън и Кристофър слушаха ужасени. Бартън почувства, че сърцето му спира. Момичето беше мъртво. Питър я е убил. Но имаше още нещо, което го накара да се приближи и да затвори вратата с трясък. Последното парче от мозайката бе попаднало на мястото си и той не искаше да губи повече време.

Младата жена, пациентката на доктор Мийди, беше Скитничката, която се разхождаше предишната вечер по верандата на Питър Трилинг. Най-сетне ги бе намерил и то тъкмо навреме.

Питър Трилинг подритна с крак остатъците. Плъховете дъвчеха шумно. Те се зъбеха един на друг и от време на време се сборичкваха алчно. Той потъна в мисли, малко изненадан от бързината, с която се бяха развили събитията.

После закрачи безцелно наоколо, със скръстени на гърдите ръце и сведена глава.

Големите бяха твърде развълнувани. Паяците не искаха да се връщат обратно в стъклените буркани. Те припкаха около него, събираха се по лицето и ръцете му, гонеха се из храстите. Тихите им, възбудени писъци дразнеха слуха му, отстрани се носеше веселото бърборене на големите и лакомата врява на плъховете. Всички предвкусваха голямата победа и искаха още.

Той вдигна една пепелянка и машинално поглади хлъзгавата ѝ кожа. *Тя е мъртва*. С един-единствен мълниеносен удар, равновесието между силите се бе променило драстично. Той хвърли змията и се отправи с бърза крачка към улица „Джеферсън“ и центъра на града. Мислите му възбудено се прескачаха, нови идеи прииждаха на вълни. Дали наистина не бе дошло времето? Настъпил ли бе най-сетне историческият миг?

Той вдигна поглед към далечната страна на долината, към извисяващата се в нощното небе планинска верига. Ето го. Изправен, с прострени напред ръце, стъпил здраво, главата му — като бездънен океан от черна пустош, който се простира във вечността, вселена от безмълвие и покой.

Тази величествена гледка прогони от ума му и последните остатъци на съмнение. Той се обърна и се отправи с решителна крачка към работилницата, нетърпелив да се захване отново за работа.

На пътя му се изпречи група големи, мъчещи се да привлекат вниманието му. Повечето от тях се стичаха от центъра на града. Бяха страшно уплашени, тънките им гласчета ехтяха, докато се катереха нагоре по крачолите му.

Искаха да му покажат нещо. Малките им очички гледаха страхливо. Той ги последва разгневен към центъра на града. Надолу по тъмните улици, покрай притихналите къщи. Какво ли искаха от него? Какво толкова имаше за гледане?

Спряха на улица „Дъдли“. В мрака пред тях нещо светеше. В първия момент не можа да разбере какво точно. Нещо ставаше там, но какво? Сградите и магазините наоколо, телефонните стълбове, дори паважа — всичко пламтеше с ярка призрачна светлина. Обхванат от любопитство, той продължи бавно напред.

В краката му се въргаляше някаква безформена маса. Спря и се наведе. Глина. Почувства безпокойство. Мъртва, неподвижна топка глина. Наоколо имаше още — също неподвижни, безжизнени. Вдигна една топка в ръка. Беше студена.

Трябва да е било голем. Или това, което е останало от голема. Защото вече не беше живо. Необяснимо как се бе върнало към първоначалната си, лишена от живот същност. Отново бе само мъртва, изсъхнала и безформена глина. Разголемизирана.

Такова нещо досега не се бе случвало. Останалите, все още живи големи, се разбягаха ужасени при вида на своите неподвижни събратя. Ето защо го бяха повикали тук.

Питър продължи напред, напълно объркан. Наоколо ставаше все по-светло. Огненото сияние се разширяваше бавно, обхващайки нови сгради и улици. Като безмълвна верижна реакция. Като неумолимо растящ кръг от пламъци. Вътре в него се долавяше някаква странна интензивност. Някаква отдавна заложена предначертаност. Не пропускаше нищо. Настъпваше като пълзяща лава и поглъщаше всичко по пътя си. В центъра на заревото беше разположен парк. Алеи, пейки и някакво старо оръдие. Пилон и ниска дървена постройка.

Никога преди не ги бе виждал. А и тук никога не е имало парк! Какво означаваше всичко това? Къде изчезваха старите изоставени магазини?

Питър помете всички останали живи големи и смачка съпротивляващите се тела в една обща маса. Топката жива глина се гърчеше в ръцете му, докато той я оформяше с бързи движения. Този път направи само глава, без тяло. Оформил очите, ушите после носа, езика, зъбите, небцето и устните. Клекна, постави я до себе си на паважа и я прикрепил с леко притискане.

— Кога започна всичко това? — запита той.

Устните се раздвижиха беззвучно, докато събраните вътре мозъци обменяха информация.

— Преди около час — разнесе се дрезгав отговор.

— А това разголемизиране. Как стана точно? Кой го предизвика?

— Те влязоха в парка. Опитаха се да преминат през него.

— И той ги разголемизира?

— Излязоха от него бавно. Бяха много отпаднали. След това легнаха и умряха. Страх ни беше да се приближим до тях.

Значи истина беше. Разширяващият се кръг бе предизвикал смъртта им. Той отново смачка главата в безформена топка и след това я напъха в джоба си. Глината вътре продължаваше да се гърчи уплашено. Питър бавно се изправи. Границата на огнения кръг бе стигнала надалече. Продължаваше да пълзи безшумно, помитайки сграда след сграда. Тя представляваше страшна заплаха от нестабилност за всичко наоколо.

И тогава Питър разбра.

Това, което виждаше, не беше унищожаване. Това бе просто Промяна. В призрачния огън потъваха магазини и къщи, но на тяхно място изникваха нови очертания. Други сгради и улици се раждаха от заревото. Чужди, непознати. Раждаше се цял един нов, напълно непознат град.

Питър продължи да съзерцава очарован, а големите го дърпаха нервно и крещяха нещо неразбираемо. Огънят бавно се приближаваше към тях и той отстъпи няколко крачки назад.

Беше страшно развълнуван. Оглеждаше се наоколо с радостен, див възторг. Моментът бе дошъл. Първо нейната смърт — и сега това. Равновесието бе нарушено. Линията вече нямаше никакво значение.

Това магично възстановяване. Тези първични очертания, които се надигаха някъде отдолу. Които се появяваха в настоящата реалност нейде от незнайните дълбини. Това беше последният фактор. Последното парче от мозайката.

Питър взе решение. Бързо изпразни джобове от гърчещата се глина, пое си дъх и се втурна към огъня. Миг преди да го обгърнат призрачните пламъци, той хвърли последен поглед назад, към огромния черен колос на фона на нощното небе. Гледката го изпълни със сила — сила, от която щеше да има нужда.

И Питър се сля с извиващите се езици на огъня.

12

Скитниците следяха напрегнато как Бартън коригира последната карта.

— Тук не е така — промърмори той и нарисова нова улица. — Тук минаваше булевард „Лоутън“. Повечето от къщите сте ги сбъркали. — Той се съсредоточи. — Тук имаше малка пекарна. Със зелена табела отгоре. Съдържателят ѝ се казваше Оливър. — Бартън извади списъка с имената и плъзна пръст надолу. — И тук също сте го пропуснали.

Кристофър се изправи зад него и надникна над рамото му.

— Не работеше ли там едно момиче? — намеси се той. — Май си я спомням — доста якичка беше. Носеше очила, имаше дебели яки крака. Племенница беше на Оливър. Джулия Оливър.

— Точно така — Бартън приключи с поправките. — Около двайсет процента от картите и схемите ви са с грешки. Възстановяването на парка показва, че трябва да сме максимално точни.

— Да не забравиш голямата тухлена къща — добави развълнувано Кристофър. — В двора имаше куче, някакъв териер беше. Един път ме ухапа по прасеца — той се наведе и вдигна крачола. — Белегът изчезна в деня на Промяната. Сигурен съм, че ме ухапа тук. Всъщност...

— Вероятно е така — съгласи се Бартън. — И аз имам спомен за някакъв шпиц, който живееше на улицата. Ще го включа.

Доктор Мийди стоеше в ъгъла на стаята. Видът му бе измъчен, донякъде унесен. Наоколо гъмжеше от Скитници, едни тичаха с карти и схеми, други мъкнеха огромни тефтери със записки. Цялата сграда кипеше от активност. Всички Скитници се бяха събрали тук, облечени в своите халати, роби и сивкави пижами.

Бартън стана и се приближи към доктор Мийди.

— Вие сте знаели от самото начало. Затова сте ги събирали тук.

Мийди кимна.

— Събрах всички, които успях да открия. Пропуснал съм само Кристофър.

— Защо го направихте?

На лицето на доктора се изписа мъка.

— Този град им беше чужд. Освен това...

— Освен това какво?

— Освен това, правото е на тяхна страна. Виждах ги да се скитат безцелно из Милгейт. Срещаха се навсякъде. Хора без значение. Хора, които се мислят за лунатици. Аз ги събрах на това място.

— Но сте спрели дотук.

Мийди сви гневно юмруци.

— Трябваше да действам по-рано. Трябваше да се хвърля с всички сили срещу това момче. Тежко му, Бартън. Ще го накарам да се мъчи, зная начини за които той дори не е подозирал.

Бартън се върна при масата с чертежите. Към него се приближи Хилда, водачката на Скитниците и го заговори с глас, в който се долавяше тревога.

— Тези карти сме ги създавали с години. Сигурен ли сте във вашите промени? Абсолютно сигурен?

— Сигурен съм.

— Трябва да ме разберете. Нашите спомени са замъглени, объркани. Не са така ясни като вашите. В най-добрия случай, можем да си припомним някакви смътни очертания.

— Щастливец сте, че сте се измъкнал навреме — обади се една млада жена, която разглеждаше Бартън внимателно.

— Видяхме парка — добави сивокос мъж с тежки очила. — Едва ли който и да било от нас е способен на подобно нещо.

Един от Скитниците почука замислено с цигара.

— Никой от нас няма такива ясни спомени. Само вие, Бартън. Само вие.

В стаята се усещаше напрежение. Всички Скитници бяха преустановили работа. Постепенно се събраха в плътен кръг около Бартън. Мъже и жени с напрегнати лица. Лица, в които се четеше едновременно надежда и тревога.

Едната стена на стаята беше затрупана с папки. Купища карти, доклади, стотици страници със сведения и записки. Пишещи машини, моливи, писалки, графики, обстойни изследвания, тетрадки, тефтери,

подвързани и неподвързани. По стените висяха рисунки и фотографии. Рафтове с макетни материали. Триизмерен модел на града. Бои, четки, оцветители, лепила, чертожни принадлежности. Ролетка, метър, клещи, тел.

Очевидно работата тук кипеше отдавна. Доста бе свършено, като се има предвид, че групата на Скитниците не бе никак голяма. Но по лицата им се четеше твърда решимост. В тази работа те бяха заложили всичко. Не бяха склонни на компромиси.

— Искам да ви попитам нещо — заговори отново Хилда. Тя не забелязваше изгарящата между пръстите ѝ цигара. — Казахте, че сте напуснали Милгейт през 1935-та. Като дете, нали така?

— Точно така — кимна Бартън.

— И не сте се връщали в града?

— Да.

В стаята се разнесе ропот. Бартън почувства безпокойство. Той стисна по-здраво желязната щанга и зачака.

— Знаете ли, — продължи Хилда като подбираше внимателно думите си — че през шосето, на около две мили извън града е спуснатата бариера?

— Зная — рече Бартън.

Всички очи бяха вперени в него. Хилда продължи бавно:

— Тогава как успяхте да влезете в долината? Бариерата не пропуска никого — нито да влезе, нито да излезе.

— Това е така — съгласи се Бартън.

— Трябва да ви е помогнал някой да влезете — тя рязко угаси цигарата. — Някой притежаващ свръхсила. *Кой е той?*

— Не зная.

— Да го изхвърлим — предложи един от Скитниците и се изправи на крака. — Или още по-добре...

— Почакайте! — Хилда вдигна повелително ръка. — Бартън, работили сме много години за да създадем всичко това. Не можем да рискуваме. Възможно е да сте изпратен за да ни помогнете, но може и да не е така. Само едно нещо знаем със сигурност. *Вие не сте сам.* Някой ви е помогнал, съдействал. И вие все още сте под негов контрол.

— Да — съгласи се уморено Бартън. — Някой ми е помогнал. Довел ме е дотук, през бариерата. И вероятно продължава да насочва стъпките ми. Но не знам нищо повече освен това.

— Трябва да го убием — предложи една жена с кестенява коса. — Така поне ще бъдем сигурни. Щом не може да ни каже чий агент е...

— Глупости! — прекъсна я пълен мъж на средна възраст. — Нали той върна парка? И той поправи картите?

— Поправи? — Хилда му хвърли надменен поглед. — Промени, по-скоро. Откъде знаете, че ги е поправил?

Бартън облиза изсъхналите си устни.

— Вижте — започна той. — Какво мога да ви кажа? Ако не знам кой ме е довел тук, разбира се, че няма да мога да ви кажа.

Доктор Мийди застана между Хилда и Бартън.

— Млъкнете и ме слушайте! — изграчи той. — И двамата. — Гласът му беше суров, нетърпящ възражение. — Бартън не може да каже нищо. Може и да е провокатор, изпратен да подкопава работата ви. Възможно е наистина. Може да е нечие създание, свръхголем. Кой би могъл да докаже това в този момент. По-късно, когато започне реконструкцията. Ако всичко е наред и промените му отговарят на действителността ще знаете. Но не сега.

— Но тогава ще е твърде късно — отбеляза жената с кестенявата коса.

Мийди кимна мрачно.

— Да, тогава ще е вече късно. Връщане назад няма да има. Нито пък друг избор. Ако Бартън е провокатор, с вас ще бъде свършено — той се усмихна иронично. — Дори самият Бартън не знае как ще постъпи, когато дойде този момент.

— Какво искаш да кажеш? — запита някой в тълпата.

Отговорът на Мийди беше право в целта.

— Ще трябва да поемете този риск, независимо дали искате или не. Друг избор няма. Той е единственият, който досега е успял да извърши реконструкция. Само за половин час върна обратно целия градски парк. А вие не успяхте да го направите за цели осемнайсет години.

Настъпи изумена тишина.

— Вие сте безсилни — продължи Мийди. — Всички. Всички сте били тук по време на Промяната. И вие като мен сте засегнати. Но той не е. Ще трябва да му се доверите. Или ще рискувате, или ще си останете с вашите карти и чертежи, докато умрете от дълбока старост.

Известно време никой не посмя да наруши тишината. Скитниците стояха неподвижно, с опънати лица.

— Да — първа проговори жената с кестенявата коса. Тя побутна чашата с кафе и се отпусна назад в креслото. — Той е прав. Нямаме друг избор.

Хилда бавно огледа лицата на подредените в кръг, облечени в сиво мъже и жени. Навсякъде съзря само безнадеждно примирение.

— Добре — съгласи се тя. — Да почваме тогава. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Съмнявам се, че ще имаме много време.

Само за няколко минути оградата беше съборена, поляната наоколо почистена, дори отсякоха няколко дървета и храсти. Премахнаха всичко, което би могло да попречи. Откри се просторна гледка към долината и градчето Милгейт, което се гушеше в нея.

Стиснал здраво желязната щанга, Бартън обикаляше наоколо, мъчейки се да потисне обхваналото го безпокойство. По земята бяха подредени внимателно карти и чертежи. Детайлни до педантичност схеми на стария град, всеки елемент проверен и нанесен. Скитниците се подредиха в кръг около картите, с лица обърнати навътре. По хълма в двете посоки летяха нощни пеперуди-вестоносци. Едни прииждаха с новини от долината, други бързаха обратно с послания.

— Ограничени сме да действаме само през нощта — обърна се Хилда към Бартън. — От пчелите няма кой знае каква полза по тъмно, а мухите са твърде разсеяни и глупави.

— Искате да кажете, че нямаме сигурна информация за това, което става в града.

— Честно казано, нямаме. Не може да се разчита само на пеперудите. Веднага щом изгрее слънцето ще изпратим пчелите. Дано тогава получим по-точни сведения...

— Какво казват за Питър?

— Нищо. Нямаме сведения за него. Изгубили са дирите му. — Тя го гледаше с тревожен поглед. — Изчезнал е безследно.

— Ще знаят ли, ако е на отсамната страна?

— Ако дойде, няма да е сам. Пред него обикновено се движи фронт от летящи паяци, които разчистват нощните пеперуди. Нашите съгледвачи са в ужас от тях. Отгледал е близо няколкостотин такива в работилницата си. Подредени са в безброй буркани.

— На какво още можем да разчитаме?

— На някоя и друга котка. Но там няма никаква организация. Всичко зависи от настроението им. Ако поискат, ще дойдат. Но ние не можем да ги накараме. Всъщност, може да се разчита единствено на пчелите. А те ще се вдигнат най-рано след няколко часа.

Под тях, в бледата светлина на зараждащото се утрото слабо мъждукаха първите светлинки на Милгейт. Бартън погледна часовника. Три и половина. Беше студено и тъмно, небето над тях бе покрито с плътна, непрогледна мъгла. Тревожеше го ходът на събитията. Нощните пеперуди бяха изгубили Питър, който очевидно бе направил своя ход. Момичето е убито. Питър е твърде умен, за да се отърве от пеперудите в този момент, това може да означава само едно — че е по следите на Бартън.

— Каква роля има той във всичко това? — зачуди се Бартън.

— Питър? — Хилда поклати глава. — Никой от нас не знае. Разполага с огромна сила, досега не сме успели нито веднъж да го доближим. Единствено Мери би могла да се справи с него. Защото и тя имаше такава сила. Никога не съм ги разбирала тях двамата. Ние Скитниците сме хора обикновени. Просто се мъчим да си върнем обратно града.

Кръгът вече бе готов за първи опит в повдигането на слоя илюзия. Бартън зае мястото си и се съсредоточи. Лицата на всички се обърнаха към подредените на тревата карти, покрити с утринната роса. През плътната мъгла едва се долавяше бледото сияние на звездите.

— Картите пред вас, — започна Хилда — са точно описание на долината. При опита ще използваме основния принцип на М-кинетиката: *символното опосредстване е идентично с опосредствения обект*. Ако символът е точен, той може да бъде считан за самия обект. Всяка разлика между тях е само логическа.

М-кинетика, най-точното название за архаичния, вечен като времето процес, наречен магия. Манипулиране с реални обекти, чрез символно или словесно опосредстване. Картата на Милгейт беше в директна връзка със самия град, защото беше начертана детайлно. Всяка сила въздействаща върху картата щеше да въздейства и върху града. Както восъчната кукла е създадена по подобие на определена личност, така и картата бе създадена за да представя града. И ако това представяне е точно, всяка грешка би била изключена.

— Започваме — каза тихо Хилда. Тя даде знак и групата по моделиране се зае с първата триизмерна част от схемата на града.

Бартън приклепна отстрани и се подпря на щангата, следейки с мрачен поглед как групата превръща схемата в точно миниатюрно копие на стария град. Опитно и бързо те конструираха миниатюрни къщички, боядисаха ги, след това ги поставяха на място. Бартън чувстваше, че умът му е другаде. Замисли се за Мери. После с безпокойство си спомни за изчезналия от полезрението им Питър Трилинг. Какво ли беше намислил?

Започнаха да пристигат първите съобщения на нощните пеперуди. Докато слушаше докладите на кръжащите наоколо съгледвачи, лицето на Хилда придоби разтревожен вид.

— Лоша работа — рече тя на Бартън.

— Какво има?

— Не се получава очакваният резултат.

През кръга от Скитници премина неспокоен шепот. На тревата пред тях миниатюрното градче продължаваше да расте, появяваха се нови къщи, улици, магазини, дори мънички хора, мъже и жени — обитатели на градчето. Наоколо кипеше нервна активност.

— Ще заобиколим района около улица „Дъдли“ — нареди Хилда. — Където е действал Бартън — там старият град вече се е появил и дори се разширява. Почти целият квартал е възстановен.

— Така ли? — премигна изненадано Бартън.

— Изглежда, че с възстановяването на стария парк е започнала някаква верижна реакция, която постепенно се разпространява и помита фалшивия град. Това пробужда у обитателите спомена за предишния, истинския град.

— Може би това ще е достатъчно.

— При нормални условия — да. Но сега нещо не е наред — Хилда се обърна, за да изслуша поредния доклад, от току-що пристигналата пеперуда. Лицето ѝ придоби още по-загрижен вид.

— Много лошо — едва проговори тя.

— Какво става? — попита Бартън.

— Според последните съобщения, твоят кръг е престанал да се разширява. Бил е неутрализиран.

Бартън я гледаше ужасен.

— Искаш да кажеш, че някой го е спрял? Че някой работи срещу нас?

Хилда не отговори. Около главата ѝ кръжеше рояк възбудени пеперуди. Тя му обърна гръб за да чуе какво ѝ казват.

— Положението става още по-сериозно — проговори тя след като отлетяха пеперудите.

Но Бартън вече знаеше. Беше го прочел на лицето ѝ.

— Да се откажем тогава — рече той с дрезгав глас. — Щом е толкова лошо...

Кристофър дотича при тях.

— Какво се е случило? Не става ли?

— Срещаме съпротива — отвърна Бартън. — Успели са да неутрализират реконструираната от нас зона.

— Дори по-лошо — добави Хилда. — Нещо изчерпва нашата М-енергия. Зоната е започнала да намалява. — По устните ѝ пробяга иронична усмивка. — Рискувахме и заложихме на теб, Бартън. И загубихме. Твоят красив парк изчезва отново. Наистина беше много хубав, но се оказа нестабилен. Притискат ни обратно.

13

Бартън се изправи уморено и се отдалечи от кръга. Докато се спускаше в тъмнината надолу по хълма, с ръце пъхнати в джобове, около него кръжаха нощни пеперуди.

Бяха изгубили. Опитът им за реконструкция бе пропаднал.

Той вдигна очи и се взря в тъмната фигура на Ариман, която се издигаше над отвъдния край на долината. Очертанията му се сливаха с нощното небе, ръцете му бяха все така прострени над тях. Космическият разрушител. Къде, по дяволите, беше Ормузд? Бартън се извърна и погледна нагоре. Ормузд трябваше да е от тази страна, от този хълм започваха краката му. Защо не предприемаше нищо? Какво го спираше?

Долу под него светлините на града се множаха. На фалшивия град, илюзията, която Ариман бе хвърлил преди осемнайсет години, в деня на Промяната. В този ден, в защитата на Ормузд се бе появила пукнатина и той не бе успял да я затвори. Защо е позволил на Ариман да се промъкне? Не го ли е грижа за това, което е сътворил? Не го ли интересува какво става тук?

— Този въпрос съществува от край време — проговори в мрака доктор Мийди. — Ако бог е създал света, то откъде се е взело злото...

— Той просто си стои там — прекъсна го Бартън, сякаш въобще не го бе чул. — Като огромна каменна скулптура. А ние тук се мъчим като грешни дяволи, да направим нещата такива, каквито Той ги е създал. Защо, по дяволите, не ни помага?

— Неведоми са неговите пътища.

— Изглежда, че това не ви интересува много.

— Интересува ме. Интересува ме много повече, отколкото би могло да се изрази с думи.

— Може би ще дойде и вашият миг.

— Надявам се. — Мийди помълча и после продължи: — Нещата вървят на зле.

— Не. Направо ни пометоха. Май нямаше голяма полза от мене. Критичният момент дойде, а аз не мога да направя нищо.

— Защо?

— Нямам достатъчно сила. Някой е застанал между нашия модел и града. Отрязал ни е от него напълно. И сега изтласква назад реконструираната зона.

— Кой?

— Знаете кой — Бартън махна с ръка към града. — Той е някъде долу. С неговите плъхове, паяци и змии.

Мийди сграбчи въздуха с ръце.

— Ако можех само да го докопам...

— Вече е късно. Твърде дълго сте си затваряли очите.

— Страхувах се, Бартън. Не исках да се върна към старата си форма. — Мийди го гледаше умолително. — И още ме е страх. Знам, че всичко това не е редно, да не мислите че не разбирам? Но не мога да го направя. Не мога да се примиря с връщането назад. Не знам защо. Дори не знам какво съм бил преди това. Бартън, дълбоко в душата си аз се радвам, че не успяхте. Трябва да ме разберете. Щастлив съм, че всичко ще си остане както е било. Божичко, как ми се иска да съм умрял!

Бартън вече не го чуваше. Той беше вперил очи в нещо напред хълма.

В здрача, нагоре към тях бавно се издигаше мътносив облак. Той се люшкеше като огромна, неумолимо настъпваща вълна. Какво беше това? Трудно можеше да се различи в бледата светлина на ранната утрин. Облакът беше вече съвсем наблизо. Кръгът на Скитниците се разкъса, хората започнаха да отстъпват нагоре по хълма. От облака се носеше зловещ тътен, придружен с равномерно бумтене.

Пеперуди.

Огромна, плътна маса от нощни пеперуди летеше панически нагоре по хълма към Скитниците. Хиляди. Тук със сигурност се бяха събрали всички пеперуди от долината. Но от какво бягаха така масово?

И тогава Бартън видя. В същия миг и последните Скитници изоставиха кръга и се разбягаха. Хилда викаше нещо неразбрано, вероятно се опитваше да въдвори ред. Реконструкцията бе напълно забравена. Скитниците се струпаха накуп с побелели от ужас лица.

Около тях, в пълно безредие се носеха обхванатите от паника рояци на нощните пеперуди.

Бартън усети, че през лицето му се спуска паяжина. Той размаха с ръка, но паяжината стана още по-гъста и лепкава. Вече се виждаха и самите паяци, пъргаво пълзящи сред хрусталаците нагоре по хълма. Като надигащ се сив потоп, като яростен прилив, прииждащ от камък на камък. Все по-близо и по-близо.

Отзад идеха плъховете. Безброй злобно проблясващи червени очички, жълти нокти, мръсносиви козини. Не можеше да види какво е зад тях. Но някъде отзад сигурно бяха змиите. Или може би те идваха по друг път. Сигурно пълзяха отстрани, за да ги затворят в обръч. Най-вероятно бе така.

Една от Скитничките извика и се свлече в несвяст. Някаква дребна и пъргава фигурка скочи от нея и се прехвърли на следващия Скитник. Той се отърси от фигурката и посегна да я настъпи. Голем. В бледата нощна светлина, в ръката на миниатюрния голем нещо проблесна.

Той бе въоръжил големите си.

Играта вече се играеше по нови, сурови правила. Бартън и групата Скитници се отдръпнаха от ръба на склона. Големите се бяха появили някъде отстрани, при това се бяха промъкнали в редовете им съвсем незабележимо. Пеперудите се интересуваха единствено от паяците, дори не бяха забелязали дребните, пъргави фигурки от жива глина.

Глутница разярени големи бе обкръжила Хилда. Тя се бранеше диво, едни настъпваше, други разкъсваше с ръце или ги запращаше настрани.

Бартън ѝ се притече на помощ, замахна с желязната щанга и смачка наведнъж десетина нападатели. Останалите се разбягаха. Хилда се залюля, цялата разтреперана и той я подхвана. От ръцете и краката ѝ стърчаха игли, миниатюрни копия, които големите бяха оставили след себе си.

— Обкръжават ни — изпъшка Бартън. — Нямаме никакъв шанс.

— Но какво да правим? Да се скрием в мазето на къщата?

Бартън хвърли бърз поглед наоколо. Вълна от паяци прехвърляше ръба на склона. След няколко минути и плъховете щяха да са тук. Нещо изхрущя под краката му. Той подскочи. Една змия

бавно пълзеше към Хилда. Бартън едва сподави отвращението си, дръпна Хилда за ръката и забърза към къщата. Навсякъде около тях Скитниците се сражаваха с настъпващите жълтозъби сенки и с дребните глинени воители с техните миниатюрни блестящи саби. Паяците не бяха чак толкова страшни, задачата им се бе изчерпала с разгонване на пеперудите. Но змиите...

Един от Скитниците се свлече под тежестта на гърчещо се, сивкаво кълбо от плъхове и големи. Всичко се смеси в бъркотия от прах, кал и мръсносива козина.

Зазоряваше се, от тъмновиолетово небето постепенно ставаше нажежено бяло. Скоро слънцето щеше да се покаже.

Бартън внезапно почувства болезнено пробуждане в крака. Той смачка голема с желязната щанга и продължи да отстъпва. Бяха го обкръжили отвсякъде. По крачолите му се катереха плъхове. Дрехите му гъмжаха от паяци, които го обвиваха в лепкавите си мрежи. Той ги разкъса с ръка и продължи.

Някаква странна фигура привлече вниманието му. Отначало помисли, че е някой от Скитниците. После осъзна грешката си. Фигурата идваше откъм долината заедно с цялата орда. Изкачила се бе последна, очевидно всичко тук бе под нейна команда.

Бартън забрави за плъховете, големите и паяците, които бяха впили зъби в плътта му. Нищо от досега видяното не можеше да се сравни с това. Необходимо му беше известно време, за да осмисли гледката и тогава се спря като парализиран.

Знаеше, че рано или късно отново ще се срещне с Питър. Дори вече се питаше кога ли ще стане това. Ала бе забравил, че за да стигне до тях, Питър ще трябва да премине през реконструираната зона, през доскоро разширяващия се парк.

Питър беше рожба на Промяната. Бартън познаваше само неговата фантомна фигура. Това, което се гърчеше и пълзеше нагоре по склона също беше Питър. Но Питър без своята фалшива обвивка. Истинският, такъв какъвто е бил вечно.

Това беше Ариман.

Наоколо цареше хаос. Обхванати от паника, Скитниците бяха през глава към Сенчестата къща. Някъде зад сивия, гърчещ се килим бе изчезнала Хилда. Начело на група Скитници, Кристофър се приближаваше към вратата на къщата. Някои вече бяха успели да

влязат вътре и барикадираха вратите и прозорците. Добрал се до колата, доктор Мийди се опитваше да отвори предната врата. Битката бе загубена, силите им — разделени и изолирани. За да бъдат най-накрая унищожени — един по един.

Бартън размахваше яростно желязната щанга, тъпчейки по пътя си големи и паяци. Ариман беше огромен. В него не бе останало почти нищо човешко. Над склона неумолимо се надигаше огромна кипяща маса от сиво-жълтеникаво желе. Само на горния ѝ край се поклащаха няколко русоляви кичура — жалък спомен за доскорошната човешка форма. Косата растеше с невероятна скорост, извиваше се и се гърчеше подобно на стотици змии. Назад по склона се точеше влажна, лигава следа, като от огромен, космически охлюв.

Ариман поглъщаше всичко на пътя си. Пипалата му помитаха Скитници, големи, плъхове, змии, земя и камъни. Плътна маса от кадаври в различни стадии на смилане се виждаше във вътрешността на желирания колос. Всичко, до което се докоснеше, попадеше вътре. За да се превърне в хлъзгава пътека на смърт и разруха.

Ариман вдишваше живот и издишваше ледения полъх на космическата пустош. Вледеняващ, смразяващ кръвта вятър. Предвестник на неумолима гибел. Разнесе се отвратителна воня. На разложение, гниене и смърт. Неговата естествена миризма. А той продължаваше да расте. Скоро щеше да е голям колкото долината. Колкото света.

Бартън побягна. Той прескочи двоен кордон от големи и се затича между дърветата, огромните кедри които растяха от двете страни на Сенчестата къща.

Валеше дъжд от паяци. Той се отърси от тях и продължи слепешката напред. Безцелно. Неиде отзад, Ариман продължаваше да расте. Беше се спрял на ръба на склона, забил пипала като котви в каменистата земя, а нагоре се издигаше фонтан от вряща желирана гадост. От ледения му полъх всичко наоколо се покри със скреж.

Бартън падна, изправи се и се огледа задъхан. Беше стигнал до една издадена напред площадка точно над пътя. Под него, утрото вдигаше покривалото на мрака и долината се разкриваше в цялата си прелест. Ала огромна сянка бе паднала над полята, фермите и къщите. По-гъста от разсейващия се мрак. Сянката на Ариман, Богът на

разрушението, който най-сетне се приближаваше към истинските си размери. Сянка, която никога не ще се вдигне.

Бартън се подхлъзна. Нещо подскочи към него и той се отдръпна трескаво. Пепелянката се сви и се приготви за ново нападение. Бартън замахна и хвърли желязната щанга. Щангата се стовари върху гърба на влечугото и то се загърчи безпомощно.

Наоколо бе пълно със змии. Цели кълба пълзяха и се въргаляха по склона. Бартън едва успя да измъкне щангата. Където и да стъпеше, под краката му нещо се извиваше, гърчеше, съскаше.

Подхлъзна се отново. Падна и се затъркаля надолу по склона. Опита се да се изправи, целият покрит с паяци, които го жилеха на безброй места. Бореше се с тях, късаше обвиващата го паяжина. С мъка застана на колене.

Слепешката затърси желязната щанга. Не можа да я стигне. Нима я бе загубил? Пръстите му докоснаха нещо меко. Канап. Кълбо от канап. Той отчаяно зарови ръка в него. Желязната щанга бе изчезнала. Това бе последният удар. Символът на неговото окончателно поражение. Той разтвори пръсти и изпусна кълбото.

Един голем се покатери на рамото му. Пред очите му злоещо проблесна игла. Насочена към него, готова да се заби дълбоко в мозъка му. Ръцете му сякаш бяха оковани в гъстата лепкава паяжина. Бартън безпомощно затвори очи. Беше се провалил. Битката бе загубена. Той зачака покорно пробождането...

— Бартън — изпищя големът.

Бартън отвори очи. С пъргави движения големът разсичаше паяжината пред лицето му. Той ловко промуши няколко паяка, прогони останалите, след това се покатери отново на рамото му и застана точно под ухото.

— Дявол да те вземе! — занарежда големът с тънък гласец. — Нали ти казах да не говориш с никого. Сега не му е времето. Противникът е твърде силен.

Бартън премигна неразбиращо. Отвори и затвори уста безсмислено.

— Кой...?

— Тихо. Имаме само няколко секунди. Твоята реконструкция се оказа преждевременна. Можеше да провалиш всичко. — Големът се извърна и промуши един сив плъх, който се опитваше да впие остриите си зъби в артерията, зад ухото на Бартън. Трупът на гризача се свлече настрани, все още топъл, с конвулсивно потрепващи крачета. — А сега ставай!

Бартън се изправи с мъка.

— Но аз не...

— *Побързай!* Ариман е на свобода, вече не важат правилата на старата игра. Оттук нататък няма да има никакви задръжки. На времето той се подложи на Промяната по собствено желание, но сега с това е свършено.

За своя изненада Бартън усети, че разпознава гласа. Макар и не така тънък и писклив, той го бе чувал и преди.

— *Мери!* — беше поразен. — Но как, за Бога...

Тя го бодна с върха на иглата-сабя.

— Бартън, само *ти* ще се справиш с това, което трябва да бъде сторено. Тепърва ти предстои работа.

— Тепърва ли?

— Той се опитва да се скрие във фургона. Затворил е пътя на своята истинска същност. Но тя ТРЯБВА да се върне! Това е единствения път към спасението. Защото само той разполага с необходимата сила.

— Не — тихо отвърна Бартън. — Не Мийди. Не и той.

Сабята на голема се насочи към окото му.

— Баща ми трябва да бъде освободен. Само ти можеш да го направиш.

— Не доктор Мийди — продължаваше да повтаря Бартън. — Не мога... — той поклати трескаво глава. — МИЙДИ! С неговите пури, клечки за зъби и старомодни костюми. Ето къде се е криел Той!

— Само от теб зависи. Ти си виждал неговата истинска форма — последните й думи го прерязаха като с нож. — Затова те доведох тук. Не за разни градски реконструкции!

По крака му запълзя змия. Големът подскочи и се затича след нея. Бартън се залюля. По него висяха разпокъсани паяжини. Отнякъде изскочи цял рояк пчели. Денят започваше. Прииждаха още и още пчели и се нахвърляха върху големите и плъховете.

Бартън заслиза надолу по хълма, като често се препъваше и подхлъзваше. Движеше се като в мъгла. Огледа се с празен поглед. Доктор Мийди най-сетне бе подкарал фургона, който едвам се виждаше изпод гъмжилото плъхове, паяци и големи, които го бяха облепили като гърчещо се покривало. Фургонът пълзеше едва-едва по пътя. Почти слепешката, Мийди навлезе в завоя, едно от колелата за миг увисна над пропастта, фургонът се залюля, но успя да продължи надолу по пътя.

Зад и над тях продължаваше да расте огромната фигура на Ариман, която почти закриваше хоризонта. Хиляди пипала се стрелкаха във всички посоки, сграбчваха каквото срещнат, за да го натъпчат в желираната паст. Вонята беше направо непоносима, Бартън почувства, че му се повдига и се отдръпна погнусен.

Излезе на пътя. Фургонът набираше скорост. На един от завоите се поднесе, изскочи на банкета и помете крехката мантинела. Плъхове и големи се разхвърчаха във всички посоки. Фургонът се разтърси от удара, но продължи.

Бартън се наведе и вдигна един по-голям камък. Нямахше друг начин да се премине през бариерата от гърчещи се гадина. Само след

миг колата щеше да го подмине. Фургонът зави и се насочи право към него. Бартън приклезна, събра сили и запрати тежкия камък.

Камъкът свърши работа. Той се стовари с трясък върху капака на двигателя, плъзна се и разби отляво предното стъкло. Бликна фонтан от дребни стъклени парчета. Колата сви рязко, поднесе се и закова с раздиращо скърцане само на метър от основата на склона. От разбития двигател шурнаха вода и бензин. През огромната дупка в предното стъкло в кабината нахлуха плъхове и паяци.

Мийди отвори вратата и изскочи навън. Имаше неузнаваем вид. На лицето му бе изписан неопишуем ужас. Дрехите му бяха разкъсани, лицето изпохапано и окървавено. Той побягна като пощурял по средата на пътя и със заслепени от страх очи се блъсна право в Бартън.

— Мийди — извика Бартън. Той сграбчи олюляващия се мъж за яката, и го разтърси. — Погледни ме!

Мийди втренчи празен поглед в него и понечи отново да побегне. Пръхтеше като изтощен кон. Не виждаше. Не чуваше. Беше си изгубил ума от ужас. Бартън не можеше да го вини за това. Зад тях по пътя се спускаше океан от сиви гадини, горящи от нетърпение да убиват. А над всичко това продължаваше да се извисява и да расте злокобната фигура на Ариман.

— Бартън — изхриптя Мийди. — За Бога, пусни ме човече! — Той се задърпа отчаяно. — Те ще ни убият! Ние трябва...

— Слушай! — Бартън впери очи в гърчещото се лице на доктора. — Аз знам кой си. *Аз знам кой си в действителност.*

Ефектът бе мигновен. По тялото на Мийди премина спазъм. Той зяпна учудено.

— Кой съм аз!

Бартън събра сетни сили и се съсредоточи. Той се вкопчи още по-здраво в яката на Мийди и се помъчи да повика в паметта си образа на могъщата фигура, такава каквато я бе видял за първи път тази сутрин, от скалната площадка. Величественият гигант, потънал в космическо мълчание, с разперени напред ръце и с глава — сияйното слънце.

— Да — обади се внезапно докторът със странно спокоен глас.

— Мийди — Бартън се задъха от напрежение. — Разбираш ли? Знаеш ли вече кой си? Осъзнаваш ли...

Мийди грубо се изтръгна от хватката му. Той се олюля и се запрепъва надолу по пътя, разперил ръце като граблива птица. Внезапно се закова и по тялото му премина страшен спазъм, който го накара да затанцува като кукла на конци. Лицето му се сгърчи. После започна да се топи като нагорещен восък.

Бартън затича след него. Мийди се свлече на земята. Той се затъркаля в страхотна агония, после внезапно подскочи. Вълни от конвулсии заливаха тялото му, ръцете и краката му се тресяха, главата му се люшна назад.

— Мийди! — изрева Бартън. Той се вкопчи в рамото на доктора. Палтото под пръстите му димеше, пушекът подразни ноздрите и гърлото му и той се закашля. С последни сили завъртя доктора и го дръпна за яката.

Това не беше Мийди.

Не беше някой, който да бе виждал, когато и да било. Или *нещо*, което да е виждал някога. Това въобще не беше човешко същество. Лицето на доктор Мийди бе изчезнало. На негово място се бе появило чуждо лице със силни и сурови черти. Зърна го само за миг. Пред очите му се мярнаха орлови вежди, тънки устни, твърд взор, разширени ноздри, дълги остри зъби.

Разнесе се оглушителен рев. Катаклизъм, който само за миг го заслепи, оглуши и помете. Светът пред него сякаш се разцепи. Взривната върна го завъртя и той се затъркаля безпомощно. Отхвърлен от издигация се към просторите огнен юмрук.

Усети че пада в празно пространство. Падането продължи дълго, безконечно. Край него, като в безтегловност плуваха разни предмети. Глобуси. Огнени топки. Помъчи се да се вкопчи в тях, но те го подминаха и продължиха да плуват.

Обкръжи го цял рояк от пламтящи топки. Отпърво си помисли, че са нощни пеперуди с подпалени крила. Разтревожен от тяхната близост се опита да ги прогони с ръка. После се огледа потресен.

И забеляза че е сам. Цареше пълна тишина. Но не това беше най-странното. Просто нямаше какво да създава звука, нямаше нищо материално. Нито земя. Нито небе. Само той. И димящото пространство.

Сякаш го заливаше пороен дъжд. Огромни горещи капки, които съскаха и вряха от всички страни. Разтърсваха го гръмотевици, които

не можеше да чуе, защото се разнасяха нейде надалеч, а и бе изгубил слуха си. И очи нямаше. И пръсти — с които да докосва. Пламтящите топки продължаваха да се носят из кипящия дъжд, те безпрепятствено преминаваха през онова, което доскоро бе негово тяло.

Една от групите пламтящи топки му се стори позната. След неизмеримо много време и продължително мислене той успя да се досети.

Плеядите.

Това което плуваше около него и през него бяха слънца. Той почувства някаква неясна тревога и се опита да се концентрира. Но нищо не излезе. Простираше се на твърде голяма площ, милиони и милиони мили. Смътно очертание от космически газ. От което извираше светлина. Беше като някаква междугалактическа мъглявина. Която се простира всред безчислени съзвездия и планетни системи. Но как? Каква беше тази сила...

Висеше и се полюшваше. С главата надолу, сред безбрежното море от светещи частици, сред рояци огнени кълба, които се смаяваха с невероятна скорост.

Край Бартън продължаваха да прелитат слънца, за да престанат да съществуват малко по-късно. Със свистене като на спукан балон се свиваше около него сферата, която доскоро бе вселена. Последните й мигове бяха твърде кратки, за да могат да бъдат отброени, само секунда — и тя се изгуби. Плуващите наоколо слънца, прозрачно светещите мъглявини — всичко това бе изчезнало. Бартън беше напуснал вселената. Висеше и се поклащаше там, където само допреди миг бе тя. И какво имаше наоколо? Той се завъртя и се огледа. Мрак. И някаква форма. Долавяше нечие присъствие, нещо което го държеше за крака.

Ормузд.

Ужасът му бе толкова голям, че не можеше да проговори. Под него имаше бездна, в която го чакаше само безкрайно падане, рече ли Ормузд да го пусне. Ако, разбира се, въобще имаше накъде да се пада.

Нещо над него се размърда. Той се вкопчи, мъчейки се като обезумял да се задържи. Опита се да изпълзи нагоре. Беше като уплашена маймуна, увиснала на някое въже. Посегна, впи пръсти в нещо, помоли за милост. За състрадание. Ала дори не можеше да види на кой се моли. Нечие огромно присъствие. Усещане, че там има някой.

Този някой бе Ормузд. Бартън беше във Ормузд. Молейки се отчаяно да не го пуска. Да не го захвърля.

Времето беше спряло своя ход. Но независимо от това мина известно време. Постепенно, неусетно, ужасът му започна да се топи. Отпърво си спомни кой е. Тед Бартън. После си спомни къде се намира. Висеше надолу с главата, извън вселената. Кой го държеше? Ормузд — Богът, който той бе освободил.

Завладя го сляпа ярост. Той бе освободил Ормузд. И по някакъв начин бе влязъл в божествената орбита. Възкачил се бе заедно с извисяващия се Бог.

Лицето на Бога беше безизразно. Бартън не можеше да прочете по него нито съчувствие, нито милост. Но той не искаше милост. В него кипеше гняв. Нещо беше разкъсало веригите на страха и в душата му бушуваше дива ярост. Бартън й даде път навън.

— Ормузд! — прокълтя в пространството неговата мисъл и всичко потрепери от страшни сътресения. — Ормузд! — мисълта му постепенно придобиваше форма, тежест, смелостта му растеше, подгрявана от гнева. — Ормузд, върни ме обратно!

Никакъв отговор.

— Ормузд! — извика той. — *Спомни си Милгейт!*

Мълчание.

После присъствието изчезна. Бартън започна да пада, надолу, надолу. Наоколо отново се появиха пламтящите точки. Цялото му същество се събра в един кипящ, пороен дъжд.

И тогава се блъсна.

Ударът бе страшен. Той подскочи и изпищя от болка. Всичко наоколо започна да придобива очертания. В началото почувства топлина. Заслепи го непоносимо ярка светлина. Небето. Дървета, потънали в сянката на утринния здрач и въпреки това греещи в призрачната светлина на танцуващия огън. Под него — пращия път.

Лежеше проснат по гръб. Към него се носеше зловецата орда на Ариман, все по-наблизо дращеха ноктите на плъховете. Наоколо беше светът, Земята, познатия изглед, сцената, момента, който бе напуснал. Сенчестата къща.

Нито миг повече не бе изминал. Пред него все още се поклащаше празната обвивка на доктор Мийди. Тя се разцепи, напука се и се свлече, захвърлена и забравена. На земята остана само купчина

изгоряла пепел. Овъглена от бликналия кладенец чиста енергия, както и всичко останало на стотици метри наоколо.

— Слава Богу — прошепна с пресипнал глас Бартън. Той се надигна и веднага отново се просна на земята. Само на няколко метра от него, на отвъдния край на склона се извиваха в безумен танц гнусните пипала на Ариман. Те докосваха обгорелите трупове на плъхове, големи и змии, които Ормузд бе оставил след себе си, и бавно се приближаваха към Бартън. Насочиха се алчно към него, но вече бе късно.

Бартън отстъпи на безопасно разстояние, залегна и притаи дъх. В небето над него, Бог Ормузд се хвърляше в битка. Почувствал внезапно смъртната опасност, Ариман сви пипалата си като ластиси. В миг те се възправиха един срещу друг, време твърде кратко, за да бъде осъзнато, простори твърде големи, за да бъдат възприети от човека.

Сцената, която успяха да зърнат очите на смъртния, беше от битка на титани.

Слънцето напусна планините и огря света и в неговата светлина се разкриха очертанията на двете божества.

И двамата бяха израснали. В блясъка, равен на изригването на петдесет милиарда слънца, двете божества се бяха разпрострели отвъд границите на Земята. Миг на затишие и те се сблъскаха. Цялата вселена се разтърси. Срещнаха се лице в лице, гърди в гърди. В пряка схватка, един срещу друг. Огненото кълбо, което беше Ормузд. Ледената пустош, която беше *другият*, космическият разрушител, жадуващ да погълне и смели своя брат.

Много време щеше да мине преди да свърши тази битка. Както казваше Мийди, вероятно поне няколко милиарда години.

Пчелите започнаха да прииждат на талази. Но това вече нямаше кой знае какво значение. Долината — цялата Земя — те бяха останали назад. Бойното поле се бе разширило. То бе обхванало всичко — всяка частица от вселената и дори отвъд нея. Плъхове, покрити с жилещи ги пчели, пищяха и бягаха във всички посоки. Отчаяно търсеха спасение големите, мъчейки се да избягнат възмездието. Но срещу всяка сабя-игла се възправяха петдесет разгневени пчели. Това бе битка с предрешен изход.

Някои от големите започнаха да се превръщат в безформени купчинки глина.

Най-страшни бяха змиите. Няколко оцелели Скитника ги довършваха с камъни. Мачкаха ги яростно с каквото попадне. Бартън въздъхна. Светът изглежда се връщаше най-накрая в своята истинска орбита.

— Бартън! — изписка тънко гласче близо до крака му. — Виждам, че си успял. Тук съм, зад камъка. Чаках, да премине опасността.

— Тя вече премина — рече Бартън. Той приклепна и протегна ръка. — Качвай се. — Големът изскочи пъргаво иззад камъка. Дори за краткото време от последната им среща бе настъпила значителна промяна. Бартън опули очи от изненада.

Утринните слънчеви лъчи се отразяваха в стройното ѝ, гъвкаво тяло. Дъхът му секна.

— Трудно е човек да повярва, че си само на тринайсет — произнесе той бавно.

— Не съм — отвърна му тя. — Аз съм вечна, мили Тед. Но точно в момента имам нужда от малко чужда помощ. Този материал все още е под *неговото* силно влияние. Но разбира се, това влияние бързо отслабва.

Бартън се извърна и повика Кристофър. Старецът се приближи, накуцвайки болезнено.

— Бартън! — извика той с дрезгав глас. — Добре ли си?

— Нищо ми няма. Но тук имаме малък проблем.

Тя растеше, придавайки нови форми на глината, от която бе изваяно настоящото ѝ тяло. Но всичко ставаше много бавно. Новата фигура беше на зряла жена. Не на момичето, което той си спомняше. Но той бе познавал илюзията, а не действителното изображение.

— Ти си дъщерята на Ормузд — възкликна изненадано той.

— Аз съм Армаити — отвърна крехката фигура. — Неговата единствена дъщеря. — Тя се прозя щастливо, протегна ръце и изви кръшното си тяло. След това се прехвърли на рамото на Бартън. — А сега, бъдете така добри да ми помогнете. Ще се опитам да си възвърна обичайното тяло.

— Като Него ли? — извика уплашено Бартън. — Толкова голяма?

Тя се засмя, с бистър, весел глас.

— Не. Той съществува там, навън, из вселената. Аз живея тук. Не го ли знаеше? Той изпратил единствената си дъщеря да живее тук, на Земята. Това е моят дом.

— Значи ти ме доведе тук. През бариерата.

— О, много повече от това.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз те изпратих извън града преди Промяната. Аз се погрижих за твоята ваканция. Насочвах всеки завой на колата ти. Спуках ти гумата, когато реши да продължиш по магистралата към Рейли.

Бартън се намръщи.

— Загубих два часа с тая проклета гума. Никаква пътна помощ, а и щангата ми се изкриви. После стана късно за да продължим. Трябваше да се върнем в Ричмънд и да прекараме там нощта.

Отново се разнесе звънливият смях на Армаити.

— Това беше най-доброто, което можах да измисля тогава. Аз те доведох тук, в долината. Аз вдигнах бариерата за да можеш да преминеш.

— И когато се опитах да се измъкна...

— Разбира се, не успя. Бариерата винаги е там, освен ако някой от двамата не пожелае да я вдигне. Питър можеше да минава свободно през нея. Също и аз, но той не го знаеше.

— Ти си знаела, че Скитниците няма да успеят. Че целият им дългогодишен проект по възстановяването на града е безсмислен.

— Да. Знаех го още преди Промяната — отвърна тя с мек глас. — Съжалявам, Теди. Те се трудиха много години, строяха, чертаеха, надяваха се. Но пътят беше само един. Докато Ариман е тук, докато се спазва договорът и Ормузд се подчинява на неговите правила...

— Значи градът не е имал почти никакво значение — прекъсна я Бартън. — За никой от вас, нали?

— Не говори така — отвърна тихо Армаити. — Твърде малък е, в сравнение с цялостната картина. Но той беше *част* от тази картина. Битката е огромна, много по-голяма от всичко, което можеш да си представиш. Дори аз не знам докъде се простира. Само те двамата могат да обхванат с поглед цялото бойно поле. Но Милгейт е важен. И никога не е бил забравян. Само че...

— Само че трябваше да си чака реда — Бартън замълча за миг. — Както и да е, — продължи той, — сега поне знам защо съм дошъл

тук — той се засмя. — Много мило беше от страна на Питър да ми заеме бинокъла си. Така и аз видях нещо.

— Ти изпълни добре ролята си — рече Армаити.

— А по-нататък? Ормузд е освободен. И двамата са някъде там, горе. Фалшивият слой изтънява с всеки миг. Какво ще стане с теб?

— Не мога да остана — отвърна Армаити. — Ако питаш за това, а аз знам, че е така.

Бартън се изкашля засрамен.

— И друг път си приемала човешки облик. Не можеш ли поне още няколко години...

— Страхувам се, че не. Съжалявам. Теди.

— Не ме наричай Теди!

Армаити избухна в смях.

— Добре, мистър Бартън — тя го докосна нежно с ръка. — Е, добре! Готов ли си?

— Мисля, че да — Бартън неохотно я постави на земята. Той и Кристофър се разположиха от двете ѝ страни. — Какво трябва да правим? Никога не сме виждали истинския ти облик.

В звънливия ѝ глас, докато отговаряше, се долови тъга примесена с умора.

— Приемала съм много и най-различни форми. Всякакви възможни форми. За каквото и да си помислите, ще свърши работа.

— Аз съм готов — промърмори Кристофър.

— Добре — съгласи се Бартън. Двамата започнаха да се съсредоточават, лицата им се напрегнаха, телата им замръзнаха неподвижно. Очите на стареца се изцъклиха, бузите му потъмняха. До него Бартън повика на помощ всички сили.

Отначало нищо не се случи. Бартън издиша шумно, пое дълбоко въздух и продължи. Постепенно всичко около него започна да губи очертания. Като в мъгла виждаше Кристофър и малкия голем.

После бавно и неусетно, нещо започна да се случва.

Може би Кристофър го превъзхождаше във въображението. По-възрастен от него беше и вероятно опитът му надделя. Така или иначе, това което излезе от съвместните им усилия, бе съвсем неочаквано за Бартън.

Тя беше съвършена. Невероятно красива. Забравил за всичко, Бартън се опули в нея.

Стоеше гордо изправена между двамата с ръце на кръста, високо вдигната брадичка и водопади от черна коса, която се спускаше надолу по голите ѝ рамене. Гладката ѝ кожа блестеше на утринната светлина. Големи черни очи. Добре оформени, напъпили като пролетни цветове гърди.

Бартън мъчително затвори очи. Тя беше нещо повече от жена. Тя беше смисъла на еволюцията, на целия живот. Пред очите му беше силата, енергията, която се крие зад всеки съзидателен процес. Една невероятно могъща жизненост, която пулсираше с ослепителна светлина.

Такава я видя за последен път. Тя се загуби от погледа му и след нея остана само звънливият ѝ смях. А Армаити се смеси със земята, дръвчетата, цъфналите цветове на храстите. Тя се сля с тях като река от живот, която бързо попива в жадната почва. Той премигна, потърка чело и за миг извърна поглед.

Когато отново я потърси с очи, нея я нямаше.

Отново беше вечер. Бартън уморено въртеше кормилото на прашния жълт пакард по улиците на Милгейт. Все още носеше смачкания сив костюм, но поне бе успял да се избърсне и изкъпе и да поотдъхне след изтощителната нощ. Като се имаше предвид през какви прекеждия бе преминал, чувстваше се сравнително добре.

Зави покрай парка и подкара съвсем бавно. В душата му най-сетне бе спокойно. Чувстваше удовлетворение. Нещо като гордост от добре свършената работа. Ето го. Точно такъв, какъвто беше. Какъвто го бяха начертали. Обратно, след толкова много години. Той го бе върнал тук.

По пясъчните алеи припкаха щастливи деца. Други се радваха на фонтана. Тук-там се виждаха бебешки колички. На пейките се изтягаха пенсионери, с навити ръкави и стърчащи от джобовете вестници. Видът на всичките тези хора го радваше дори повече от историческото оръдие от Гражданската война, със стърчащия край него пилон.

Защото това бяха истинските хора. Тези, които Ариман бе прогонил със своите илюзии. Реконструираната зона продължаваше да се разширява. Само след няколко дни тя щеше да обхване цялата долина.

Бартън продължи надолу по главната улица. На единия ѝ край все още висеше надписът: „улица Джеферсън“. Но малко по-нататък вече се срещаха първите табели с надписи „улица Сентрал“.

Ето я и банката. Старата тухлено-бетонна постройка на Милгейтската Търговска банка. Точно каквато си беше. Дамската чайна, разположена доскоро на нейно място бе изчезнала — в открития космос, завинаги, ако всичко бъде наред. Хора с важен вид влизаха и излизаха през широката врата, над която блестеше в огряната от слънцето утрин желязната щанга на Аарон Нортръп.

Бартън продължи надолу по „Сентрал“. На отделни места преходът бе довел до странни явления. Така например от бакалницата бе останала само половината, на мястото на другата половина вече се

бе появил магазинът на Дойл за кожени изделия. Отпред се бяха спрели няколко минувачи, които с учудване се взираха в двете половини, разположени в два различни свята.

— Бартън! — повика го познат глас.

Бартън натисна спирачката. Уил Кристофър стоеше пред „Магнолия клъб“, ухилен до уши и с чаша бира в ръка.

— Почакай да видиш! — извика той с развълнуван глас. — Всеки момент ще се покаже моят магазин. Стискай палци!

Прав беше. Отсамната стена на пералнята беше загубила ясни очертания. Порутената сграда на „Магнолия клъб“ също бе започнала да избледнява. Зад замъглените ѝ контури се надигаха нови очертания. Кристофър наблюдаваше задъхан от нетърпение.

— Ще ми липсва тая бърлога — рече той. — За тези осемнайсет години доста се привързах към нея.

Халбата бира в ръката му внезапно изчезна. В същия миг престана да съществува и „Магнолия клъб“. На мястото на изчезналия бар бързо придобиваше реални измерения луксозен магазин за обувки.

Кристофър изруга звучно. В ръката си стискаше дамска обувка с висок ток.

— Идва и твоят ред — каза Бартън. — Ето че изчезна и пералнята. Скоро ще се покаже твоят магазин.

Вече можеха да се видят бледите очертания на „Уил — продажба и сервиз“. Заедно с него бързо се изменяше и старецът. Напълно погълнат от своя магазин, Кристофър така и не забеляза тази промяна. Раменете му се изправиха, бръчките изчезнаха, кожата му потъмня и се опъна. Очите му светнаха. Ръцете му вече не трепереха. Омацаните в лекета дрехи се смениха със спретнат син работен комбинезон, добре изгладена риза и кожена престилка.

От пералнята не остана и следа. Магазинът на Уил най-сетне се бе върнал след дълго отсъствие. Зад просторната витрина премигваха няколко телевизора. Магазинът бе чист, с приятна външност. Отгоре грееше неонов надпис. Минувачите се спираха очаровани. Без съмнение, „Уил — продажба и сервиз“ беше най-привлекателният магазин на улица „Сентрал“.

Кристофър нетърпеливо подскачаше от крак на крак. В ръцете му, неизвестно откъде се бе озовала отверка и той я въртеше трескаво.

— Трябва да довърша една настройка — заобяснява той на Бартън. — И да сменя изгорялата лампа.

— Добре де — ухили се Бартън. — Влизай и почвай. Няма да те задържам повече.

Кристофър отвърна на усмивката, но на лицето му беше изписано съмнение.

— Е, хайде — реши се той най-накрая. — До скоро виждане, мистър.

— *Мистър!* — възкликна изумено Бартън.

— Струва ми се, че ви познавам отнякъде, — промърмори Кристофър замислено. — Но не мога да си спомня точно откъде.

— Проклет да съм — отвърна тъжно Бартън.

— Трябва да сте носили нещо за поправка при мен. Лицето ви ми е познато, сигурен съм в това.

— Вероятно защото съм живял тук.

— Но сте се преместили, нали?

— Семейството ми се премести в Ричмънд преди доста години. Още когато бях дете. Но съм роден тук.

— Разбира се. Сигурно съм ви виждал като малък. Как ви беше името? — Кристофър сбърчи вежди. — Не се ли казвате Тед...? Пораснал сте. Помня ви, такова сладко малко хлапе. Тед...

— Тед Бартън.

— Разбира се — Кристофър пхна ръка през прозореца и двамата се здрависаха. — Радвам се да ви видя отново, Бартън. За дълго ли сте тук?

— Не — отвърна Бартън. — Време е вече да се връщам.

— В отпуска?

— Точно така.

— Доста хора минават оттук — Кристофър посочи с ръка улицата, която бе станала доста оживена. — Градчето ни е китно и привлекателно.

— Като самия живот — отвърна многозначително Бартън.

— Пред магазина ми се спират дори хора от други градове. А улицата ще става все по-натоварена.

— Май си заложил на добро място — съгласи се Бартън. Той си спомни за разнебитения път, запрещен от изгнилия камион и

разпилените дървени трупи. Да, улиците ще са все по-натоварени. Милгейт има да навакса цели осемнайсет години.

— Интересно — продължи да мърмори Кристофър. — Знаете ли, имам странното чувство, че нещо се е случило. И то съвсем скоро. Нещо, на което сме присъствали и двамата.

— Така ли? — Бартън го погледна с надежда.

— Е, май не бяхме само двамата. Някакъв доктор. Доктор Морис. Или Мейди. Но в Милгейт няма нито Морис, нито Мейди. Само добрият стар доктор Долан. Имаше и някакви животни!

— Не се безпокойте, с всеки се случва — успокои го усмихнато Бартън. Той завъртя ключа. — Сбогом, Кристофър.

— Обадете ми се, когато наминете към града.

— Ще се обадя — отвърна Бартън и даде газ. Зад него Кристофър размаха ръка за сбогом. След това се обърна и влезе със забързана крачка в магазина. Обратно при любимата си работа. Призрачният огън бе докоснал и него и той вече беше предишният, истинският Кристофър.

Бартън се огледа. Тук някъде трябваше да е универсалният магазин, ала бе изчезнал заедно с досадния старец, който вчера го бе посрещнал така не приветливо. Бартън се усмихна доволно. Милгейт само бе спечелил от това.

Пакардът премина покрай пансиона на мисис Трилинг. Или, по-скоро това което доскоро бе пансионът. Сега тук имаше магазин за продажба на коли. Зад огромните витрини привлекателно блестяха няколко чисто нови форда. Бартън почувства, че му става ведро и радостно. Милгейт изглеждаше така, сякаш над него никога не е надвисвала зловещата ръка на Ариман. Битката сигурно продължаваше нейде из вселената, но тук, на това място, Богът на Светлината вече бе извоювал победа. Може би не абсолютна. Но почти.

Пакардът напусна града и набра скорост нагоре по склона към прохода и магистралата зад него. Пътят беше все така напукан и обрасъл с трева. Споменът за бариерата го прониза като нож. Дали е още там?

Не беше. Изчезнали бяха изгнилият камион и разпилените трупи. Само изпомачканата трева сочеше мястото, където доскоро бе спуснатата зловещата бариера. Бартън се огледа с любопитство. Какви ли,

неведоми божествени закони бяха действали на това място? Едва ли някога ще узнае, но ако не друго то поне ги бе почувствал на гърба си.

Докато се носеше по виещия се на отвъдната страна на прохода път, Бартън внезапно си спомни, че двацет и четири часовия срок, който му бе дала Пег отдавна е изтекъл. Сигурно в този момент вече пътуваше към Ричмънд. Познаваше я добре, тя държеше на думата си. Следващата им среща най-вероятно щеше да е в някой нюйоркски съд.

Бартън се отпусна назад и се нагласи удобно в меката, топла седалка. Не вярваше, че ще може да заживее отново предишния си живот. Пег вече бе въвн от него. Каквото било, било, всяка история има край.

Пък и, така или иначе, те никога не са си подхождали.

Пред очите му беше друго, стройно и блестящо тяло. Гъвкава женска фигура, която бавно се разтваря в гъстата утринна мъгла. Черни коси и очи, които го пронизват сякаш от дълбините на Земята. Земята, която е нейният дом. Алени устни, снежнобели зъби. Снажни, изваяни като от мрамор крака, миг преди да изчезнат от погледа му.

Да изчезне ли? Армайти не е изчезнала. Тя е навсякъде. В дръвчетата, зелените поля, в езерата и горите. В плодородните долини и покритите със сняг планини наоколо. Тя е под него, тя е около него. Тя изпълва света със смисъл. Тя живее в този свят. Тук е нейният дом.

Пътят се виеше между две високи планини. Колата навлезе в дефилето. Някъде горе мереха красотата си два заснежени върха, огрени от следобедното слънце.

Бартън въздъхна. Където и да погледнеше, навсякъде щеше да вижда само нея.

Издание:

Филип К. Дик. Война на реалности

Повест

ИК „Бард“, 1994 г.

„Избрана световна фантастика“, №8

Американска, I издание

Редакционна колегия: Д-р Йордан Антов, Александър Жеков

Иван Златарски, Д-р Юлиан Стойнов, Радослав Христов

Превод: Юлиан Стойнов

Редактор: Александър Жеков

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

Компютърна обработка ИК „Бард“ — ООД, Линче Шопова

Формат: 84/108/32. Печатни коли: 14. Страници: 224. ISBN: 1478

Цена: 38.00 лв. — с мека корица; 49.00 лв. — с твърда корица

ИК „Бард“ — ООД, София

© Юлиан Стойнов, превод, 1993

© „Megachrom“ — Петър Христов, оформление на корица, 1994

© ИК „Бард“, 1994

Philip K. Dick. The Cosmic Puppets

© A. A. Wynn, Inc. 1957

Повестта е издавана също по оригиналното си заглавие „Космически марионетки“ [The Cosmic Puppets] в сп. Фантастични истории.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.